

HASAT ZAMANI

DENEME-HİKÂYE-ŞİİR

Tohum Grubu
Ankara

Türkiye Yazarlar Birliği Yayınları - 132

Yayın Yönetmeni
Zeynep Türksoy İlhan

Yayın Koordinatörü
Ayşe Akay

Editörler
Ayla Burçin Kahraman, Ayla Önal
Aylim Yıldırım, Fatma Aydar, Fatma Camcı, Muzaffer Arslan,
Dr. Seda Artuç Bekteş, Songül Özel, Sultan Turalı

Tasarım & Mizanpaj
Songül Öz

Basım Yeri
Golden Kağıt Reklam Matbaacılık San. Tic.Ltd. Şti.
Gersan Sanayi Sitesi Batı Sitesi Mah.2308 Sokak
No:20-22 Yenimahalle- ANKARA
bilimvesanatyayinlari@gmail.com
Sertifika No. 49993

Birinci Basım
Mayıs 2024, Ankara

ISBN: 978-605-7912-42-8

TAKDİM

Milletlerin beşerî hayatları, tarihî birikimleri, ilim, fikir ve duygu dünyaları; kültür, sanat ve edebiyat insanlarının eserleri üzerinden yükselir. Son yüzyılda ülkemizde; İstiklâl Şairimiz Mehmet Akif Ersoy başta olmak üzere, Peyami Safa, Yahya Kemal Beyatlı, Halide Edip, Ahmet Hamdi Tanpınar, Halide Nusret, Nurettin Topçu, Samiha Ayverdi, Necip Fazıl Kısakürek, Nazım Hikmet, Sabahattin Ali, Erdem Bayazıt, Cahit Zarifoğlu, Erol Güngör, Tarık Buğra, Adalet Ağaoğlu, Sezai Karakoç, Rasim Özdenören, Mustafa Kutlu ve D. Mehmet Doğan gibi mütefekkir kültür insanlarımız, edebiyatçılarımız yetişmiştir. Nesillerin hayata bakışlarının teşekkülünde, bir medeniyet bilincinin oluşumunda, Türkiye'nin yetiştirdiği bu yazarların ve eserlerinin kuşkusuz çok büyük payları vardır. Ülkemizin bu isimlere yeni isimler ekleme mecburiyeti bulunmaktadır.

Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi ve Türkiye Yazarlar Birliği'nin desteği ile Ankara'da eğitim gören, okumaya, yazmaya meraklı lise öğrencilerinin nitelikli birer okur-yazar olmaları yolunda onlara belirli bir program ve müfredat dâhilinde katkı sunmayı hedeflediğimiz projede eğitim süreçleri başarıyla tamamlandı ve proje, üçüncü yılını doldurdu. Bundan mutluluk duyuyorum.

Günümüzün önemli yazar ve şairlerinin yazar adayları ile bir araya geldikleri söyleşilerde, gençlerimize yazmak için okumanın önemi ve Türkçe sevgisi anlatıldı. Yazma süreci, kurgu oluşturma becerileri, metin yazma teknikleri, dil bilgisi kuralları başta olmak üzere öğrencilerimizin yazma ve düşünme kabiliyetlerini geliştirmeye yönelik eğitimler verildi, nitelikli okumaya ve yazmaya dair tecrübe paylaşımlarında bulunuldu.

Bu noktada düşüncelerimizden birisi de ülkemizin edebiyat alanındaki ivmesinin yükselmesini sağlayacak nitelikli edebiyat ilgilileri yetiştirme, edebiyat alanını doğru şekilde gençlerimize tanıtmaya ve gençlerimizi yakından ilgi duydukları edebiyat sahasına en doğru şekilde dâhil etmek suretiyle katkıda bulunabilme çabası oldu.

Edebiyat konusunda yetenekli ve yazar olmaya istekli bu öğrencilerimizin yazma uğraşları yalnızca hobi olarak kalsın da istemiyoruz. Amacımız; devraldığımız kadim medeniyetimizin izlerini, kültürel mirasımızdan soluyan bir ruhla sanatımızı, dilimizi, gelenek ve göreneklerimizi, folklorumuzu gençlerimize tanıtarak onların edebiyat çınarlarımızın eserleriyle, tecrübeleriyle buluşturmak ve bizzat kendilerinin de yazmaları için imkânlar hazırlamaktır.

Bilge Yazarlar projesinden bu vesileyle memnuniyet duyduğumu ifade etmek istiyorum. Tohum, Filiz ve Fidan olarak gruplandırılan genç yazar adaylarımızın yazmaya ilişkin çok istidatlı olduklarını gördüm. Yazdıkları eserlerle bunu gösterdiklerine inanıyorum.

Genç yazar adaylarımızın okuma ve yazma becerilerini geliştirmelerinde görev alan, rehberlik eden, telif eserleriyle proje kulliyatımıza katkıda bulunan öğretmenlerimize, şairlerimize ve yazarlarımıza; projemize destek veren Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi'ne ve Türkiye Yazarlar Birliği'ne teşekkür ediyorum.

Vasip ŞAHİN
Ankara Valisi

SUNUŞ

İnsanlığın en büyük buluşlarından biri, yazının icat edilmesidir. Çivi yazıları ile başlayıp gelişen yazılı metinler, tarihin akışını değiştirmiş; felsefenin, bilimin, sanatın ve sonuçta medeniyetlerin gelişiminde en büyük etkenlerden birisi olmuştur.

İnsan, fıtratı itibarıyla iz bırakmayı ve bu izi kalıcı kılmayı arzu ediyor. Tecrübelerinin ve birikiminin bir varoluş işareti olarak kaydedilmesinin yollarını arıyor. Bu yollar sanatta keşif ediyor. Resimle, yazıyla, işaretlerle izini bırakmanın bir yolunu buluyor insan. Sanat ve yazı ise edebiyatta buluşuyor.

Bu itibarla yazılı anlatımın zemin bulup üzerinde yükseldiği alan edebiyattır. Yüzyıllardır edebiyatın her dalında eserler verilmiş, önemli yazar ve düşünürler sayesinde hikâye, roman, masal, deneme, mektup, şiir ve destanlar, dünyanın her tarafında hem yaygınlaşmış hem de bu nitelikli metinler sayesinde zengin bir edebiyat arşivimiz oluşmuştur.

Yazarak da konuşuruz, diyenlerin; söyleyecek bir sözü, bir felsefesi, hayata bir bakış açısı olanların “Ben varım ve buradayım.” diye seslenmesinin bir ifadesi olan yazı; duygulandırır, eğlendirir, düşündürür, öğretir, duyurur, bilgilendirir. Dahası tüm bunları yarar, yarına taşır, kalıcı kılar.

Peki, yazarlık öğretilip öğrenilebilir midir? Bence yazarlık, bir açıdan öğretilip öğrenilebilirdir; göstergesi de BİLGE Yazarlar'dır. Bunu, en iyi Ankara'da "BİLGE Yazarlar" projemize dâhil olan öğrencilerimiz, şairlerimiz ve yazarlarımız bilirler çünkü bu işi bizzat tecrübe ettiler.

Ankara Valiliği koordinatörlüğünde Türkiye Yazarlar Birliğinin katkılarıyla hayata geçirilen "BİLGE Yazarlar" Projesi, Ankara'daki lise öğrencilerinden okuma yazmaya meraklı gençlerin yazma becerilerinin geliştirilmesi ve yetenekli kalemlerin keşfedilmesi amacıyla düzenlenen üç boyutlu bir projeydi ve her aşamasında da güzel başarılarla imza atıldı. Projemizin her üç merhalesinde yer alan öğrencilerimiz, kendi eserlerini hazırladı. Bu kitapta yer alan eserleriyle edebiyat dünyamızda yer alabilecek güçlü birer şair ve yazar adayı olduklarını gösterdiklerine inanıyorum.

Kültürün, sanatın ve edebiyatın derleme, toplama ve bir araya getirme gücü var. Bu güçten ülke olarak istifade etmenin yollarını ve imkânlarını bulmamız gerekiyor. Açıkçası gerçekleştirdiğimiz "BİLGE Yazarlar" projesi böylesi imkânların varlığından bizi haberdar ediyor. Biz bu proje ile kültürün, sanatın ve edebiyatın farklı alanlarından ve farklı kuşaklardan birçok kişinin aynı güzel amaç uğruna severek ve isteyerek nasıl bir araya geldiğine şahit olduk.

"BİLGE Yazarlar" projesinin başarıyla tamamlanmasında büyük emeği olanlar var. Başta kültüre, sanata, edebiyata büyük önem veren Ankara Valimiz Sayın Vasip Şahin olmak üzere Ankara Valiliği AB ve Dış İlişkiler Bürosunun değerli çalışanlarına, projedeki öğretmenlerimize, öğrencilerimize, velilerimize, TYB Genel Başkan Yardımcısı Doç. Dr. Muhammet Enes Kala'ya ve TYB Yönetim Kurulu Üyesi Dr. Öğr. Üyesi Mehmet Tuğrul'a, projede emeği geçen herkese teşekkür ediyorum.

Prof. Dr. Musa Kâzım ARICAN
Türkiye Yazarlar Birliği Genel Başkanı

İÇİNDEKİLER

TAKDİM	3
SUNUŞ	5
TOHUMDAN DÖKÜLENLER	11
Ahsen Naz Cesur Empati	13
Ayşenur Yazgı Asım'ın Nesli	15
Cemil Cavit İlhan İnsan ve Mekân	17
Saliha Gizem Aydoğdu Yağmur ve Anılar	19
Reyhan Uzunoglu Merhamet Güneşi	21
Zehra Elif Büyükdığan Benden Herkese Selam	22
Zeynep Güneş Evren İçinde Evren Olmak	24
Mahmut Kartal Nietzsche'nin Hayatının Felsefesine Yansımaları	26
YEŞEREN HİKÂYELER	29
Abdullah Balaban Hayat	31
Avni Paşa Baysal Ragıp	35
Azra Gölcük İçimizdeki Sihir	38
Azra Havva Kara Nefes	45
Beril Ecem Tokmak Uçmak	46

Ahsen Demirel Bir Küçük Kız Çocuğu	49
Berke Efe Eren Ters Köşe / Normal Bir Dedektifin Hikâyesi	55
Ceylin Naz Vurmaz Halamın Çiçekleri	63
Ecem Zeynep Ekici Özgür Hayat	67
Elifnur Durmuş Kar Tanesi	75
Enes Buğra Oğraş Meydan	78
Esmâ Didesu Taşyürek Köre	81
Fatma Taşpınar Müzedeki İstiklal Hazinesi	86
Ferda Elif Zeybek Bir Yaprağın Öyküsü	90
Fethi Şimşek Deniz Feneri	94
Hatice Azra Bedir Bekle Beni	96
İclal Demir Alex	99
İlayda Kaya Sahil Yolu	101
İrem Sü Barış Onur	105
Lavin Beril Vural Denize Bakan Kör Adam	112
Merve Yamaner Soğuk Düşler	115
Nehir Güven Denizin Yıldızı	117
Nisa Nur Mert Sevgi	120
Nurbilge Demirci Bir Yürüyüş	122
Rabia Çalışır Korkuyorum	125
Said Efe Durucan 1983 Yılından Bank	127
Sevde Naçar Eftelya	132
Sudenaz Balcı Unutulmaz Anı	140
Süeda Dur İsli Ceket	144
Tuğra Metin Önal Yanıp Sönen Işıklar	148
Ülfiye Meşe Menemen Kokar	151
Yiğithan Kalfa Yıl 2169	156
Zeynep Bozkaya Tam İsbet!	160
Zeynep Şahin Bir Bayram Günü	166

DİZELERE TOHUM EKTİK.....	171
Bahar Beren Düzgüner Hatıralar Korkutur Beni	173
Bedirhan Göktuğ Gürlük Baba Sevinci	175
Bilge Ahmet Demirel Dalgalar	177
Emre Deniz Yılmaz Denizkestanesi	178
Eylül Gülse Kank La Si Sol Fa	179
Gökçenur Yüstra Cengi Yine Sen	182
Gülşen Karaca Her Şeye Rağmen	183
Melike Esra Küçük Hüzme	185
Muhammed Emin Memişoğlu Yalnızlık Irmağı	187
Muhammed Talha Recep Sonun Adımları	188
Nesibe Aktaş Beklenen Soru	190
Nurefşan Kaya Zerreiadem	191
Özden Özdemir Akşamın Sessiz Yolcusu Sen	192
Sude Yolcu Sen Gibi	193
Sümeyye Köylü Umut	194
Tuana Ece Kayışkan İyi ki	195
Yağmur Başer Mutluluk Arayışı	196
Yiğitali Tatas Mabet Ağacı	198
Zeynep Karakurt Ey Aşk	199

**TOHUMDAN
DÖKÜLENLER**

DENEME

EMPATİ

Ahsen Naz CESUR

İnsanları anlamak için psikolog olmak gerekir mi? Ya da yalnız dertleri aynı olan insanlar mı anlaşabilir birbiriyle? Belki de empati kurmak yeterlidir. Samimiyet, her zorluğun altından kalkan bir peri gibidir. İnsan içinde şu periye yer rezerve etmeli bence. Etsin ki içindeki insana da zulmü yaşatmasın.

Hayatı kurgulamak güzel ama kurgularken bazı insani özelliklerimizi unutuyoruz. İnsan kendisini düşünür, başkasının kötü haberini almak istemez çünkü üzölmek istemez. Üzöntü, günün ya da haftanın berbat olması demektir. Hayatın tadını alamaz üzöldüğünde. Başkasını önemsedüğinden değildir bu, kendisini düşöndüğündendir.

Bu durum canımı sıkıyor, kabul etmek istemiyorum ama aksini iddia etmek ise sevdiğim insanlara ihanet ettiğimi düşöndürüyor. Bazı insanlara empatiyi anlatmak, denizi kumsaldan çekçekle götürmeye çabalamakla eş değer. Eğer bir kişi sizi anlamamakta ısrarcıysa onu tutamazsınız, tutmaya da çabalamamalısınız.

Her şey zamanın yolcusu olmaktan geçer. Zamana bırakmaktan... Evet, klişe belki ama cümleye his bulaştırıldığı an bize çok şey katabilir. Her bir cümle hislerle ortaya çıkmaz mı zaten?

En çok kendini sevebilirsin, bencil de olabilirsin ama bir his hayatını anlamlandırmada yardımcı olabilir. Düşönüncü daha farklı

görülebilecek hisler vardır. Mesela kıskançlık... İnsanlar kıskançlığı kötü ahlakla ilişkilendiriyor olabilir, kıskançlık toplum içerisinde güzel karşılanmıyor da olabilir ama empati kurabilseler kıskançlığın insani bir özellik, kendilerinde de var olan bir duygu olduğunu hatırlayabilirler.

Her zaman insan, en çok kendini düşünür. Kendisinde olup da başkasında gün yüzüne çıkan ahlak dışı bir özelliği kötülemede üstüne yoktur bazılarının. Arka arkaya dizilen tuğlalarız hepimiz, ilk kim insan olduğumuzu unutursa sırayla devrilir, kırılırız. Parçalarımızı toplamak zordur, toplamaya çalışırken ruha teması daha da zordur.

İnsanların kalıplaşmış düşüncelerinden sıyrılmak imkânsız olduğu gibi onları değiştirmek de imkânsızdır. Kendimizi önemseydiğimiz bu hayatta empati kurmayarak, empati kurmaya çalışmayarak başkalarını yormayalım. Birini daha ekleyelim hayatta önemseydiklerimiz kitabına.

Tavsiyeler güzeldir tabii uygulanabilirse. Sahi tavsiyeleri kimden alırsınız? Sanırım yaşlılar, yaş almışlar, yaşamışlar, görmüşler daha güvenli hissettiriyor bu konuda. Bilmeyen, hissetmeyen birisine sormak, iletişime geçmek yanlış olur. Bizim iyiliğimiz için gibi görünen bazı tavsiyeler yapılan pişmanlıklardan ortaya çıkar zaten. Belki biz de yapmak istiyoruz, biz de denemek istiyor, biz de hata yapıp pişman olmak istiyoruz. Pişmanlık duygusu, insani bir özelliktir.

Karşımızdakinin pişman olmaması için daha güzel seçeneklerin var olduğunu göstermek acemiliktir. İnsanlar yaşamalı, yaşarken pişman olmalı. Pişmanlık, çiçek solduktan sonra bir ümitle bardağa koyulan su gibidir.

Empatinin hayattaki yelpazesini unutmamak gerekiyor, sevgiden uzak olmayan ömrün, şefkatten yoksun olmayan hisleri her zaman yanımızda bulundurmanın faydası olur.

ASIM'IN NESLİ

Ayşenur YAZGI

Asım'ın nesli, bu sözüm sanadır! Türk'ün vatanı için döktüğü her bir damla kan, canını yakmalıdır. Gözlerine işleyen kor alevin izleri, düşmanı korkutmalıdır. Ay ve yıldız ev sahipliği yapan bayrağının yeri, daima gökler olmalıdır. Masumun, yetimin, öksüzün yuvası; senin kollarındır. Asaletin yalnızca sana özgüdür. Yalnızca senindir bu dik duruş. İstiklalin bir tek senin ellerindedir. Fedakâr anaların gariban yavrularını bırakıp cepheye koşarak kazandığı hürriyet, sana emanettir.

Asım'ın nesli, bu sözüm sanadır! Atalarının adım attığı her bir karış toprak, senin için kutsal olmalıdır. Vatanın celaldir, şüphe duymayasın. Alçaklar yurduna uğrayamaz, sen yine de hazırlıklı olasın. Savaşçısın, hür yaşamalısın. Gerekirse bu topraklar uğruna, canından olmalısın. Şehit olursan da kendinle gurur duymalısın. Kefeni ne kızıl rengi verecek olan kan; utanmadan, o kutsal damarlarından akıp kuru toprağa sızdığında mesut olmalısın. Dostunu, düşmanını iyi tanımalı; kendini çıkmazda hissedince Hakk'a yalvarmalısın. Cesaretin nam salmalı dünyada. “Bana düşman kesilen zalim! Hiç mi ar duygusu yoktur ruhunda? Korkmaz mısın, zincirlere vurulmaktan? Nasıl bir deliliktir Türk'e karşı koymak?” diyebilmelisin İzmir'in dağlarında.

Asım'ın nesli! Sensin gelecek, sensin asker, sensin tek gerçek. Sa-

hip çıkacak mısın emanetine? Yoksa bir zamanlar cephelerde şehit olan yavrucukların yaşına geldiğinde tek derdin eğlence mi olacak? Sen Türk gencisin, unutmayacaksın! Sana yakışanı yapacak, önüne bakacaksın. Akif'in sözüne uyacak, bu millete yeniden İstiklal Marşı yazdırmayacaksın.

Adının geçtiği yerde saygıdan boynu bükülecek düşmanın, destanlar yazılmaya devam edecek uğrunda. Siper edeceksin gövdeni, geçit vermeyeceksin senden olmayana! Benliğini kaybettiğinde ise Türk'ün özünü, Akif'in sözlerinde arayacaksın! Ve o sözlerin kıyısında limanını bulmuş bir gemi olacaksın.

İNSAN VE MEKÂN

Cemil Cavit İLHAN

Gün içerisinde kaç mekân değiştiriyoruz? Üç, beş...

Peki, niçin? İş, okul, mecburiyet, keyfiyet... İnsan içi daralır da dışa çıkar. Açık hava çarpar, içeriye kaçar. Seyyah olur, gezer. İşi çıkar, gider. Düşünmek, dikkatini toplamak, karar vermek ister. Gitmek iyi gelir insana. Kişiyi ferahlatır.

Dağ başında, masmavi gökyüzünün altında mis gibi havayı içine çeken her insan mutlu mudur? Doğayla baş başa olan insanın iğini kemiren kurtlar varsa doğanın gücü onu mutlu etmeyebilir. Peki, zindanın veyahut dört duvarının arasında bulunmak her insanı boğar mı? Zindandaki adam, pişman olup öz eleştiri yapabilirse zindanın karanlığı o adamı yıkamaz.

İnsan kendini bazen yorulmuş, daralmış hisseder. Böyle durumlarda nerede olursa olsun ailesi, arkadaşları hatta bu dünya için ne kadar değerli olduğunu hatırlamak insana güç kazandırır.

Daralmış hissettiği zaman insan ruh hâlini genişletmek ister. Farklı şeyler görmek, duymak, hissetmek ister. Bu da aynı mekânda kaldığımız sürece kolay olmaz. Öyle ki oturduğumuz oda ya da salonda bile eşyaların yerlerini değiştiririz. Mekânda farklılık, insanın ruh hâlindeki bazı ağır yükleri alır. Altından kalkılamayacağı düşünülen pek çok iş, küçük dokunuşlarla bir anda çocuk oyuncacı olur.

Böyle durumlarda insanın aradığı çare -hiç fark etmese de- vardığı yeni mekândadır. Yapması gereken tek şey olayları ve olacakları kontrollü bir biçimde akışına bırakmaktır. Sizi stresten ağlatacak olan şey, mekân değişikliği sayesinde bir saat sonra güldürebilir.

Peki, mekân değişikliği yalnız insanlara mı özgüdür? Doğaya baktığımızda göç örneklerini çok görürüz. Leylekler sıcaklara gidiyorlar. Mevsim değişince mekân değiştiriyorlar. Bir serçe dahi bir daldan öbür dala uçup gidiyor. Dünyada hareket edebilen tüm canlıların ruh hâlini etkileyen ve ihtiyaç duyduğu bir eylemdir mekân değişikliği. Diyebiliriz ki tebdilimekân bütün canlılara ferahlık verir.

YAĞMUR VE ANILAR

Saliha Gizem AYDOĞDU

Yağmur damlları pencereinin camına vururken içimde bir hüzün vardı. Çocukluğumda yağmur her zaman özgürlüğün simgesi idi. Islanmış sokaklarda koşmak, gökyüzünden gelen serinliği hissetmek... Damllar bazen bir umut, bir heyecan taşır; bazen geçmişini hatırlatır. Hayatın içindeki kaybolan anlar, yağmurun melodisiyle yeniden canlanır. Belki de hatırlamak, unutulmuş duyguların uyanmasını sağlar.

Pencereinin ardındaki sokak lambalarının altında dans eden çocukları izlerken geçmişin yüküyle dolu gözlerimle, yağmurun hikâyelerini dinlerim. Yağmur, hayatın izlerini taşır. Her bir damla bir hikâye anlatır ve ben de bu hikâyelerden birinin parçasıyım.

Güldüğüm, ağladığım, sevdiğim, sinirlendiğim anların bile kıymetini anlıyorum bu zamanlarda. Artık aynaya baktığımda gördüğüm yüzü, âdeta bir çocuğun elindeki silinmeyen kalemle çizilmiş gibi çizgiler ve lekelerle dolu bir insan.

Eskiden dışarı çıkmak için anneme yalvardığım bu küçük şehirde, şimdi ne evimden dışarı çıkıyorum ne de birileriyle konuşuyorum. Gençliğimdeki hayatı yaşama isteğim zamanla âdeta yok oluyor. Doğum günlerimi her yıl büyük bir hevesle beklerdim lakin yıl geçtikçe anlıyorum ki yeni bir yaş aldığımda değişen tek şeyin vücudunun ve yüzümün olmadığı.

İnsanın hisleri, duyguları hatta insanın kendisi bile değişebiliyor-
muş. Ne kadar pişman, üzgün, mutlu hissettiğim zamanlar bile
olsa onlara da özlem duyuyorum. Tek derdimin eğlence olduğu,
değerini bilemediğim zamanlara... Lakin bu anılar ne akıldan sili-
nebilir ne de tekrar yaşanabilir.

MERHAMET GÜNEŞİ

Reyhan UZUNOĞLU

Güneş, insanın içini ısıtır. Çok sıcaklarda gölge ararız ama güneş kaybolunca renkleri de kaybederiz. İşte böyledir merhamet, güneş gibi. Yumuşatır gönülleri, ısıtır, ısıtır. Dünyadaki tüm olumsuzlukları yakıp bitirebilecek en önemli şey elbette merhamettir. Karşısındaki çocuğa üzülebilecek kalbi olan adam; kime, ne zarar verebilir?

İnsan insana, kardeş kardeşe, hatta hayvanlar bile bazen acımasız olabiliyor birbirlerine? Doğanın kanunu mu bu? Kalpleri mi soğuk, yoksa kurumuş mu? Merhamet güneşi doğmamış mı? Her şeyi geçtim, insan kendine nasıl merhamet etmez? Canının kıymetini nasıl bilmez?

Kendine merhameti olmayanın başkasına nasıl merhameti olsun? Acımasız olmak güçlü olmak değildir. Güç, merhamette saklanır. İlk olarak, kendine acıması olmalı insanın. Düşüneceksin sonra da karşındakinin umudunu, ailesini, hayallerini, geleceğini... O zaman bir umut ışığı yükselecek, zayıf da olsa bu koca karanlık dünyada.

Bir kişi merhamet ederse o merhamet birine daha sıçrayacak, sonra birine daha, sonra başka birine ve sonra bütün dünyaya yayılacak. İlk şiddet bitecek, sonra da savaşlar ve en sonunda kötülüğün sonu gelecek. Merhametten yoksun olanlara yepyeni bir umut doğacak; belki yarın, belki on ay sonra, belki de on yıl sonra. Ama bir gün, sımsıcak merhamet güneşi şu buz gibi dünyayı ısıtacak.

BENDEN HERKESE SELAM

Zehra Elif BÜYÜKDIĞAN

Hiç durup insanlar ne hâlde diye bakılır mı? Ben baktım ve çoğunlukla bitkin ve mutsuz bedenler gördüm. Hayatın yükü sırtlarında kambur olmuş bedenler... Yanlarında oturan insanlarla dahi konuşmuyorlar ve sadece zihinlerindeki derin düşüncelerle baş başalar. Kafalarını kurcalayan kendince çok büyük dertleriyle boğuşuyorlar.

Ağızlarını bıçak açmadan oradan oraya koşturuyorlar. Bir gün tüm bu düşüncelerimizi bırakıp insanlara selam vermeyi denesek hayat daha yaşanılabilir bir yer olmaz mı? Selam vermek, iletişimin ilk basamağıdır. Hatta bazen bir tebessüm bile yeterli olur. Ancak insanlar o kadar meşgul, o kadar yorgun ve hayatın meşgalesine kendilerini o kadar kaptırmışlar ki çevrelerinde olanlardan habersizler. Âdeta duvar örmüşler etraflarına. Ben bazen insanları çevreleyen bir hale olduğunu düşünürüm. Bu, öyle bir hale ki içerisine hiçbir şey kabul etmeyen demirden bir çember sanki. Dış dünyayla iletişimi kesen bu insanların bir de kulaklıkları var onları biyonik bir görünüme sokan.

Kendi dünyalarında yalnız insanlar. Oysa insan, insana iyi gelir çoğu zaman. Ama tanımadığımız biri bize selam verince bir düşünürüz yine de. Nereden tanıyoruz diye, o kadar alışık değiliz işte bu duruma. İnsanlar arasındaki bu duvarı yıkmak için selam

vermeliyiz insanlara. Sokakta yanımızdan geçen teyzeye, otobüste yanımıza oturan çocuğa... Hatta sadece insanlara selam vermekle kalmamalıyız. Hayvanlara, çiçeğe, böceğe de selam vermeliyiz. Ne kaybederiz ki? Evet, bir küçük kediye bile selam verebiliriz. Peki, bize diliyle karşılık vermeyecek canlılara bile selam verebilirken neden insanlara selam vermeyelim?

Hayatın yükünü bu şekilde hafifletsek sırtımızdaki o kamburdan biraz olsun kurtulabiliriz belki. O hâlde benden herkese bir selam!

“Vesselam...”

EVREN İÇİNDE EVREN OLMAK

Zeynep GÜNEŞ

Evrendeki milyonlarca hatta milyarlarca gezegenden birinde yaşıyoruz. Böyle düşündüğümüzde evrende bir nokta kadar bile değiliz. Dünyayı evrenin bir hücresi olarak düşünürsek sadece bir hücrede yaşayan varlıklarız. Peki, böyle düşündüğümüzde insanın evrendeki yeri ne olabilir?

Aslında evren ve insana baktığımızda pek çok benzerliği vardır. Mesela, evrenin çoğunu çözemediğimiz gibi insanı da tam olarak çözebilmiş değiliz. Evrendeki bazı yapılar ise insanlarda bulunan göz ve sinir hücrelerine benzemektedir.

Gözlerimiz bazen bulutlara benzer. Bulutlara bakıp hayran kaldığımız gibi gözlerimiz de hayranlık uyandırıp hayranlık bırakabilir. Gözleriniz ne renk olursa olsun insanlar genellikle ilk gözlerinizi inceler ve ilk gözlerinize âşık olurlar. Ayrıca bazı şeyleri sözlerimizle ifade edemesek de gözlerimiz konuşur, bütün duygularımız gözlerimizden belli olur.

Sinir hücrelerimiz ise direkt olarak evrene benzemektedir. Bir insanda tahmini olarak yüz milyar nöron bulunur ve evrende de tahmini yüz milyar galaksi bulunmaktadır. Milyon gigabayt ile ifade edebilecek kadar bilgi depomuz vardır ve evrende milyarlarca yıldızı, galaksiyi ve gezegeni içine alır. Biri bilgi ile doluyken diğeri ise madde ile doludur.

Bunlar dışında, görüntü olarak benzemese de kara delikler vardır. Kara delikler etrafına gelen her şeyi içine çeker. İnsanlarda öyle değil midir? İçimizde biriktirdiğimiz düşüncelerimiz, keşkelerimiz, pişmanlıklarımız... Sürekli içimize kötü düşünceleri çekmez miyiz? “Ya yanlış bir şey yaptıysam, ya yanlış anlarsa, ya onu üzersem...” gibi düşünceler sürekli içimizi kemirmez mi? Günler boyu beynimiz, kara delik gibi bu düşünceleri daha çok içine çeker. Bazen bazı kişilere karşı sinirimizi ve nefretimizi kusarız; etrafımızdaki herkesi kara delik gibi parçalar ve yıkarız. Ayrıca insanın içine attığı düşünceler; her zaman beynimizde bir yerdedir, hiçbir zaman kaybolmazlar. Acaba kara deliklerin içine çektiği maddelere ne oluyor? Belki bir gün bunu da öğreniriz.

İnsanlar aslında küçük evrenler değil midir? Başta evrende ne kadar küçük olduğumuzu söylemiştim. Evet, evrende çok küçüğüz fakat bizim içimizde de bir evren yatmaktadır. Belki de içimizde keşfedilmeyi bekleyen pek çok yeteneğimiz vardır ve sadece açığa çıkarılmayı bekliyordur, aynı evrenin gizemi gibi.

Bizler bir evren kadar gizemli ve değerliyiz. Peki, biz gerçekte neyiz? Evrende bir nokta mı, yoksa evrenin kendisi mi?

NIETZSCHE’NİN HAYATININ FELSEFESİNE YANSIMALARI

Mahmut KARTAL

Friedrich Nietzsche; kendi varoluşu ve düşünsel dünyası arasında sıkışmış, ömrü boyunca benliğiyle savaşmış bir düşünürdü. Yaşamın zorluklarına yüreklice göğüs gererken insanın hayatının anlamını sorgulaması ve kendi değerlerini yaratma çabasında olması gerektiğini savunurdu. Nietzsche’nin felsefesi; kendi iç dünyasındaki fırtınalar, acılar ve kayıplar etrafında şekillenmiş, derin duygusal yankılara sahipti.

Nietzsche’nin hayatının ilk dönemleri, babasının ani ölümü ve kendi sağlık sorunlarıyla gölgelenmişti. Bu zorluklar, ona insanın içsel gücünü keşfetme ve kendi acı gerçekleriyle yüzleşme fırsatı vermişti. Nietzsche’nin içsel keşifleri, genç yaşlardan itibaren onun düşüncelerine sirayet etmişti. Ancak aynı zamanda belki de annesiyle yaşadığı barışık olmayan ilişkisi, onun kadınlarla olan zorlu etkileşiminin temelini atmıştı.

Nietzsche’nin felsefi yolculuğu, Schopenhauer ile tanışmasıyla farklı bir boyut kazandı. Leipzig Üniversitesinde öğrencilik yıllarında Schopenhauer’un eserleriyle tanışan Nietzsche, bu filozofun etkisi altında kendi felsefesini oluşturmaya başladı. Nitekim “Eğitimci Olarak Schopenhauer” adlı eserinde filozofu âdeta bir baba figürü yerine koymuştu. Yıllar içinde özellikle irade konusundaki

büyük fikir ayrılıklarıyla beraber “Ecce Homo” adlı eserinde Schopenhauer’un aslında hiçbir şey bilmediğini yazacaktı. Fakat zaten onun gibi bir dehanın özgün felsefesini çıkarmamasını ve hocasına tamamen katılmasını pek tabii bekleyemezdik.

“Ecce Homo” adlı eseri, Nietzsche’nin hayatının ve felsefesinin bir aynaya yansması gibiydi. Bu eser, kendi zayıflıklarını ve karanlık yanlarını gözler önüne sererken aynı zamanda kendi değerini ve özgünlüğünü ortaya koyuyordu. Nietzsche’nin içsel monolog tarzındaki bu eseri, onun kişisel hayatının felsefesine duyduğu etkiyi açıkça gösteriyordu.

Yalnızlık, Nietzsche’nin hayatında belirgin bir tema hâline gelmişti. Ancak o, yalnızlığı bir güç kaynağına dönüştürmeye kararlıydı. Bu yalnızlık, sadece düşünce dünyasına değil aynı zamanda yazılarına da sanatsal bir derinlik katmıştı. Nietzsche’nin yazıları, bir ruhun kendi iç dünyasında geçen bir yolculuğu anlatıyormuş gibi, okuyucuyu düşünmeye davet ediyordu.

“Amor fati”, kaderini sevmeye felsefesi, Nietzsche’nin düşünce dünyasının benim için en değerli eseriydi. Bu anlayış, yaşamın zorluklarına ve çatışmalarına Nietzsche’nin içsel bir direniş ve kabulle sarılışını simgeliyordu. İnsanın yaşadığı acıların, aslında onu güçlendirenler olduğunu anlatmaktaydı Nietzsche. Ona göre her acı, insanı mükemmele daha çok yaklaştırmaktaydı. Nietzsche’nin böyle bir düşünüşe yönelmesinin altında hiç kuşkusuz cesur ve ateşli karakteri yatmaktaydı. Yoksa o da Schopenhauer gibi tutkularını bastırmayı ve inzivaya çekilmeyi seçerdi.

Hiç kuşkusuz onun bu başkaldıran felsefesinin en büyük yansıması, insanların yüzyıllarca yanlış anlayacağı “üst insan” anlayışı ve Tanrı hakkındaki görüşleriydi. İnsanın yaşadığı bu zor ve kötü hayatla baş edebilmesi için ihtiyaç duyduğu gücü kendisinde aramasını ve yaşamın ona bağladığı zincirleri kırıp özgürleşmesini öğütlerdi.

Ömrünün son dönemlerine doğru büyük deha, bir öğleden sonra Almanya'nın caddelerinde hasta ve bitkin hâlde yürürken bir şehir meydanına varmıştı. Meydanda bir faytoncu, onun emirlerini dinlemeyen atı kırbaçla cezalandırmaktaydı. Solgun yüzüyle ata bakan Nietzsche'nin gözleri, bir anlığına kıvılcımcasına parladı ve güçsüz bacaklarıyla son gücünü kullanarak ata koştu. O savaştan yıpranmış bedeni, hırçın ruhuna tutunarak sürükleniyordu. Nietzsche, ata varınca yere çöktü ve ata sarıldı akan gözyaşlarıyla. Mırdanan Nietzsche, âdeta atla dertleşiyordu geçen yıllar hakkında. O günden sonra hastaneye kaldırılan filozof, bir daha oradan çıkmadı ve kısa sürede hayata gözlerini yumdu. Onu sınırlayan hayat adlı kafesten bir kuşçasına zincirlerini kırarak ayrıldı. Ata büyük bir hüznün ve buruklukla sarılan Nietzsche, bana göre aslında kendisine ağlıyordu çünkü o kırbaçlanan atta kendini görmüştü.

Nietzsche'nin ölümünün trajikomik kısmıysa ömrünce insanın kalıplarından kaçmasını savunan büyük dehanın doğduğu yerin, onun kalıplarını belirleyen yerin, birkaç metre ötesinde bir yere defnedilmesi idi. Galiba her ne yaparsak yapalım içimizde her zaman kendimizden ve yurdumuzdan, buradaki yurt kavramı doğduğumuz yeri teşkil eder yani milliyetçi bir metafor değildir, bir parça taşıyoruz.

Sonuç olarak Nietzsche'nin hayat felsefesi, kendi varoluşuyla uğraşan birinin içsel keşifleri ve duygusal zenginlikleriyle doludur. Onun yazıları, bir ressamın paletindeki renkler gibi, kendi varoluşunu anlamaya ve anlatmaya yönelik bir sanat eseridir. Nietzsche'nin düşünceleri, modern ahlak ve felsefenin içinde günümüzde de yaşamaya devam etmektedir.

YEŞEREN
HİKÂYELER

HİKÂYE

HAYAT

Abdullah BALABAN

17.05.2023, Çarşamba

6 Şubat'taki Kendime,

Kış olduğu için gece boyu kar yağdı. Yatağının beşik gibi sallanmasıyla bir anda gözünü açtın. Saat sabahın dört buçuğu... Nerden mi biliyorum? Ben senim ve iyi haber: Mayıs ayına kadar üç ay daha yaşayacaksın ama dediklerimi harfiyen yapman gerekiyor.

Ben nasıl mıyım, hayatım yani üç ay sonraki hayatın nasıl mı? Boş ver, şu ana odaklan. Hayatta kalmalısın. Şimdi beni dikkatlice dinle: Kedinin yataktan aşağı yuvarla ama hava çok soğuk. Yorganını da yanına almayı unutma. Sakin ol, annen ve baban yaşıyor. Şimdi kalkıp salona koşmalısın ama ayağa kalkamıyorsun. Tamam, sürünmeye başla!

Sürün!

Sürün!

Sürün!

Tamam, salondayız ve sallantı yavaşlıyor. Annen, baban ve kardeşlerin hayatta ama her şey daha yeni başlıyor.

Şimdi eline bir çanta al, mutfağa git ve ne varsa ne bulursan içine doldur. Önümüzdeki saatler kritik hiçbir şey yemeyecek ve uyumayacaksın. Henüz bitmedi, alabildiğin kadar giysi ve çorap al. Unutma, botların delik ve iki gün hiç durmadan kar yağacak. Çoraba ihtiyacın olacak.

Annen pantolon giymeni söyledi. Evden ayrılıyorsun. Acele et! Pijamanın üstüne pantolonunu giy! O da ne? Olamaz: Artçı şok!

Annem, yani annen içeri girdi ve seni kapı arasına çekiyor. Buna izin verme, unutma depremde kapı araları ve merdivenler ölüm bölgesidir.

Artçı geçti ama şimdi de baban evden ayrılmayı reddediyor, onu dinleme. Evden çık! Peşinden gelecekler ve babanın çalıştığı birliğe gideceksiniz ama birkaç saat sonra tekrar deprem olacak ve geceyi dışarıda geçireceksin çünkü bina ağır hasar aldı. Eve dönemezsin çünkü evinin duvarları yok. Yani artık dışarıda ve kar altundasın. İyi şanslar.

Ha bu arada umarım şarj almışsındır çünkü ilk geceden şarjın bitti. Elektrik yok ve olmayacak uzunca bir süre.

Her neyse muhtemelen gece olmuştur ve sen, ateş başındaki yirmi askerle yardım gelmesini bekliyorsundur. Sana kötü bir haberim var, yardım hemen gelemeyecek.

Tek başınasın.

Tek başınasın.

Tek başınasın.

Bir haber geldi, biri tarlasına çadır kurmuş ve sivilleri oraya topluyorlar, istersen babanın yanına git. Sonuçta adam komando, hayatta kalmayı biliyor. Ayrıca, annen ve kardeşlerini güvene aldın, şimdi babana yardım et!

Dönmek için birlikten çadıra yatak getiren askerlere katıl. Uyumak için babanın arabasına geç ama bir kötü haber daha: Yaklaşık iki ay düzenli uyuyamayacaksın.

Her neyse, doksan altı saat dayandıktan sonra Osmaniye'ye bir akrabasının yanına gideceksiniz. Giderken yanınıza dört aylık bir bebek, bebeğin annesi ve işitme engelli anneannesini de alacaksınız.

Yolculuk nasıl mı?

Tam bir kıyamet.

Tam bir kıyamet.

Tam bir kıyamet!

İki saatlik Osmaniye-Maraş yolunu on üç saatte katedeceksiniz ve sen uykusuzluğa dayanamayıp yanındaki kadının omuzunda uyu-yakalacaksınız.

Üç ay sonraki sana yani bana,

Akademik hayatım yerle bir...

Antidepresan ve terapilerle ayakta kalabiliyorum, uyku düzenim hâlâ darmaduman ama sonuç olarak hayattayım. Ailem de hayatta.

Kendi kendime,

Evet, bu hikâyede anlatılan olaylar kurgu değil tamamen gerçek. Geriye dönüş, zaman atlaması, bilinç akışı tekniği işlendi.

Yer... Yeri söylemeye ne hacet? Yazar da bakış açısından malum.

Kahraman kim? Evet ya, kahraman; yazıda bahsi geçen hayatta kalmamı sağlayan, felaket süresince en ufak bir korku duymadan, kahramanca görevini icra eden Arıtış Jandarma Karakolu personeli ve ailem.

Ne yapıyorum ben? İnsan, kendi yazdığını tahlil eder mi? Yazdığımı değil yaşadıklarımı tahlil etmem lazım oysa. Yine gelgitlerdeyim, yine sarsılıyorum. Eski, yeni; yaşanmışlıklar, yaşanmamışlıklar... Neyse ki hayat güzel ve yaşanası.

RAĞIP

Avni Paşa BAYSAL

Güneşin ilk ışıklarının tenine nüfuz etmesiyle gözlerini açan Rağıp, esnemeyle karışık güneşi selamladı. “Meğer yıllardır uyutuluyormuşum!” diye fısıldadı çevresinde kendisini duyabilecek birisi varmışçasına. “Beton binalar içinde güneşin doğup battığından habersiz yıllarımı nasıl geçirdim acaba? Gerçi bir bu değil ki hiçbir ülkenin kendi toprağına katmak için çaba sarf etmediğı, sahipsiz ve en az bir o kadar da lanetli olan bu adaya düşmeden önce neyi sorgulamışım ki!” diye devam etti. Anlaşılan Rağıp yine kendisiyle derin bir sohbeta dalmıştı. Bir emekli asker takıntısıydı bu. Tabii normal şartlarda dairesinin penceresinden kafasını çıkartıp apartmanın ortak park yerine yanlış park yapılıyor mu diye gözlemlerken söylenmesi gerekiyordu.

Her ne kadar katıldığı savaşların travmasını yaşıyor olsa da Kore Savaşı için aldığı paraşüt eğitimi sayesinde hayattaydı. Geceyi üzerinde yatarak geçirdiğı kum, ısınmaya başlayınca doğrulmaya karar verdi. Kalkmak için kendisini ikna etmesi gerektiğini düşünmüş olacak ki avucuna bir yassı taş alıp öyle doğruldu. Kıyıya doğru yaklaşıp avucundaki yassı taşı fırlatıvermişti. Taşın sekmesini seyredecek olmanın heyecanını taşın düştüğü yere batmasıyla kaybetti. “Vay be! Ne okyanusmuş arkadaş, yassı taş da olsan aşamıyorsun!” Artık sesini yükseltmişti. Basmakta olduğu kumun ısındığını ayak tabanındaki feci bir yanma acısıyla fark eden Rağıp, bulun-

duğu konumdan yaklaşık üç yüz elli adım ötede yer alan adanın iç kesimindeki ormanlık alana doğru kızgın kuma bata çıka hızla ilerledi. Yüksekteki dalından şans eseri küçük ama -Ragıp'ın yerinden kaldıramayacağı kadar- ağır bir taşa düşüp çatlayan ve beyaz suyunu akıtan Hindistan cevizini görmesiyle nara attı. "Heyt be, sonunda şansım döndü! Artık kimse yazımı yazmama engel olmaz! Şu Hindistan cevizinin sütünü şöyle, bir güzel hüpleteyim."

Hindistan cevizi ağacının gövdesine sırtını sürte sürte önce yere çöktükten sonra bağdaş kurdu. Bu ağacı seçmesinin tek nedeni bir yandan onun dallarının herhangi birinden düşen Hindistan cevizinin suyunu içiyor olması değildi. Gölgesiyle, meyvesiyle merhamesini Ragıp'tan esirgemeyen bu ağaç; kovuğunda bu ıssız adada Ragıp'ın en çok değer verdiği şeyleri olan ajandasını ve mavi tükenmez kalemını barındırıyordu. Ragıp kana kana Hindistan cevizinin suyunu içtikten sonra çimlerin arasına bıraktı ve özenle ajandasını çıkartıp derin bir nefes aldı. Hazırdı. Yazısını yazabilmek için son boş sayfayı açtı.

"Sevgili Ajandacığım,

Evet, haklısın; biliyorum ki sen bir günlük değilsin ancak sana -yani tek dostuma- anlatacaklarım var. Seni herkes ve her şeyden ayrı tutuyorum çünkü ikimizin de kaderi aynı. Bu ıssız adada bir başıma kalmama mani olduğun için teşekkür ederim. Bu adadan ancak hayallere dalarak gidebiliyorum. Gidip de gördüklerimi dönüp sana anlattım hep. Bazen şiir, genellikle deneme ve nadiren bir hikâyeyle... Tarihi bilmiyorum, bilseydim bu yazı bir günlük olabilirdi. O zaman bir mektup olsun ama ne adresim ne pulum var ama biliyorum ki sen yine beni idare edersin. Şimdi son kez dinle beni!

Düşündükçe gerçekleri bir bir fark ettim dostum. İlk fark ettiğim düşünülmeden geçen hayatın aslında geçersiz olduğuydu. Bugünse hiç kimeye ihtiyaç duymadığım gerçeğini anladım. Bunlar nasıl gerçekler mi diyeceksin? Hadi durma, söyle ne de olsa o kadar mürekekep doldurdum göğsüne. Bütün bunların gerçek olduğuna inanıyorum ve hakikati hiç de umursamıyorum. Çünkü

ilk kabulüm sayesinde geçmek bilmeyen zaman, su misali akıp gidiyor; son kabulüm ise bana ne kadar da özgür olduğumu iliklerime değin hissettiriyor.

Artık kimse fikirlerimle alay edemez ve kimse dâhiyane planlarımı baltalayamaz. Kısacası özgürüm artık ben hem de sonuna kadar.

RAGIP SADECE RAGIP”

Son cümlelerini kocaman yazmıştı, âdeta içinde birikmiş olan tüm nefretini kustu. Hesapta tek başına kalmasıyla önce öz benliğini bulacak sonra da onu gerçekleştirecekti ancak durum hiç de istediği gibi olmadı. Sanki vücudu eylemsizlik kararı almıştı. Güneş; doğdu, battı. Doğup batmaya devam etti ama bütün bu geçen vakte rağmen kılını bile kıpırdatmadı. Bu süreçte, ilk önce -her zamanki gibi- ajandasına yazabilecekmış gibi hayal etmeye devam etti, sonrasında düşlerinin bir esere dönüşemeyeceğini kendinden saklayamaz oldu ve düşlemeyi bıraktı. Artık neden hareketsiz kaldığı konusunda bile emin değildi. Beklenmedik bir şekilde elinde defteriyle doğruldu ve yassı taşı fırlattığı yamaca gitti. Yüksek sesle “Senden son bir iyilik isteyeceğim, dostum! Son kez okuyacağım ve sonrasında göğsüne doldurduğum hayallerim mi galip gelecek yoksa yine o okyanus dalgaları mı? Şüphesiz hepimiz göreceğiz!” dedi.

Okumasını bitirdikten sonra son sayfayı yırtarak okyanusa fırlattı. Kâğıt, okyanusun keyfini çıkartırılmışçasına sörfeye başladı. Sıra diğerlerindeydi ancak göklerden gelen bir ses ona engel oldu.

-Pırr, pat pat!

...

İÇİMİZDEKİ SİHİR

Azra GÖLCÜK

Küçük bir kız olan Asya, her zaman yaptığı gibi eline hikâye kitabını aldı. Anne ve babası çoktan uyumuştular. Kızlarını da uyuyor sanıyorlardı ancak Asya, yıllardır uyumuş gibi dinçti. Yatağının köşesindeki mor renkli, üstü çiçek ve böceklerle süslenmiş olan oyuncak kutusuna doğru ilerledi. Kutunun tam önüne çöktü ve yumruk yaptığı elinin eklemleriyle kapağın üstüne üç kez vurdu: Tık, tık, tık. Tam o anda kutu yerinde sanki deprem oluyormuşçasına sallanmaya başladı. Asya biraz geriye çekildi.

“Çocuklar, hadi çıkın artık! Hikâye zamanı...” dedi büyük bir heyecanla. O sırada kutunun içinden boğuk bir ses yankılandı. “Asya, sence de bir şey unutmuyor musun?” Asya kaşlarını çatı ve neyi unuttuğunu düşünmeye başladı. Tabii ya! Kutunun kilidini açmayı unutmuştu. Ne kadar da şapşalım, dedi kendi kendine ve kutuya eğilip küçük kilidini anahtarla iki kez çevirdi. Asya, elini daha kilitten çekmeden kapak büyük bir gürültüyle açıldı ve içindeki bütün oyuncaklar heyecanla dışarı zıpladılar. Hepsi çok mutlu ve heyecanlı görünüyordu. Her biri bir köşeye zıplıyor, koşuyor ve hikâye zamanı diyerek bağırıyorlardı. Asya endişeyle “Şişt biraz sessiz olun, annemler uyanacak. Eğer beni uyanık ve sizi de etrafa saçılmış bir şekilde görürlerse sonsuza kadar hikâyesiz kalırsınız.” diyerek elindeki hikâye kitabını arkadaşlarına gösterdi. Tam o anda herkes sakinleşti. Odada sadece peri Vuvu’nun kanat çırpma sesle-

ri ile Baykuş Bilge'nin guguklaması yankılanıyordu. Asya yüzündeki endişeyi sildi, çocuğuna kitap okuyan bir anne edasıyla okuma köşesi adı verdikleri büyük tekli koltuğa oturdu. Herkes minik ve sessiz adımlarla -Peri Vuvu da uçarak- Asya'nın baş ucuna oturdular. Hepsinin kendine özel bir köşesi vardı çünkü birkaç oyuncak, yer kavgası yüzünden diğerlerinin huzurunu kaçınıyordu. Asya da buna bir çözüm bulmak amacıyla Baykuş Bilge'yi yardımcı olarak seçmiş ve ikisi bir oturma düzeni ayarlamışlardı. Asya, böyle konularda daha çok Baykuş Bilge'ye danışırdı. Çünkü arkadaşlarının arasında en akıllı uslusu oydu.

Asya kitabını açtı ve arkadaşlarına bir göz gezdirdi. En sağda tavşan Pamuk, onun yanında kaplumbağa Kiko, baykuş Bilge ve kedi Mırmır oturuyordu. Peri Vuvu ise Asya'nın omzuna konmuştu. Memnun bir gülüşle kafasını kitaba çevirdi ve resimlere bakarak kafasında bir hikâye uydurmaya başladı. Daha küçük olduğu için okuma yazma bilmiyordu, o yüzden kitabın içindeki renkli resimlere bakıyor ve kendisine çağrıştırdığı anlamları söze döküyordu. Böylelikle ortaya bir hikâye çıkıyordu.

Asya, derin bir nefes aldı ve arkadaşlarına hikâyeyi anlatmaya başladı: *“Bir zamanlar daba önce hiç kimsenin görmediği hatta varlığını bile bilmediği bir yerde küçük, tatlı ama yalnız bir ev varmış. O evin içinde ise yine onun gibi tatlı ve adı Ash olan bir kız yaşarmış. Kendisi hayatı çok sever ve küçük oyuncak arkadaşlarıyla saatlerce oyunlar oynarmış.”* “O oyuncaklar biz miyiz Asya?” diye sordu peri Vuvu. Asya, sözünün kesilmesine biraz içerlese de sakin bir şekilde “Hayır Vuvucuğum ancak onlar da sizin gibi tatlı ve dost canlısı. Neyse, nerede kalmıştık?” dedi ve hikâyesine kaldığı yerden devam etti:

“O yüzden evden hiç çıkmazmış. Her zaman arkadaşlarıyla oynarmış. Ash, oyuncak arkadaşlarıyla ne kadar eğlenceli vakitler geçirse de içinde hep bir şeyin eksik olduğunu hissedermiş ancak ne olduğunu bir türlü anlayamazmış. Bir gün bu eksikliğini aramak için küçük bir yolculuğa çıkmaya karar vermiş. Oyuncak arkadaşları buna çok üzölmüşler. Hepsi Ash'ya yalvarmaya baş-

lamış ama kız kararından dönmemiş ve kendine küçük bir ihtiyaç çantası hazırladıktan sonra evden ayrılmış.”

Kaplumbağa Kiko ağlamaklı bir şekilde “Bir gün sen de bizi bırakacak mısın Asya?” Asya başını kaldırdı ve Kiko’nun ağlamaklı yüzüne bakıp “Ben sizi asla bırakmayacağım Kiko, söz veriyorum.” dedi ve güven verici gülümsemesiyle hikâyeye kaldığı yerden devam etti:

“Saatlerce yürümüş ve bir dere kenarına gelmiş. Her yerde renkli renkli ağaçlar varmış. Mavi, mor, kırmızı, yeşil... Tekrardan yola koyulmak için ayağa kalkmış. Tam o sırada uzakta bir köy görmüş. Meraklı bir şekilde oraya doğru ilerlemeye başlamış. Köye geldiğinde içini bir huzur kaplamış. Her yerde çiçekler, böcekler, oyun oynayan çocuklar ve başka başka insanlar varmış. Utangaç bir şekilde köyün içerisine doğru yürümüş. Birden ayağı bir şeye takılmış ve korkmuş. Yere baktığında bunun bir top olduğunu görmüş. Tam karşıdan birkaç çocuk ona doğru koşuyormuş. Topu almış ve en öndeki kıza vermiş. Kızın saçı lüle lülemiş.”

Peri Vuvu kanatlarını hızlı hızlı çırparak “Senin saçın gibi miymiş Asya?” diye sordu. “Evet, Vuvucuğum ama onun saçları benim gibi sarı değil, siyahmış.” dedi Asya ve hikâyeye kaldığı yerden devam etti:

“Kız onu da oyunlarına katılması için çağırmış. Aslı biraz çekinse de ‘Tamam.’ demiş ve onlarla birlikte oynamaya başlamış. Ancak bir süre sonra içini bir şey kemirmeye başlamış. Çünkü şimdi içinde bulunduğu ortam erde oyuncak arkadaşlarıyla olduğu ortamdaki daha huzurlu ve kat kat eğlenceliymiş. Bir süre sonra yorulmuş ve ‘Biraz mola vereceğim.’ dedikten sonra salıncaklardan birine oturmuş ve yavaş yavaş sallanmaya başlamış. Birkaç dakika sonra saçı lüle lüle olan kız yanına gelmiş ve karşısında durmuş: ‘Adın ne?’ diye sormuş. Aslı adını söylemiş ve lüle saçlı kıza adını sormuş: ‘Benim adım da İpek.’ demiş kız. Bir süre ikisi de bir şey dememiş. Sonrasında İpek, Aslı’ya ‘Seni sallamamı ister misin?’ diye sormuş. Aslı tamam anlamında başını sallamış ve İpek’in arkasına geçmesini izlemiş. İpek yavaş

yavaş Aslı'yu sallamaya başlamış. Bir süre sonra Aslı'nun içine yine aynı duygu oturmuş. Bir farkındalık hissetmiş. Çünkü oyuncak arkadaşları onu daba önce hiç salıncakta sallamamış, daba doğrusu sallayamamış. Çünkü onlar Aslı'ya göre oldukça küçükmiş. O yüzden daba çok Aslı onları sallarmış. Ancak Aslı içten içe gerçek nedenin bu olmadığını anlamaya başladığını hissediyormuş. Çünkü şu an yaşadığı an, oyuncak arkadaşlarıyla yaşadığı anlardan daba gerçekçiymiş. Dalgın dalgın gökyüzüne doğru bakmış. Derin düşünceler içerisindeyken İpek'in sesiyle irkilmiş: 'Seni daba önce buralarda hiç görmedim, nereden geldin?' diye sormuş Aslı'ya. Aslı 'Çok uzaklardan geliyorum, daba önce kimsenin bilmediği bir yerden.' İpek'in ağzından bir 'Vay!' nidası dökülmüş. Heyecanla Aslı'yu sallamayı bırakmış ve koşarak onun önüne dikilmiş. 'Çok gizemli ve havalı.' demiş gülere. 'Peki, neden geldin bu kadar uzaklara? Önemli bir nedeni olduğu kesin.' Aslı ise artık buraya neden geldiğini tam olarak anlayamadığını hissetmiş. İçindeki eksikliği tamamlamak için çıktığı bu yolda içine kat kat eksikğin oturacağını tahmin edememiş. 'Nedenini ben de tam olarak bilmiyorum aslında. Sadece... Birkaç haftadır içimde bir eksiklik hissediyorum. Ben de bu eksikliği belki doldurabilirim diye evden uzaklaşmaya karar verdim. Ama şimdi baktığımda içimdeki eksikğin yersiz olduğunu düşünüyorum.' demiş Aslı. İpek birkaç saniye durduktan sonra 'Hım... Belki de içindeki eksiklik yalnızlıktır.' demiş. Aslı 'Pek sanmıyorum çünkü evde bir sürü arkadaşım var bana pek benzetemeseler de. Yani onlar aslında oyuncak ama benimle konuşuyorlar, oyun oynuyorlar. Sibirliler gibi düşün.' demiş. İpek bir kabkaba patlatarak 'Sibirlili mi? Çok mu fazla televizyon izliyorsun sen? Akallım, sibir gerçek değildir. Hem oyuncakların konuştuğu nerede görülmüş? Sen bunları kafandan uyduruyor olmayasın?' Güldüğü için nefes nefese kalan İpek, Aslı'ya bakmış. Aslı ise bu sırada İpek'in söylediği sözleri düşünüyormuş. Ama kendisinin oyuncakları konuşuyormuş. Aslı sinirle 'Belki benim oyuncaklarım konuşabiliyorlar. Hem nereden biliyorsun sibrin gerçek olmadığını? Elinde kanıtlayacak bir şey var mı ki?' demiş. İpek şaşkınlıkla Aslı'nın sinirine ve dolan gözlerine anlam vermeye çalışıyormuş. Aslı bızsımla salıncaktan kalkmış, çantasını alarak hızlı hızlı geldiği yöne doğru yürümeye başlamış. İçinden 'Neymiş, çok televizyon izliyordum da sibrin gerçek olduğunu sa-

nyormuşum ha! Belki de benim oyuncaklarım sihirlî ve konuşabiliyor, bu kadar ciddi olmanın ne anlamı var.’ diye söylenerek kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş. İpek ise Aslı’nın arkasından koşturuyor ve ona ‘Nereye gidiyorsun? Seni kırdıysam özür dilerim!’ diye bağıryormuş. Ancak Aslı onu duymazlıktan geliyor, sadece oyuncak arkadaşlarının yanına geri dönmek istiyormuş. Birden arkasını dönmüş ve İpek’e ‘Lütfen peşimi bırak İpek! Bu yolculuğa içindeki eksikliği bulmak için geldim. Ama şimdi içimde daha da büyük bir eksiklik açtın. Ben sibrin var olduğuna inanıyorum! Oyuncaklarım da konuşabiliyor! Çünkü bu benim hayatum, benim hayal gücüm ve benim inanışlarım. Sen, inan ya da inanma ama beni de kendine benzetmeye çalışma.’ demiş. Biraz fazla sert çıktığını biliyormuş ama kendini de tutmamış. İpek, Aslı’nın bu çıkışına şaşırsa da onun haklı olduğunu sezmiş ve ‘Görüyoruz.’ diyerek arkasını dönüp yavaş adımlarla ilerlemeye başlamış. Aslı’nın kalbi bir anlığına cız etse de şu an bu olaydan daha önemli bir şey varmış onun için: Oyuncak arkadaşlarına geri dönmek. Aynı yolu bu sefer koşarak gidiyormuş. Sanki birkaç saniye geç dönse evine oyuncakları artık onunla konuşmayacak, onunla oynamayacak gibi düşünüyormuş. Onların sibirlerinin kaybolacağını sanıyormuş. Dört saatlik yolu üç saatte gelmiş. Sonunda evinin yeşil ve soluk renkli duvarları gözüne çarpınca içini bir heyecan kaplamış. Evinin kapısını bızlıca açmış ve ‘Çocuklar! Ben geldim hadi çıkın ortaya.’ demiş nefes nefese. Ama kimse yokmuş evin içinde. Bir o yana bir bu yana koşurmaya başlamış. Her yeri talan etmiş ama oyuncaklarından hiçbir iz yokmuş. Yere çökmüş ve ağlamaya başlamış. Bağırarak ‘Keşke bu iğrenç yolculuğa hiç çıkmaysaydım! Keşke o köye hiç uğramaysaydım! Keşke biricik arkadaşlarımdan hiç ayrılmaysaydım!’ ve fıslıtyla ‘Keşke içindeki sibri almalarına izin vermeseydim.’ demiş. O günden sonra içindeki sibir gibi neşesi de kaybolmuş. Arkadaşları ise bir daha hiç dönmemiş.”

Sessizlik... Odada sadece derin bir sessizlik hâkimdi. Hiçbir oyuncak konuşmuyor hatta nefes bile almıyordu. Asya ise kendisinden nasıl böyle üzücü ve çarpıcı bir hikâye çıktığına şaşırıp boş gözlerle elindeki kitaba bakıyordu. Hayır... Asya kitaptaki resimlere bile bakmamıştı hikâye anlatırken. İlk kez böyle bir şey yapmıştı. Hayret içerisindeydi. Kafasını kaldırdı ve arkadaşlarına baktı. Hep-

si Asya'ya sulu gözlerle bakıyor, az önce ne dinlediklerine dair kâfalarında binbir türlü düşünce kuruyorlardı. Asya korkmaya başladı. Ya hikâyedeki gibi arkadaşları da onu bırakırsa, hikâyedeki gibi sihrini kaybederse diye... Hemen koltuktan aşağı indi ve bütün arkadaşlarını kollarının arasına alıp sımsıkı sardı. Asya da ağlamaya başladı. Odada sadece hıçkırıklar ve iç çekişler duyuluyordu.

O sırada odanın kapısı açıldı. Gelen Asya'nın annesiydi. Asya'ya neden hâlâ ayakta olduğunu soracakken kızının kızarmış gözlerini ve titreyen dudaklarını görünce endişeyle odaya girdi ve Asya'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. Endişeyle "Asya ne oldu kızım, bir yerin mi ağrıyor, bir şey mi oldu, neden ağlıyorsun?" diye sordu. Asya hıçkırıklarının arasında annesine sarıldı ve "Benim oyuncak arkadaşlarım da beni bırakacak mı anne?" dedi. Annesi ne diyeceğini şaşırılmış bir şekilde kızına sarıldı. Asya'nın arkadaşı olmadığını ve oyuncaklarıyla bu ihtiyacını giderdiğini biliyordu. Bu yüzden ona her zaman en güzel oyuncakları almıştı.

Kızının saçlarını şefkatle okşayarak "Bu düşünce nereden aklına geldi? Biri seni üzecek bir şey mi söyledi bu konuyla ilgili?" dedi ve Asya'nın kafasını omzundan kaldırdı. "Hayır, kimse bir şey söylemedi. Bugün yine oyuncaklarımla hikâye akşamı yaptım ama hikâyeye mutsuz sonla bitti." dedi ve bütün hikâyeyi annesine de anlattı. Bu sırada oyuncaklar üzgün gözlerle Asya'yı dinliyorlardı. Asya'nın anlatımı bitince annesi "Ama bu sadece bir hikâye Asya'm. Gerçek değil ki ve gerçek de olmayacak. Çünkü sen arkadaşlarını çok seviyorsun, onlar da seni seviyor emin ol. Yani kimse kimseyi bırakmaz sizin hikâyenizde." dedi ve kızını kucığına alarak yatağına yatırdı. Oyuncaklarını da yanına koydu. Asya biraz daha sakinleşmişti. Sessizce "Beni hiç mi bırakmayacaklar?" dedi. "Onlar seni asla bırakmaz ama sen bırakabilirsin." dedi annesi. Asya anlamaz gözlerle "Ne? Onları ben mi terk edebilirim sadece?" dedi ve annesine baktı. Annesi tatlı tatlı gülümseyerek "Evet, sadece sen terk edebilirsin." dedi. "Nasıl terk edebilirim ki?"

Annesi kızının gözlerinin içine baktı ve küçük elini alarak kalbinin üzerine koydu ve şöyle dedi: “İçindeki sihri yok ederek. Tıpkı anlattığın o üzücü hikâyedeki gibi. O yüzden insanların her söylediğine inanma ve söylediklerimi asla unutma. Sihrin olmadığını söyleyenler içlerindeki sihri çoktan yok etmişlerdir.” Asya annesine duygulu gözlerle baktı. Fısıltıyla “Söz.” dedi ve bir süre sonra da annesinin kucağında uyuyakaldı. Oyuncaklar ise Asya’ya bakıp rahat bir nefes aldılar.

NEFES

Azra Havva KARA

Saat, gece dört civarı. Ağacın dalını kırıp çiçek açmamasından serzenişlerdeyim yine. Kapıları kendi ellerimle kapatıp diğer taraftan açılmasını beklemek gibi bir duygu.

Kendimi ilk defa bu kadar kırık hissediyorum. Tam anlamıyla kırık... Mermer zemine parça parça dağılmışım ve birilerinin elini kesmişim. Yalnız elini değil, yüreğini de... Pencere sonuna kadar açık, buz gibi bir ayaz esiyor içeri. Bacaklarımın değdiği kalorifer cayır cayır yakarken yanaklarım buz gibi oluyor, ne kadar garip. Ağlasam yıldızlar alınır mı? Gece boyu dert dinliyorken benim sızlanışım yazar mı onlara?

Ağlamıyorum, gülümsemiyorum, pişmanlık duymuyorum. Sadece uzun bir paragraf yazıyorum. Ve böylece ilk defa ruhumu zehirli bir sarmaşık gibi saran kelimeler, dikenlerini batırmadan dinginleşip uzaklaşıyor geçici de olsa.

Pencereyi kapatıyorum. İnsanlarla arama bir uçurum koyuyorum. Ne o zaman tereddüt ettim bunda ne de şimdi ediyorum. Özgürlük müdür bu? Pek sanmam. Ben buna nefes almak diyorum sadece. Pencereyi açıp kapatma iradesine sahip olabilmek biraz da. Ama ne olursa olsun, benim en büyük kurtuluşum.

UÇMAK

Beril Ecem TOKMAK

Duvarı izliyordu. Yine uyku tutmamıştı. Geceleri uyuyamamak da artık rutininin bir parçasıydı. Kafasındaki sessizliğin rahatsız ediciliğini dinledi. Giderek kıvrınmasına sebep olan bu çileden çıkarıcı dakikaları sonlandırmak için su içmeye kalktı. Su içerken de her şey çok sessizdi. Uyku ilacını alıp uyumak için kendine tekrar bir şans verdi.

Sabah uyandıığında huzurlu olmayı beklerken hâlâ çok rahatsızdı. Onu bu kadar rahatsız eden şeyi bir an önce bulmalıydı ama kafasında ne bir ses ne de bir düşünce vardı. Kendine yalvardı, bir şeyler hissedeyim diye. Kafasının bu kadar boş olması kafasını daha da ağır hissettiriyordu.

Çalıştığı yeri uzaktan gördüğünde istemeden yüzünü ekşitti, buradan o kadar bunalıyordu ki... İçeri adımını atar atmaz üstündeki yük, tonlarca artıyordu. İş yerinde oturamazdı, yasaktı. Yanında sandalyesi vardı ama yasak olduğundan oturamazdı işte. İç çekerek çalışmaya başladı. Bugün her zamankinden boğucuydu.

Elleri titremeye başlamıştı bile. Çok geçmedi bacakları da titredi. Karnı kasıldı ve tüm bedeni ter içinde kaldı. Saati aradı, bu zulmün ne zaman biteceğini kestirebilmek için saati aradı. Saat yoktu. Biraz daha dayanabileceğini düşündü. Nefesini düzene koymak için gözlerini kapattığında bir filmi izlemeye başlamıştı bile.

Çocukluğuna gitti, annesinin evdeki tüm şekerleri yediği için onu azarladığı ana. O gün kesinlikle çok üzülmüştü ama şu an o bağrışlar o kadar mutlu etti ki. Gözlerinden yaşlar akıyordu küçüğün. Annesi daha çok bağırmaya başladı, küçüğün ağlaması şiddetlendi. Çok üstüme gelmiş her zamanki gibi diye düşündü.

Ergenliğine gitti; saat, sabahın ikisi ve ertesi güne yetiştireceği iki sınavı, bir projesi vardı. Üstündeki stresi herkes kolaylıkla fark edebilirdi. Gergindi, ağlamamak için çenesini sıkıyordu. Kalemin hızlı ve düzensiz ritmik sesleri son noktası oldu. Defterine birkaç damla yaş aktı ve görüşü bulanıklaştı. İçinden öğrenciliğin ne kadar zor olduğunu geçirdi. O an stresten bacağını sallıyor olabilirdi ama o masa lambasının sarı ışığı altında siyah tükenmez kalemle sayfalarca yazılmış proje ödevini tekrardan yapabilmeyi diliyordu. Böyle bir gencin sırtına bu kadar yük bindirmenin acımasızlık olduğunu düşündü.

Yaşlılığına geldi. Diğerlerinden farklı olarak onun orada olduğunu biliyor ve tam göz bebeklerinin içine bakıyordu. Yaşlı hâlini inceledi. Yorgunluktan çökmüş ve morarmış göz altları, çaresizlikten yolunmuş ve seyrelmiş saçları, her işe koştuktan yürüyemez hâle gelen bacakları, çalışmaktan nasır tutan elleri ve üzerine binen yüklerden kamburlaşmış sırtı... Sonunun böyle olacağını az çok tahmin edilebilirdi. Yaşlı kadın gözlerini ayırmadan gülümsedi ve sadece şunları söyledi: “Bunları hak ediyor muyuz?”

Gözlerini açtı. Tam şu anda derin düşüncelere dalması gereken andı. Ama hayır. Yıllardan beri süren bu birikmişliği cansız bir varlık olan işine yüklüyordu. Bu gördüğü şeyler ona farkındalık kazandırmak yerine içini sinir ve kinle doldurdu. Burnundan soluyordu, “O yaşlı kadın ben olamam.” dedi.

Nefesinin sıkıştığını hissetti. Derin derin nefes almayı denedi, çabaladıkça kalbi daha çok ağrıdı. O an bulunduğu yere uzanıp günlerce kalkmamayı o kadar çok istedi ki ama bırak uzanmayı,

oturamazdı bile. Hayal dünyasından çıkıp bunun bilincine vardığında gözleri doldu. Yaşlarını biriktirdi, biriktirdi ama akıtmaya cesaret edemedi. Her zaman olduğu gibi gözündeki yaşı kurutarak gözlerinin parıltısını mum gibi üfledi. Hiçbir zerresini kıpırdatmadan bekledi. Neyi bekliyordu ki? Basit hayallerine kavuşmak için özgürlüğünü mü yoksa sakinleşmeyi mi? Derin bir nefes aldı. Yine kendine her saniye tekrarladığı o sıkıcı sözü verdi: “Bir gün kurtulacağım.” diye fısıldadı. “Bir gün kurtulacağım.” “Bir gün kurtulacağım.” Sonra hiddetlendi, bir adım atarak “Daha ne kadar bekleyeceğim kurtuluşumu?” diyerek apar topar çıktı. Temiz havayı solumaya fırsatı olmadan olan gücüyle yürümeye başladı. Hava şiddetle yüzüne çarpıyordu ama nefesini tutuyordu. Yavaşladı ve durdu. Özgürlüğüne kavuşmuştu. Sakince köprünün kenarına oturdu, ayaklarını sarkıttı. “Hayır, hak etmiyoruz ve sana istediğini vereceğim.” diyerek kafasındaki sessizliği susturdu. Ayakları yere değmiyordu ama bu ona korku değil özgürlük veriyordu.

BİR KÜÇÜK KIZ ÇOCUĞU

Ahsen DEMİREL

*“Uykudan uyanmış
Gülmüş bakarmış
Annesi onu çok
Öpermiş, severmiş
Okula gidermiş
Yazarmış çizermiş
Babası onu çok
Öpermiş, severmiş”*

Ninniler, anıların yansımasıdır. Kulağına melodisi ulaşırsa yalnızca geçmişe gidersin. Annem bana her gece hiç bıkmadan güzel sesiy-le ninni söylerdi ta ki ayrılana kadar. Kalp, sadece acıyı mı tanırdı? Acının sızısını sadece canı yananlar mı bilirdi? Ben, acının tanımını yapamam çünkü benim acı dediğime başkası mucize diyebilir. Bazen de kiminin acısı kiminin mucizesi olur. Ben acının tarifini anlatamam yani. Öyle basit bir iki cümleyle de anlatılmaz ki. Sızısı yılları alır ama dile kolay iki cümleye sığdırırlar.

Annenin kaderi kızın çeyiziymiş, derler. Benim kaderim baştan yazıldı, istesem de değiştiremezdim artık. Her şeyini kaybetmiş biri, nasıl herkesi varmış gibi yaşamaya devam edebilir? Ben edemez-

dim. Benim her şeyim de hiç kimsem de yoktu artık. Mutluluk çocukluğumda kalmıştı, bense çocukluğuma hasret kalmıştım.

Bugün annemle babamın yanına geldim. Bütün masumların bir arada toplandığı yere, şehitliğe geldim. Annem ve babamın tanışması çok da şaşırılacak bir şekilde değilmiş aslında. İki de Jandarma Özel Harekâtçıydı ama farklı ilde çalışıyorlarmış. Fakat görev icabı sık sık karşılaştıkları için birbirlerini tanır hâle gelmişler. Bir gün ikisi de aynı şehirde çalışmaya başlayınca birbirlerini daha yakından tanıyıp evlenmişler. Bütün askeriye o zamanlar onların aşkını konuşuyormuş, babam ben küçükken ballandıra ballandıra böyle anlatırdı.

Annemin yanına gittim önce, derin bir “Oh!” çektim ve ona aldığım menekşeleri mezarına diktim, can suyunu verdim itinayla. Boğazım yine düğümlenmişti her zamanki gibi.

“Annem... Kızın geldi, Gözde’n geldi.” İsmimi annem koymuştu; onun için en çok sevilen, beğenilen bendim. İsmimin bende çok derin anlamları var. Annemden yadigâr kalan ilk ve son şey ismim.

“Bana öğrettiğin gibi yapıyorum her şeyi anne. Mesela bugün senin çok sevdiğin yemekleri senin gibi yapmaya başladım; kokusu, tadı aynı seninki gibi olmuştu. Sen gibi düzenledim evimi, her detayında sen varsın. Çeyizinden kalma dantelleri dizdim evimin her köşesine. Hayalindeki her şeyi yaşıyorum anne.” Gözlerimden akan yaşlar gururdan akıyordu, üzüntüden değil. Annem de babam da canlarını yitirmişti ama ne uğruna yitirdikleri benim için önemliydi. Hayatım boyunca hep onları örnek aldım, almaya da devam edeceğim. Benim en büyük gururum da buydu işte. Ben annem ve babamın kıızıydım, onlar gibi güçlü olmak da kaderimde vardı.

“Bugün hastanede bir kız çocuğu doğdu anne. Ölümünden döndü ama doğmayı başardı. Ben ellerimle getirdim onu dünyaya. Çok riskli bir doğumdu annesi ve bebek için ama benim görevim o riski önce azaltıp sonra tamamen yok etmeyi ve ben de gerekeni

yaptım. Annesi doğumdan sonra ismimi sordu, ‘Gözde’ dedim. Senin ismini kızıma koymak istiyorum, dedi. Sadece gülümsedim. ‘Umay’ koyun dedim, annemin adı. Annem gibi güçlü bir kadın olsun. Gülümsedi bebeğin annesi ve gözleri doldu. İnşallah dedi sonra, inşallah benim kızım da senin gibi vatana, millete, ailesine hayırlı bir evlat olur.”

“Bak anne, sözümü tuttum ben. Sana ne dediğimi hatırlıyor musun?”

18 sene önce:

“Güzel kızım benim, yarın okulunun ilk günü heyecanlı mısın bakalım?” Heyecanlıydım hem de nasıl heyecanlıydım, kalbim yerinden çıkacaktı âdeta. “Hayır, çok da değil.” Tamamen yalandı, zaten annem de bunu anlamış olacak ki alttan altta gülümsüyordu. “Öyle olsun bakalım.” Annemin bacağına uzanmış bir vaziyetteydim. Sarı saçlarımı okşayan kehribar gözlü kadına baktım ve çok merak ettiğim o soruyu sordum:

“Anne!”

“Efendim güzelim?”

“Sana bir şey soracağım.”

“Sor bakalım.”

“Eğer asker olmasaydın ne olmak isterdin?” Düşündü biraz ve cevap verdi: “Doktor.” Şaşırılmış gibi yaptım. “Neden peki?” Derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı: “Çünkü güzel kızım, hastalar şifa bekler. Yaşlılar, gençler, bebekler... Hepsi şifa bekler. Ben küçük kalplere dokunmayı çok isterdim. Küçük nefesler tükenmesin. Bazı hayatlar uçurumun dibindedir Gözde. Bazısı kırk yaşındadır, bazısı dört yaşında; hepsinin tutunacağı dalı bir tanedir güzel kızım. Hepsi umut ister, belki bir umut der gözleri. Asıl gözleri inan-

mak ister mucizelere. Ben o mucizeleri gerçekleştirmek isterdim güzelim. Görünmeyen kahramanlarımıza, yeni doğmuş bebeklere, torununu görmeyi bekleyen yaşlılara, hepsine umut olmak isterdim.” Gözleri dolmuştu annemin. Elimini havaya kaldırdım ve yavaşça annemin yanağını okşadım.

“Ben doktor olacağım anne.” Gülümsedi annem. Gözleri dolu baktı ve gülümsedi. “Ah benim güzel kızım, ben eminim ki sen kahraman bir doktor olacaksın. Seninle gurur duyuyorum miniğim.” Gözlerimden öptü annem.

Gözlerden öpmek tez ayrılık getirirmiş, derler. Nereden bilebilirdim ki sahidenden de öyle olacağını. Bir gece annem, çalan telefonuyla birlikte hemen evden çıkmıştı. Ne olduğunu bile söylemeden apar topar gitmişti. Babaannem ve dedem de bizimle yaşıyordu. Annem ve babam her zaman yanımda olmadıkları için onlar yokken bana babaannem ve dedem bakıyordu. Dedeme ne olduğunu, annemin neden telaşlı gittiğini sorduğumda “Önemli değildir kızım her zamanki hâli.” dedi. Ama biliyordum her zamanki hâlienden daha telaşlıydı ve benim içimde kötü bir his vardı.

O gece babamın olduğu araca bomba atılmış ve babacığım oracıkta şehit düşmüş. Annemi arayıp bu haberi verdiklerindeyse annem hemen olay yerine gitmiş. Babamı ararken o da pusudaki kurşunların hedefi olmuş. Kaç kurşun olduğunu bana söylemediler ama bunun ne önemi vardı ki annem artık yoktu. Benim o günden sonra gülüşüm, bakışım, duruşum bile değişmişti artık. Çünkü ben kimsesiz kalmıştım.

Gözlerimden akan yaşları elimden tersiyle sildim. “Annem, bak ben sözümü tuttum, doktor oldum.” Toprağını öptüm ve yan taraftaki babamın mezarına doğru geldim.

“Babam, aslan babam. Sevmeyi bana öğreten kalbi güzel adam. Doğum günlerimde hep yanımda olmanı isterdim ama doğduğum gün bile yanımda değildin, doğum günlerimde nasıl yanımda ola-

caktın? Doğduğum gün seni acil göreve çağırmişlar, bu yüzden annemin yanında olamamışsın. Ben sana kırılmam, kırılmam. Seninle de çok gurur duyuyorum. İyi ki benim babam oldun.

Siz gideli on sekiz sene oldu. Koca on sekiz sene ben nefessiz kaldım. Şimdi tekrardan nefes almaya başladım baba. “Bana nefes ol.” diyenlere nefes olmak için önce kendim nefes aldım. Kalbimde hep bazı şeylerin hayalini kurarak yaşadım baba. Daha yedi yaşımıdaydım siz gittiğinizde. Ölümü bile bilmeyen masum bir kız çocuğuydum. Cennetler, dedi dedem bana. Hayır, diye çıktım ona. Hayır, onlar hep böyle yapıyorlar; birkaç gün içinde döneceler dedim. Dönmediniz baba. Ben sizi sapasağlam karşımda beklerken Türk bayrağı sarılı tabutunuzu kucakladım. Nasıl özledim bir bilseniz. En çok ağrıma gidense sesinizi unutmuş olmak. Sesinizi unuttum.”

Hıçkırıklarına eşlik eden gözyaşlarımla beraber duraksadım. Bir can almak bu kadar kolay mıydı sahiden? Kendi vatanında şehit düşmek mi daha zordu yoksa şehit edenin bir çocuk olması mı? Zorla dağa çıkarılan çocuklar; masumların, mazlumların canını aldığını biliyor muydu? Peki, ya o çocukları ağlarına düşürenler... Onlar hiç mi vicdan azabı çekmediler? Çekmezler. Kalbi olmayan nereden bilebilirdi merhameti? Benim annemin, babamın canına kıyanlar bir gün bunun hesabını verecekti.

Bana bir keresinde ne söylemiştin anne? “Ağlama kızım, güçlü durmak zorundasın. Eğer güçlü duramayacaksan da rol yap. Rol yap ki yalandan da olsa güçlü durmayı öğren. Sen bu vatanın evladısın. Sen Türk’sün, Türk’ün kızıısın. Sen Nene Hatun’sun, Kara Fatma’sın, Şerife Bacı’sın, Seyit Onbaşı’sın. Sen Mustafa Kemal’sin güzel kızım. Sana dik durmak yakışır. Sen de sana yakışanı yap ve ağlama. Bugün öğretmenin trafik kazasında ölmüş olabilir belki yarın da biz öleceğiz, orasını kimse bilmez, bilemez. Biz, kaderde ne yazıyorsa onu yaşıyoruz güzel kızım. Güçlü ol kızım çünkü bizi güçlü olmak ayakta tutacak.”

“Ben her şeyi sizden öğrendim anne, baba! Eğer bir daha dünyaya gelebilseydim yine sizin kızınız olmak isterdim. Emanetiniz, emanetimidir canlarım. Allah’a emanet olun. Gözünüz arkada kalmasın.”

TERS KÖŞE / NORMAL BİR DEDEKTİFİN HİKÂYESİ

Berke Efe EREN

Çiseleyen yağmur Arnavut kaldırımlarını yıkıyordu. Başlarını havaya doğru kaldırmış apartmanların perdeleri kapalı pencerelerinden ışık süzülüyordu. Arabalar hızla onları sürenleri evlerine ulaştırma-ya çalışırken yayalar asık yüzlerle kapüşonlarını başlarının üstüne çekmiş, çiseleyen yağmurun altında kaldırımlarda yürüyorlardı.

Şehrin bu melankolik ahengini bozan tek unsur ise hızlı adımlarla kaldırımları arşınlayan bir adamdı. İstanbul'un kıydan uzak bilindik görüntüsünde komik bile gözüküyordu. Yakasını sonuna kadar kaldırdığı gri bir trençkot giymişti. Gölgeği büyük olan siyah bir fötr şapka ile da yüzünü tamamıyla örtmüştü. Görüntüsünden anlaşılan çok az şey kalmıştı giydiği kargo pantolon ve uzun deri çizmeleri gibi. Trençkotunun göğüs cebine iliştirilmiş bir cep saati görünüyordu. Bu görüntüyle yarı yokmuş gibi koşması pek çok insanın dönüp şaşkınlıkla ona bakmasına sebep oluyordu. Bu tabloya getirdiği ilginçlik fırçasını çekmeden bir sokaktan sola saptı ve tabelayı bile okumadan bir binanın bahçesine girdi. Bahçedeki heykele, havuza ve çiçeklere öylece bir göz gezdirmişti ki anında binaya, içeri daldı. Binaya girerken burası hakkında bir şeyler hatırladığını düşündü ama hatırladığı tek şey buranın gitmek isteyeceği son yer olduğuydu.

Büyük ön kapısından içeri adım attığı anda görevliler ona yapmacık gelen bir şaşkınlıkla baktı. Tabii bu, gece geç saatlerde geldiği ve herkes yorgun olduğu için de olabilirdi. Çizmelerinden ve trençkotundan sular damlayan bu adam onlara bakmadan sakince resepsiyona geldi ve kolunu masaya dayayıp tok sesiyle resepsiyon ile konuşmaya başladı: “Binanın müdürüyle konuşmaya geldim. Üç gün önce olan olayla alakalı...” Yorgun görünen kadın ona “Çattık.” diyen bir bakışla baktı ve gözleri gibi yorgun sesiyle cevapladı. “E beyefendi, peki siz kimsiniz?” O anda görevlilerden birisi fırladı ve resepsiyonun kulağına bir şeyler fısıldadı. Kadının gözleri büyüdü ve sesinde görülür bir değişiklikle -adam cevap vermeden- onu kapıdan içeri yönlendirdi. “Ta...Tabii, sizin geldiğinizi bilmiyordum Toprak Bey.”

Toprak, tanınmamaya alıştı. Kendisi sessiz ve gizli çalışırdı, gazeteciler de hallettiği davaları pek yazmazdı. Onun için davanın çözülmesi önemliydi. Kendi şöhreti değil. Resepsiyon, onu iki kat yukarı çıkardı ve müdürün kapısını açtı. Masasında başını ellerinin arasında almış bir hâlde duran müdür, başını kaldırdı ve sorgulayan gözlerle resepsiyona baktı. O da müdürün yanına gelip kulağına eğildi ve fısır fısır bir şeyler söyledi. Müdür, ilgiyle ayağa kalktı ve resepsiyon, kapıyı kapatıp çıkarken Toprak’ın elini sıktı. “Hoş geldiniz Toprak Bey. Sizi akşam saatlerinde beklemiyorduk.” Toprak, etrafa bakarken adama karşılık verdi: “Hoş bulduk. Bilirsiniz işimi sessizce ve gizlice halletmeyi severim.” Müdürün elini bırakıp odayı biraz daha ilgiyle incelemeye başladı. “Odanız da sizin kadar şık.” Gerçekten de müdürün odası loş ışıkta bile müthiş gözüküyordu. Daire şeklindeki pencerelerin önüne perdeler çekilmişti. Ahşap zeminin üstüne kırmızı bir halı serilmişti. Halının üstünden gri çizgiler geçiyordu ve kareler oluşturuyordu. Odada masa dışında bir sürü çekmece ve raf göze çarpıyordu. Raflar sonuna kadar dosya doluydu, müdür gerçekten de yoğun bir adamdı. Masanın üstünde normal bir iş bilgisayar ve bir yığın kâğıtla bolca kalem vardı. Bilgisayarın sağında bir isimlik vardı. Loş ışıkta isimliği oku-

yamıyordu ama başında gözüken iki harf ve noktadan müdürün bir doktor olduğunu çıkardı.

Müdür, bir dosyayı ona verip onu bu düşüncelerinden sıyrılmaya zorladı. “İşte olayın kaydı Toprak Bey.” Toprak dosyayı açıp içine bakmaya başladı. Dosyada üç vesikalık fotoğraf ve altlarına not alınan isimlerle karşılaştı. “Senin de duyduğunu düşünüyorum ama olayın üstünden bir daha geçeyim istedim. İki gün önce bu binada büyük bir soygun yapıldı. Binanın kasasında bulunan yüklü miktarda para ve birkaç dosya çalındı. Neyse ki bir görevlimiz bu soygunu erkenden fark etti ve bize haber verdi. Hırsız kapılardan dışarı çıkamadan tesisi kapattık ve dışarı kaçmadığından emin olduk. Aramızdan olduğunu saptadığımız hırsızın uzun sorgulamalardan sonra yalnızca bu üç kişiden biri olduğunu tespit ettik. Bu üçü sorgulamalarda ser verip sır vermiyor. “Müdür, Toprak dosyayı incelerken onu kapıdan dışarı çıkardı ve kapıyı kapamadan önce ona son bir söz söyledi: “Bundan sonrası sizin işiniz Dedektif Bey.” Toprak, yeni bir dava bulmanın hazzıyla gülümseyerek onu incelemeye koyuldu. Fotoğraflarda sırayla üç isim yazıyordu: Fahriye Eflatun, Ahmet Emir Tekin ve Kemalettin Fidandiken. Bir görevliye döndü ve Fahriye Eflatun’u nerede bulabileceğini sordu. Görevli onun hâlâ giydiği kıyafetlere baktı ve tereddütle onu bir asansöre yönlendirdi.

Asansörün müziği çalarken Toprak, Fahriye Hanım’ın fotoğrafını incelemeye başladı. Bu fotoğrafta Fahriye görünüşüne özen göstermesine rağmen yine de bazı noktaları atlamıştı Sürmeli kahverengi gözlerinin altındaki morluklar mesela... Ya da aceleyle tarandığı belli olan sarı saçları gibi... Oval yüzüne bir gülümseme iliştiymişti ama bu gülümsemenin altında Toprak’ın hoşlanmadığı bir şey vardı.

Düşünceleri asansörün kapısının açılmasıyla bozuldu. Görevli onu bir yemekhaneye getirmişti. Etrafta led ışıklar elektriğin onları sonuna kadar zorlamasıyla anca yanıyorlarmış gibi gözüküyordu.

Gayet ferah bir alandı. Pek çok masa ve oturak sığdırılmıştı siyah, beyaz kareli fayans zemine. Ötede ikili bir kapının üstündeki pencerelerden yemek yapan aşçılar gözüküyordu. Toprak, masalarda oturan tek tip giyinmiş işçilere baktı ve aralarından Fahriye Hanım'ı aradı. Bulmuştu işte! Bu fotoğraftan sonra bayağı yaşlanmış olmalıydı ki sarı saçlarında beyaz çizgiler görünmeye ve gözlerinin akı sararmaya başlamıştı.

Görevliden kadını çağırmasını istedi. Kadın diğer kadınların yanından ayrılıp Toprak'ın önündeki sandalyeye oturdu. Kadın merakla etrafa ve Toprak'a bakmaya başlamıştı. Hiçbir şey anlamamış gibi yapıyor, diye düşündü Toprak. Klasik... Görevliden bir kahve istedi ve cebinden not defterini çıkartıp öne eğildi. "Merhabalar Fahriye Hanım." Karşısındaki güldü. "Selam." Toprak samimiyetin tek bir damlasını göstermeden devam etti. "Size birtakım sorular soracağım. Öncelikle nasılsınız?" Kadın gülümseyerek cevapladı. "Gayet iyiyim ha? Siz nasılsınız acep?" Toprak, kadının cevabı önemsizmiş gibi devam etti. "İkinci olarak iki gün önce bu saatlerde neredeydiniz?" Kadın uzaklara dalmış gibi yaptı. "Örgü örüyordum herhâlde." Herhâlde mi? Toprak bir şey anlamamıştı ama bozuntuya vermedi. "Hangi odadaydınız örgünüzü örerken acaba?" Kadın gözlerini kapattı ve başını yana eğdi. "Nereden bileyim ben? La la la..." Toprak sinirlenmeye başlamıştı. "Adam gibi cevap verir misiniz?" Fahriye Hanım ses değişiminden rahatsız olmuştu. "Hatırlamıyorum işte! Ya da hatırlamak istemiyorum!" Toprak, masaya ellerini vurup ayağa kalktı. "İki gün önce zemin katın yakınında mıydın?" Kadın ağlamaya başladı. "Bu kim ya? Alın beni buradan!" Bir grup görevli geldi ve kadını sakince götürdüler. Diğer görevli kahveyi getirdiğinde Toprak'ı masada tek başına ellerini burnunun altında birleştirmiş bir hâlde buldu. Toprak, zınk diye ayağa kalktı ve görevliden onu Ahmet Emir'in yanına götürmesini istedi. Görevli şaşkınlıkla önüne düştü ve onu yemekhaneden çıkardı.

Toprak, yolda harıl harıl düşünüyordu. Verdiği kaçamak cevaplara bakılırsa Fahriye Hanım'ın bu olayla bir alakası yoktu. Ya da diğer iki suçludan biri tarafından kullanılıyordu. Kendisinin bu soygunu tezgâhladığını düşünmüyordu ve ilginç hareketlerine bakılırsa keşfedilme konusunda da bir baskı hissettiği yoktu. Elinden gelen en iyi şey dönüp diğer suçluları yoklamaktı. Düşünceleri içindeki farklı bir sesle bozuldu. O küçük ses "Normalde de böyle mi düşünürdün?" diye onun kafasını bir daha karıştırdı.

Önünde durdukları odada düşüncelerini tam zamanında kesti. İçeri girdiler ve Ahmet Emir Bey'i buldular. Normal bir odada bir yatağın üstünde oturuyordu. Onun fotoğrafı daha erken çekilmiş olmalı ki kestane rengi taranmış saçlarında bir değişiklik yoktu. Hatta fotoğraf bu sabah çekilmiş bile diyebilirdi. Çelik mavisi gözlerini Toprak'a dikti ve ona oturulacak bir koltuk gösterdi. Toprak gözlerini gözlerinden ayırmadan oturdu ve görevli odadan çıkarken direkt olaya girdi. "İki gün önce neredeydin?" Ahmet Bey, ona baktı ve tekdüze bir sesle cevapladı. "En üst kattaki kileri temizliyordum." Toprak, kapının önündeki süpürgeyi görmüştü. "Ondan sonra nereye gittin peki?" "Bahçedeki ağaçları budamakla görevliydim. Ben de görevimi yerine getirdim." Toprak, gelirken bahçedeki budanmış ağaç dallarını da görmüştü ve etraflarında olan bir yığın kuru yapraktan bir süredir orada bulduklarını biliyordu. Yani bu da doğrudu. Aceleyle ayağa kalkarmış gibi yaptı ve çaktırmadan yatağının altına baktı.

Tek bir toz zerresi bile görünmüyordu. Üstünü başını düzeltti ve şapkasıyla Ahmet Emir'i selamladı. Ahmet Emir de samimiyetle selamı aldı. Toprak, Ahmet Emir'den zaten şüphelenmemişti. Fotoğrafında bir suçluda olan ama onda olmayan bir şey vardı. "Bence zanlı bile değildi." Yine o ses... Yoksa kafayı mı yiyordu? Bunca loş ve boğucu odadan sonra son şüphelinin biraz daha ferah bir yerde bulunmasını diledi içinden. Görevli onu odadan çıkardı ve aynen Kemalettin'in odasına götürdü. Kemalettin'in resmine ba-

kılırsa odasından da hayır gelmeyecek, diye düşündü Toprak. Taş çatlasa yirmi yaşında olan şüpheli saçlarını kazıtmıştı, kel kafası ışığın altında iyice parlamıştı. Ağzının sol yanında uzun bir dikiş vardı, dudagından başlayıp favorilerinde sona eriyordu. Bir gözü de yaralanmıştı zira beyaz renkteydi ve melun melun parlıyordu. Beyaz gözle iğrenç denebilecek bir tezat oluşturan yeşil gözü de haince bakıyordu.

Toprak dağınık odaya girerken aynen böyle düşünüyordu. Oda, Ahmet Emir'inkine çok benzemekle beraber farklar vardı. Mesela yatağın örtüsünün sarı olması, etrafın tamamıyla dağınık olması ve etrafı ağır bir barut kokusu sarmış olması... Ha, tabii bir de oda da olması gereken Kemalettin burada değildi. Görevli şaşkınlıkla "Kemalettin nerede?" diye bakarken Toprak, yatağın arkasına eğildi ve orada açılmış bir bohça buldu. Paranın ve belgelerin kimde olduğu açığa çıkmıştı işte.

Görevliye bakmadan hızla dışarı çıktı ve koridorlarda yankılanan melun gülüşü duyup takip etmeye başladı. Kemalettin, deli deli kakhaha atarken Toprak nereden geldiğini anlamadığı bir hırsla onun sesinin peşinden koşuyordu. Sonunda Kemalettin'i gördü ama o da anında bir kapıdan içeri süzüldü. Toprak, arkasından içeri girdi ama gördüğü karşısında kendini frenlemek zorunda kaldı.

Odanın içi orantısız bir boşluktan ibaretti. Kapkaranlık boşluğun "duvarlarında" bir dizi yapı iskelesi kurulmuştu; kimisi merdivenlerle, kimisi de aralarında bağlantı kurarak yukarı doğru yükseliyordu. Toprak, her ne kadar buranın bir inşaat olduğuna inanmak istese de dibi görünmeyen boşluk ve gittikçe soğuyan hava onun düşüncelerini çeldiriyordu. Kemalettin de kakhaha atmaya devam ederek bu merdiven ve iskele karmaşasında yolunu bulmaya devam ediyordu. Toprak, korkunun ve tereddüdün yerini hırsın aldığını hissetti ve şapkasını düzelterip onun ardından koşmaya başladı. Zanlı, bir noktada kakhaha atmaya bıraktı ve onun yerine bir şarkı fısıldamaya başladı. "La la la..."

“Demek Fahriye Hanım da senin için çalışıyordu ha?” Toprak, nefes nefese merdivenleri çıkarken bağırdı. Kemalettin, alayla arkasına baktı ve histerik çıkan sesiyle cevapladı. “Fahriye Hanım mı? Kimmiş acaba? Numarası var mı sende?” “Alay edecek zaman değil be adam! Ya teslim ol ya da oraya kadar gelir, teslim olmazsan ne olur gösteririm sana!” Kemalettin güldü. “Gel de görelim dedektif kılıklı.”

Toprak, öfkeye dönen hırsıyla onun arkasından koştu. Aralarındaki fark kapanmaya başlarken aynı histerik ses içinde buldukları boşluğu çın çın çınlattı. “Eğer bu binaya bir kez girdiyse bir daha çıkamazsın.” Toprak, anlamsız sözleri takip etmeyi bırakıp zihnini sadece elindeki çantaya odakladı. “Ellerimin arasında bir çanta var. Görelim bakalım ne olacak acaba.” Kemalettin, iyice çıldırtıcı hâlde gelen sesiyle yukarı çıkmaya devam etti.

Toprak, sonunda yapı iskelesinin üstüne vardı ve Kemalettin’le bir süre bakiştılar. Kemalettin, Toprak’ın yüzündeki ifadeyi görünce ürkmüştü. İncelmiş bir sesle “Bizi neden kovalıyorsun ki?” diye sordu. Toprak, cevap vermedi ve yavaş yavaş ona doğru ilerlemeye başladı. “Ne amacı var ki bu olayın peşinden gitmenin? Bir zararımız mı var sana? Neticede aynı değil miyiz?” Toprak, Kemalettin’e üç adım kala Kemalettin korkuyla elindeki çantayı havaya attı ve yana doğru kaçtı. Toprak, panikle çantaya hamle etti ve düşmekten son anda kurtardı. Ama maalesef Kemalettin, bu arada kaçmıştı ve kolunu iskelenin demir kolonuna sürttüğü için orada fena bir yara açılmıştı. Şapkası da sonsuz gibi gözüken pür siyah boşluğa doğru süzülürmüştü.

Toprak, kanındaki adrenalinle ayağa kalktı ve Kemalettin’in çıktığı kapıya doğru seğirtti. Dışarı çıktığında müdür ve bir grup görevliyi karşısında buldu. “Çabuk! Kemalettin az önce kaçtı! Yakalamamız lazım onu!” Toprak, müdüre doğru bağırdı. Genç görevlilerden bazıları ona yönelip bağırdı: “Evet! Tekrar kaçmadan yakalayalım şunu!” Müdür ise yüzündeki tekdüze görüntüden taviz vermeden

ona şöyle dedi: “Sakin olun Toprak Bey, şimdi halledeceğiz. Siz biraz dinlenin.” Bu arada görevlilerden iki tanesi önce çıkmış ve ona bir gömlek giydirmişlerdi. Kolundaki yarayı tampon etmesi içindi herhâlde.

Ama dur bir dakika, bu gömlek yarayı tamponlamıyordu ki kollarını iki yanına bağlıyordu. Şaşkınlıkla iki görevli arasında sürülürken sonunda binanın girişinde yazan yazıyı okumayı akıl etti. O yazıyı okuduktan sonra da aklında kalan son mantıklı düşünceler bu saçma hırsızlık olayının niçin “yaşandığını” açıkladı kendisine: Bakırköy Akıl ve Ruh Sağlığı Hastanesi.

HALAMIN ÇİÇEKLERİ

Ceylin Naz VURMAZ

Halamın yanına bir haftalığına kalmaya gidiyordum. Evine giden yol topraktandı. Yağmur damlalarının toprağa kavuştuğunu etrafa yayılan kokudan anlıyordum. Bu huzur verici koku her nefes alışımında ciğerlerime doluyordu. Çamurlu yolda yürümek gittikçe zorlaşıyordu. Küçük ve rengârenk heykelleri görünce eve vardığımı anladım. Halam, cıvıl cıvıl bir kişiliğe sahipti. Türlü türlü çiçekler, rüzgârgülleri, rüzgâr çanı ve heykeller bulunan bir bahçe; su yeşili iki katlı müstakil bir ev. Halam evde yoktu. Bu saatlerde geçim kapısı kafesinde müşterilerle ilgileniyordu. Parası sadece kirayı ödemeye yettiği için çalışmanı yoktu. Bu yüzden yola çıkmadan önce babam evin yedek anahtarını bana vermişti.

Verandada dört büyük saksının içinde çiçekler vardı. Halamla telefonda konuştuğumuzda bunların her birinin anlamları olduğunu ve evine ilk defa gelen kişilere kendini tanıtmak için böyle bir şey yaptığını söylemişti. Gerbera iyimserliğini, sterliçya sıcacık sevgisini, anemon gençliğini, pembe karanfil de içtenliğini yansıtıyordu. Keyif sürdüğü beyaz sandalyesi ve onunla aynı renkte olan küçük sehpa da verandanın köşesinde duruyordu. Hera'nın bulunduğu kapı süsünü kısaca inceledikten sonra kapıyı açtım.

Halam okul yıllarında çok başarılı bir öğrenciymiş, babam söylemişti. Kapıyı açınca kısa koridorun duvarlarında çerçevesiz alt

alta sertifikalar da bu başarının belgeleri idi. Ama halam birçok iş teklifi gelse de başarılarının meyvesini yemeyi reddetmişti. Bu yüzden on yıl önce kendi meyvesini yetiştirmişti. Çocukluk hayali olan kafesini işleteceği binayı tutmuştu. Gerçekleştirdiği hayalini sanki bir çiftçinin hikâyesiymiş gibi küçüklüğünden beri anlatmıştı bana.

Bu çiftçi, derme çatma bir kulübede ailesi ile birlikte yaşıyor. Her gün köyün marangozu Ali dayının dükkânına gidiyor ve ona yardım ediyormuş. Bunu yıllardır yaptığından çıraklık ve kalfalık dönemini geçmiş, artık usta olarak çalışıyormuş. Çiftçinin Ali dayının yanında çalıştığı gibi köydeki diğer çocuklar da belli bir yaştan itibaren farklı dükkânlarda çırak veya kalfa olarak çalışıyor, sadece sayılı bir kısmı ustalık makamına erişebiliyormuş. Çiftçi bu makama eriştiği için hem ustası tarafından seviliyor hem de ailesi onun bu başarısından tüm köye övgüyle söz ediyormuş. Ama o, marangoz dükkânında geçirdiği vakit dışında sürekli evlerinin yanındaki tarlalarda olan meyve çeşitlerini inceliyor, mahsul sahiplerine bunların özelliklerini sorup araştırıyormuş. Kendi serasını kurup yetiştirdiği meyveleri satmak da en büyük hayaliymiş.

Bir gün çalıştığı yerdeki çocuklarla bu hayalini paylaşmış. Marangozda geçirdiği yıllardan kazandığı tecrübelerle hayallerine ulaşmaya daha da yaklaştığını hissediyormuş. Çocuklar bunun imkânsız olduğunu söyleseler de çiftçinin vazgeçmeye hiç niyeti yokmuş. Deneyim kazanmak için bir süre daha usta olarak çalışmış. Gerekli bilgileri edindiğini düşündüğünde yola koyulmuş. Önce verimli bir arazi bulmuş. Sonra o araziye büyümesi için çabalayacağı tohumlarla doldurmuş. İlk tohumlarının çoğu yeşermemiş, yeşerse bile solmuş. Ama çiftçi denemekten vazgeçmemiş. Sonunda meyvelerini yetiştirmek için aradığı uygun ortam oluşmuş. Ektiği o minik tohum büyüyüp kocaman bir meyve ağacı olunca kendisiyle gurur duymuş. Hayallerinin peşinden gidip kendi meyvesini yetiştirmesi onu çok mutlu etmiş. Şimdi de mahsullerini almak için dünyanın her yerinden insanlar geliyormuş tarlasına.

Bu hikâyeyi bana en son anlattığında evinde ziyaretteyim. Tabii ben hikâyedeki çiftçinin halam olduğunu sonradan öğrendim. Kendi yaşadıklarını bu şekilde anlatma yeteneği de bence edebiyata olan ilgisinden geliyordu.

Biraz daha ilerleyip sağa döndüğümde girdiğim odanın mutfak olduğunu anladım. Mutfak eşyası genellikle beyazdı ve ahşap olarak döşenmişti. Tezgâhında mutfak araç gereçlerinden çok fesleğen gibi güzel kokulu bitkiler bulunuyordu. Masası neredeyse hiç yer kaplamıyordu. Masanın üzerindeki iki çiçek türü dikkatimi çekti: Bunlar güvenin sembolü olan lilyum ve inancı simgeleyen mor glayördü. Çiçeklerin anlamlarına bakıldığında halamın mutfakta yemek yaparken veya o sonu gelmeyen sohbetlerde oluşan samimi ortamında sadece belirli kişilerin bulunabileceğini gösteriyordu.

Mutfaktan çıkıp alt katta bulunan diğer odaya girdim. Burası da muhtemelen halamın kafesi dışında en çok vakit geçirdiği yerdii. Salonun ortasında altın rengi tüyleri, kalın kuyruğu ve orman yeşili gözleriyle Hera bana bakıyordu. Parlak tüyelerini ne zaman görsem ondan gözümü alamıyordum. Sevgi doluydu. Sürekli bacaklarım sürtünüyor, kucağıma zıplamaya çalışıyor, mırlıyor ve yerde yuvarlanıp duruyordu. Hemen sarıldık birbirimize, kısa bir süre de olsa oyun oynadık. Hera'yla güzel vakit geçirmek halama ve bu eve olan sevgimi kabartıyordu.

Hera, etrafımda dolanırken ben de salona göz atmaya devam ettim. Evin en merak ettiğim kısmı buradaydı. Salon duvarlarının ikisi tamamen kitaplarla doluydu. Klasik kitapların çoğunlukta olduğu kitaplıkta Fransız ve Japon edebiyatından kitaplar da bulunuyordu. Kitaplığın önündeki oturma kısmı yıpranmış, balkondan gelen gün ışığından rengi solmuş fıstık yeşili koltuk, halamın okuma koltuğuydu. Yanında sadece abajurun bulunabileceği büyüklükte bir sehpa vardı. Kitaplığın karşısındaki bej koltuk ve üzerindeki rengârenk yastıklar da tam halama göreydi. Bu hayat karmaşasının içerisinde her zaman gülecek bir şeyler buluyordu. Ama salonun

asıl büyüü önümdeki cam balkondan gördüğüm manzaraydı. Bu manzara huzur veriyor aynı zamanda da derin düşüncelere dalmak için çok güzel bir ortam oluşturuyordu.

Bu huzurlu ortamı şenlendirmek için bej rengi koltuğun hemen yanındaki gramofonun iğnesini bal mumundan kalıbına yerleştirdim. Duyduğum müzik, mutluluk ve özlemden gözlerimin dolmasına neden oldu. Gramofonda “Şimdi Uzaklardasın” çalıyordu. Ben sekiz yaşındayken halam eve geldiğinde yanında sarman bir kedi de getirmişti. Ben salondaydım. Yanıma gelip elindeki plağı etrafında düzensiz plaklarla dolu olan gramofona yerleştirmişti. Plaktaki şarkı çalarken bana “Bu kedinin ismi ne olsun?” demişti. Ben de çocuktum “Bu kedi nereden geldi, niye ona bir isim veriyoruz” diye sormadım. Halamın okuma koltuğunun üzerinde bıraktığı kitapta gördüğüm ilk şeyi söyledim: “Hera olsun”.

Gözlerimdeki yaşlar yanağımdan yavaş yavaş süzölmeye devam ederken o kitabı bulma ümidiyle kitaplığa doğru yaklaştım. Şarkı, çocukluğumun anılarıyla beraber çalarken aramaya başladım. Kitapların hepsi dik olarak dizilmişken bir tanesi yan duruyordu. O kitap gözüme ilişti ve kapağındaki yazıyı okudum: “Evlilik ve Aile Tanrısı Hera”. Okuduktan sonra gözyaşlarımı sildim ve ayağıma dolanmış olan Hera’ya şefkatle baktım. Tam Hera ile göz göze geldiğimiz anda şarkı bitti ve kapının açıldığını işittim.

ÖZGÜR HAYAT

Ecem Zeynep EKİCİ

Bir dolunay gecesi okuldan verilen ödev için araştırmamı yapıyordum. Odama gelen ay ışığını oldum olası sevmişimdir. Her ne kadar güneş ışığını yansıtıyor olsa da çok güzel! Açıkçası araştırdığım konu hakkında neredeyse hiçbir fikrim yoktu. Ödev konumuz bağımlılıklar.

Bağımlılık kelimesi bana zararlı oldukları fikrini çağrıştırdı. Bildiğim ya da duyduğum bazı zararlı alışkanlıklar var elbette ama pek çoğu gün içinde rastladığım durumlar değil. Tam, bu bilmediğim alışkanlıkların anlatıldığı siteye tıklamıştım ki telefonuma gelen bildirim ışığını fark ettim. Araştırmam bekleyebilirdi ama arkadaşlarımla ne konuştuğumu öğrenme isteğim bekleyemezdi. Telefonumu aldım, biraz kurcaladım; mesaj yazdım, sosyal medyada bahsettikleri yerlere baktım. Bütün bunlar için geçen zamanı sorsanız otuz dakika sürdüğünü söylerdim ama saate baktığımda gecenin on ikisi olduğunu fark ettim. Of! Son zamanlarda hep böyle oluyordu zaten. Açıkçası bu durumdan pek rahatsız değildim ama ailem çok rahatsızdı. İyi ki bu aralar ailemdeki herkes çok meşgul. Aslında bu konuda haksız da sayılmazlar, içten içe bunu biliyorum. Oldum olası başarılı bir çocuk olmama rağmen annemler bu konuda aşırı derecede endişeli davranıyorlar. Nedenini anlayamıyorum. Ama önümde lise sınavları olduğunu düşünürsek haksız da sayılmazlar.

Araştırmamda bugünlük yeterli ilerlemeyi kaydettiğimi düşündüm ve uykuya daldım.

Sabah uyandığımda okul servisine yetişebilmek için çok az zamanım vardı. Geç yatmanın sonucu buydu işte. Anlık da olsa içimden “Gülü seven dikenine katlanır.” dedim. Sanırım bu sözü oldukça yanlış anlamıştım.

Sabah kalkar kalkmaz telefonuma baktım ve ödevin ertelendiği haberini aldım. Okul eğlenceli bir yer sayılırdı. Sınavlar ve sınav stresi olmadığı zamanlarda tabii ki. Araştırma ödevimizin ertelendiğini duymak dün gece ile ilgili içimi rahatlatmıştı. Bu durumu fazladan oyun süresi olarak görüyordum. Tıkladığım sitede tam olarak okumadığım bilgileri arkadaşlarımdan almak daha güzel olurdu ama sanırım yanlışmıştım. Onlar ödevin erteleneceğini benden önce öğrenmişler ve ödevi hiç başlamamışlardı. Bu yüzden biraz hayal kırıklığı yaşamıştım ama gün boyunca dikkatimi toplayamamamın asıl sebebi bu değildi. Son zamanlarda nedense uykumu pek alamıyordum, gün boyu yorgun hissediyordum. Üstelik birikmiş birçok ödevim vardı. Kendimi ve hayatımı bir düzene sokmak için kafamda planlar yapmakla meşguldüm ki aniden Türkçe öğretmenimizin sesi ile sınıfa geri döndüm. Fatma Hoca el çırpıp bir konu hakkında bizi bilgilendirmek istediğini söyledi. Merak ettim, dikkat kesildim. “Çocuklar, ödevi erteledim çünkü araştırmanızı bir tiyatro olarak sergilemenizi istiyorum.” dedi. Bir anda ağzımdan sesli olduğunu fark etmeden “Of, hadi bakalım!” dedim ve der demez etrafıma baktım birkaç arkadaşım bana bakıyordu ama neyse ki daha fazlası olmadı.

Derin bir nefes verip öğretmenimizi dinlemeye koyuldum: “Gruplar hâlinde çalışmanızı istiyorum. Size birkaç senaryo örneği vereceğim. Bunlara benzer bir senaryo yazabilirsiniz. Gruplarınız dört ya da beş kişi aralığında olabilir ama guruplar oluşurken gerektiğinde esneklik sağlayabiliriz.” dedi ve o sırada tenefüs zili çaldı. Zaten beş kişilik bir arkadaş grubumuz vardı. “Onlarla bu ödevi

çok güzel bir şekilde yaparız.” diye geçirdim içimden. Tahmin ettiğim gibi Ezgi, Rüzgâr, Ece ve Efe benim sıramın etrafında toplanmıştı bile. Ezgi sordu “Eylül, bizimle sen de senaryo yazarsın değil mi? Hatta bu işi en iyi sen yaparsın.” dedi. Ben de evet anlamında başımı salladım. Sonra hepimiz evlerimize dağıldık.

“Son zamanlarda bitkin görünüyorsun Eylül.” dedi annem. “Bu ara çok meşgulüm ve vaktini doğru değerlendirmen konusunda sana güvenebilirim değil mi?” diye ekledi. Abim, kinayeli bir bakış attı yandan; burnumu sıktı ve “Az kaldı şu projemi bitireyim gözüm üstünde güzellik.” deyip odasına döndü. “Tabii ki anneciğim hiç merak etme bana güvenebilirsin.” dedim. Sözü tuten biriydim, “Bu biraz ağır bir söz mü oldu ne?” diye geçirdim içimden.

“Gelelim yorgun görünmene.” diyerek tekrar konuya döndü annem. “Vakitlice yatmanı istiyorum. Dün gece çok geç yattın, farkında değilim sanma.” dedi.

“Ödevin vardı nasıl gidiyor?”

“Gayet iyi ama bugün öğretmenimiz yeni eklemeler yaptı. İş, bünyüdü gibi görünüyor. Üstünde biraz düşünmeliyim ve ilham gelmesini beklemeliyim. Lakin pek bilmediğim bir konu olduğundan araştırmam da gerekecek.”

“Senin harika bir iş çıkaracağına eminim Eylülcüğüm.”

Odama giderken telefonuma bakınca tiyatro için bir grup oluşturduklarını gördüm. Efe bir mesaj atarak birçok bağımlılık çeşidini sıralamıştı ve herkesin farklı bir bağımlılığı araştırmasını önermişti. Ece de kısa kısa öyküler yazabileceğimizi, bunları kısa oyunlara dönüştürebileceğimizi söylemişti. Okurken gözümde hiç de aşına olmadığım bir bağımlılık ilişti: Teknoloji bağımlılığı. Bu, bana ilginç geldi ve araştırmaya başladım. Araştırmamı sürdürürken kendimin de teknoloji bağımlılığı yolunda ilerlediğimi fark ettim. Bu durum-

dan kurtulmak için planlar yapabiliyordum. Bu yüzden endişelenme gerek yoktu ve açılan tiyatro grubuna “Ben teknoloji bağımlılığını araştırıp hazırlayacağım.” yazdım. Vakit yine hızla geçmiş, gecenin yarısı olmuştu; hemen yattım.

Sabah yine zorlukla kalkmıştım ve yine geç kalıyordum. Telaşla hazırlanıp evden çıktım. Neyse ki okul servisine yetişebilmişim. O da ne? Telefonumu evde unutmuşum. Onsuz günüm nasıl geçecekti? Önce biraz etrafıma bakındım. Hemen her gün yanına oturduğum bir kız vardı. Bugün tek boş yer orası olduğundan yine onun yanına oturmıştım. Çaktırmadan dikkatlice onu şöyle bir süzdüm. Saçlarındaki yer yer sarılıklar vardı, güneşte parlıyordu. Güzel bir kızdı ama biraz çekingen bir tip herhâlde diye geçirdim içimden. Sanki büzüşüp oturmuştu. Koltukta mümkün olduğunca az yer kaplamaya çalışıyor gibiydi. Benim onu incelediğimi fark etmiş olmalıydı ki kafasını çevirip gülümsemeye çalıştı. Ben de utanmıştım şimdi. “Merhaba, ben Eylül.” dedim. “Merhaba, ben de Saha.” diye karşılık verdi. Sonra hemen kafasını çevirip telefonuna bakmaya devam etti. Yüzü gülüyordu ama sesi donuk çıkmıştı. Sanki onunla konuşmamı istemiyormuş gibi bir hâli vardı. Belki de bunca zamandan sonra onunla konuşmaya çalışmam ona da garip gelmiştir, bilemiyorum. Ben de kafamı cama yaslayıp dışarıyı izlemeye başladım.

Her gün gelip geçtiğim bu caddeler ne kadar değişmişti böyle? Ne ara olmuştu bu değişiklikler? Bütün bunlar olurken ben telefonuma mı bakıyordum yani? Her gün kafamı ekrandan kaldırmazken dışarıda hayat devam ediyormuş meğer. Yollar kalabalıktı. Havada hoş bir sabah serinliği vardı. Şoförün açık camından gelen sabah esintisi yüzüme dokunuyordu. İşte o eskiden sevdiğim harika, iki yanı ağaçlık yoldan geçiyorduk. Tuhaf ama bu manzarayı özlediğimi hissetmişim. Birini almak için durduğumuzda otobüsün açık kapısından ağaçlardaki kuşların cıvıltıları geliyordu. Bir an iki yıl önceye gitmiş gibi oldum. Zaman ne de hızlı geçmiş böyle! Okula

vardığımızda servisten inerken Sahra'ya dönüp "İyi dersler." dedim. Daha olumlu bir bakışla "Sana da..." dedi. Sınıfa girdiğimde herkes yapılacak tiyatro ile ilgili edindiği bilgilerini paylaşıyordu. Sanırım vakit geçtikçe ve düşündükçe tiyatro oyunu yazma ve oynamaya fikri hepimizi heyecanlandırmıştı.

Teknoloji bağımlılığını anlattım ve yazdıklarımı paylaştım öğle arasında. Hepimiz biraz huzursuz olmuştuk. Herkes gibi Efe de inanmak istemeyen bir tavırla "Ne yapalım yani? Evet, suçluluk duyuyor olabilirim ama duyduğum mutluluk ondan daha fazla hem vaktimi değerlendirmemin başka bir yolu yok ki!" dedi. İçten içe hak verdim ona. "Efe, seninle aynı fikirdeyim ama bu da bir belirti zaten." dedim.

Oyunun metnini ve rolleri şekillendirdikçe bizi izleyenlere güzel bir mesaj vereceğimizi düşünüyor, mutlu oluyorduk. O gün arkadaşlarımla bizim bahçede toplanıp çalışmaya karar verdik. Onlarla bu konudan konuşurken üst komşumuz Ahmet ağabey yanımıza geldi. Ona projemizden bahsettiğimizde "Üzerinde çalıştığınız proje harika! Maalesef ben de sigara bağımlısıyım. Bu bağımlılıktan artık kurtulmak istiyorum. Birkaç kez denedim olmadı ama başaracağım." dedi. Ona yalnız olmadığını ve Yeşilay'ın bu konuda çok başarılı çalışmaları olduğundan bahsettik. Bize kesinlikle ve kararlılıkla tekrar deneyeceğini söyledi. Bu beni öyle mutlu etmişti ki daha bu işin başında birilerini etkilemiş olmak harika bir histi. Ahmet ağabey, "Her şeyden önce insanın kendisi bu konuda kararlı olması gerekir." Lisenin sonlarında arkadaşlarıma uyum sağlamak için başladım, alışkanlık oldu. Çok gencim ama son zamanlarda solunum güçlükleri yaşıyorum ve kurtulmak istiyorum." dedi. Bu madde vücuduna zarar veriyormuş ama bıraktıktan sonra hızla toparlayabileceğini, spor ve doğru beslenme ile hayatını güzelleştirebileceğini de belirtti. Bu kadar bilinçli bir insanın kolayca bırakması gerekmez miydi? Ahmet ağabey "Çocuklar bu konuda itici bir güce ihtiyacım vardı ve siz benim itici gücüm oldunuz."

dedi. Daha sonra en sevdiği arkadaşının hastanede olduğunu ve onu ziyarete gideceğini söyleyerek yanımızdan ayrıldı. Birkaç gün sonra bizim için sigara bağımlılığını anlatan bir senaryo bıraktı. Evet, bize “İtici gücüm sizsiniz.” demişti. Ancak senaryosunu okuduğumuzda üzülerek anladık ki bahsettiği kişiler kendisi ve hastanede yatan arkadaşıydı. Arkadaşı akciğer kanseriydi. Hikâyede arkadaşının vefat etmeden hemen önce ona vasiyet niteliğinde bir not bıraktığını, bu bağımlılıktan hatırı için kurtulmasını istediğini de senaryosundan öğrendik.

Artık teknolojiyi daha az kullanmaya çalışıyordum. Her gün belli saatler arasında kendime sınırlamalar getirdim. Bu kısıtlamaları arkadaşlarım da uygulamaya başladı. Ne kadar zor olduğunu anlamam. Ama olabilecek kötü durumları bilince abartılı teknoloji kullanımdan kaçınmak için daha itinalı davranmaya başladık. Bir hafta kadar sonra tiyatro çalışmalarımıza başlamıştık. Yaklaşık iki hafta da sahne çalışmalarımız sürdü. Rollere çalışmak o kadar çok vaktimizi alıyordu ki bu tiyatro etkinliği, teknolojiden uzak durmamızı kolaylaştıran sihirli bir değnek gibi girivermişti hayatımıza. Hatta çıkışlarda hep birlikte bir şeyler yiyip provalardaki komiklikleri tekrar tekrar anlatıp eğleniyorduk.

Nihayet oyunumuzun sahneleneceği gün gelmişti. Biraz heyecanlıydım ama çok çalışmıştık. Bu yüzden huzurlu ve mutlu hissediyordum. Seyirciler yerlerini alıyordu. Tır tır titreyenler, moral verenler, motive edenler... Ve sahne! İşte oyunumuz başladı. Ezgi, alışveriş bağımlısı birini oynadı. Evinde her şeyden fazla fazla olan ama bir türlü huzuru bulamayan biriydi.

Rüzgâr, son dönemlerde yaygınlaşan bir bağımlılığı ele aldı. Yeme bağımlısı bir genci canlandırdı. Bu bağımlılığı bıraktığında hayatının nasıl da olumlu yönde değiştiğini gösterdi bizlere.

Furkan, Ahmet ağabeyimizi Ece de onun yakın zamanda vefat eden arkadaşını canlandırdı. Ahmet ağabey işte oradaydı, en ön

sırada oturuyordu. Perdenin arkasından bakıyordum ve onun oyunumuzu izlerken döktüğü gözyaşlarını görebiliyordum.

Telefon kullanımına sınırlama getirince servis arkadaşım Sahra ile yakın arkadaş olduk. Bu süreçte bana yaşadığı bazı üzücü olaylardan bahsetti. Ondan oyunumuza katkıda bulunmasını rica ettim. Onun için çok zor bir durumdu. Tamamen aramızda kalmak şartıyla hayatından bir kesiti yazacaktı ve onunla aynı durumları yaşayan Arda ile alkol bağımlılığını ve aileye etkilerini ele almışlardı. Alkol bağımlısı bir baba ile kızının yaşadığı hüznü hikâyeyi anlattılar.

Oyunda baba, tedavi görüyordu; sonu ne kadar güzel bitiyor olsa da yakın çevremde hiç görmediğim bu bağımlılığın ne kadar üzücü sonuçları olabildiğini de bu tiyatro sayesinde öğrenmiştim. Ne hayatlar vardı? Kimler neler yaşamaktaydı? İşte, Sahra ve Arda sahnedeydi. Ailesinin onu izlediğini görmek ve babasının gözyaşlarını sildiğini fark edebilmek ne güzeldi. Sahra, başka bir dünyada kendi dünyasını canlandırırken kimler üzerinde nasıl etkiler bırakmıştı kim bilir?

Ve işte sıra bendeydi. Elinde sürekli telefonla gezinen bir teknoloji bağımlısını canlandırıyordum. Sosyal medyada dolanmaktan geç yatan, sabah kalkınca ilk işi telefonuna bakmak olan, teknoloji-den uzak kaldığında gergin hisseden, sorumluluklarını erteleyen, hayatını erteleyen biriydim. Zaman geçip giderken kendi yaşamını yaşayamadan yaşayan biri vardı sahnede. Pek çoğumuzun bu durumda olduğunu ve farkında bile olmadan bağımlılığı yaşayıp durduğumuzu vurgulamaya çalışmıştık. Başarılarımın yavaşça nasıl da başarısızlığa dönüştüğünü fark edince yardım almaya karar veriyordum. Oyunda Doktor Efe soruyordu:

“Sizce neden bağımlısınız, düşündünüz mü Eylül Hanım?”

“Evet, düşündüm. Fark ettiğim, benim güçlü bir hedefim yok! Benimim, düşüncelerimin, sağlıklı olması gerekir ki doğru ve faydalı

bir yaşam kurabileyim. Bizi hedeflerimize doğru yürümekten alıkoyan her ne var ise onlara dur diyecek kadar güçlü bir irademiz olmalı. Eğlence aracımızın elinde oyuncak olmamalıyız. Kendi gücümüzün farkına varmalıyız. Artık teknolojiyi nasıl ve ne kadar kullanmam gerektiğini biliyorum. Gelecek biziz ve sağlıklı bir gelecek bizim eserimiz olacak.”

Selamlamalar... Alkışlar...

İşte, bizi izleyen herkes o parlak ışıkların arasındaydı. Bir alkış tufanı vardı kulaklarımızda. Kiminin gözlerinde gurur, kiminin gözlerinde yaşlar gördüğümüz muhteşem bir fotoğraf duruyordu karşımızda. Üstelik camdan bir ekran da yoktu aramızda. Bağımsız yaşıyordu hayat. Alkışlar durmuyordu ve insanlar birbirine dokunuyor, sarılıyordu. Tarifi imkânsız çok güzel bir duyguydu.

KAR TANESİ

Elifnur DURMUŞ

Yine karın yağmadığı, babamın gelmediği bir kış günü. Bozkır yeşil, sarı karışımı bir hâlde beyazlamayı bekliyor altı yıldır. Onun da ümidi tükenmek üzere. Yoksa neden olurdu yaydığı bu toprak kokusu. Ağlıyordum sanırım. Ağlama şekliydi bu toprağın, gözyaşlarıydı; insanların gözyaşlarını bıraktığı gibi kokusunu bırakıyordu o da. Benim ağlama şeklim de resim çizmek mesela. Kimisi yazıyor, kimisi bağırıyor, kimisi geliyor, kimisi gidiyor.

Benim babam gidenlerden. Gidip de gelmeyenlerden. Bekletenlerden, ilk kar tanesinin düşeceği güne kadar bekletenlerden. Galiba bu kış da kar yağmayacak, galiba bu kış da kimse gelmeyecek. Galiba bu kış da toprak kokmaya devam edecek.

Gözlerimi açtığım anda kafamdan sel gibi akan düşüncelerle birlikte annemin sesi ilişti kulağıma: “Çocuklar, patatesleri közledim herkes sobanın başına!”

Salona doğru yöneldiğimde abim Mustafa'yı çoktan sobanın başında gördüm. Murat da yeni uyanmış, sendeleyerek sofraya doğru yürüyordu. Annem sobanın kuzinesinden patatesleri çıkartmıştı ki ben de sobanın başına geçip oturdum. Altı yıl öncesinde çetin geçen kış ayları bu senelerde toprakla tek bir kar tanesini kavuşturanımdan geçiyordu. Abimin de kafasından aynı düşünceler geçmiş olacak ki konuşmaya başladı:

“Altı yıl oldu hâlâ karın zerresinden dahi haber yok. Ben belirsizlik içinde oturmaktan bıktım, haberin ola. Her sene aynı bekleyiş fakat ümidimiz aynı kalmıyor. Babam dönmeyecek kabullenemez misin bunu artık? Savaş bitti, herkesin yakınının hiç olmazsa cenazesi geldi. Babamdan ses seda yok. Ben büyüdüm hadi, anlarım bir şeyleri. Ya bu çocuklar?.. Onlar da bıktı. Murat, babamı hatırlamıyor bile. Gözlerine mil mi çekildi bilmem ama her kış babamın geleceğini söylemeyi artık bırak. Çünkü gelecek olsaydı bu kış kesin gelirdi.”

Annem, patatesi soyarken donmuş bir şekilde abime kenetlenmişti. Yorgun gözleri sabit ve en ufak bir duygudan yoksun duruyordu. Ardından takvime baktı. 6 Kasım... Babamın bizi bir kar tanesine hasret bıraktığı gün.

Küçük kardeşim Murat, ağlayarak uyandı bu sabah. Dışarıda fırtına vardı. Üç gündür aralıksız kar yağıyordu. Bunu hiç sevmemişti sanırım. Fakat ben kara bayılırdım. Tam karı izlemek için pencerenin önüne yöneldim ki babam çağırıyordu bizi. Murat küçüktü tabii. Onu alıp götürmekte bana kaldı. Bir çırpıda Murat'ı kucağıma alıp babamın yanına gittim. Annem yanındaydı fakat gözünde boncuk boncuk yaş taneleri vardı. Babam karşımıza geçip konuşmaya başladı:

“Oğullarım, biliyorsunuz bir süredir savaş var. Ayrılık zaten hayatın içinden. Siz daha küçüksünüz evde kalmalısınız fakat ben gitmek zorundayım. Sizin evlatlarınızın yaşayacak bir yeri yurdu olması için gidiyorum. Hayat her zaman pencereden fırtınayı izlemek değil, bazen içine girip karda boğulmaktır. Ben bir daha ki kar yağışında dönmüş olacağım. Bekleyin, sabredin. Murat büyüdüğünde ona onu çok sevdiğimi söyleyin. Her birinizi kendi canımdan çok seviyorum.”

Ardından omuzlarımızı sıvazladı. Yüzüne ciddi bir ifade alıp, omuzlarına dünyanın yükünü sırtlayıp arkasını döndü ve gitti. Hiç-

birimizin bir söz söylemesini beklemeden gitmişti. Murat, babamı dinlerken susmuştu fakat giderken yeniden ağlamaya başladı. Usulca onu beşiğine bırakıp pencereden fırtınaya karışıp giden babamı izledim. Beyaz kâğıdımı ve kalemimi aldım elime. Gözlerimin önünden geçenleri döktüm kâğıda. Döndüğünde babama verecektim.

Annemin bakışları takvim yaprağından yeniden abime çevrildi. Bir tablo misali herkes buz kesmişti. Kalkıp bir şeyler çizmek istedim çünkü o ortamda konuşacak kadar yüreğim yoktu. Odama girip pencerenin başına geçtim her zamanki gibi. Kâğıdımı çıkardım, kalemimi aldım elime. Aniden bir kar tanesi düştü gökten. İnana madım. Aynı anda bir sürü kar tanesi düşmeye başladı yere. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpmaya başlamıştı ki aynı kar kadar beyaz minibüs boyutlarında bir araba yaklaştı kapımıza.

Annem evden olduğu gibi dışarı fırladı. Arabanın arkasında bir şey yazıyordu fakat ben okuma yazma bilmiyordum. Ardından arabanın kapılarını açtılar. Bir sedye çıkardılar aşağıya. Annemin çığlıkları şiddetlendikçe yağın kar da şiddetlenmeye başlamıştı. Kar yağdı ama bekleyiş asla sona ermedi.

MEYDAN

Enes Buğra OĞRAŞ

Ulus'ta heykelin altındaydı, hava kapalıydı, yerlerse ıslak. Elindeki simitle çevreyi seyrediyordu. Kafasına düşen bir kaç damla, önündeki güvercinlerin sesleri tamamen çevreden soyutlamıştı onu. Bir süre öyle kaldı. Bağrısmalardan irkildi. Kenar banklardan birinde bir çift, kavgaya tutuşmuştu. Oysa birbirlerine nasıl da yaklaşıyorlar, diye düşündü. “Kim bilir, neler yaşadılar?” dedi içinden. Neden hayat bazen bu kadar gürültücüydü?

Karşıya geçti. İlk Meclise doğru yürüdü. Meclisin önünde tezgâh açmış simitçi taburede oturuyordu. Simitçiyi izlemeye başladı. Beyni âdeta adamın görüntüsünü kaydediyordu. Gözlerinin altı torbalanmış, alını kırışmış, başındaki kepin altından bembeyaz saçlar fırlamış. Dudakları kupkuru ve çatlamış. Dizinin üstünde okuma gözlükleri var. Yanı başında ıslanmış bir gazete, onun üstünde mavi tuşlu bir telefon... Anlaşılan yoldan geçen kimsenin dikkatini çekmiyordu yaşlı adam, yoldan geçenlerin de onun dikkatini çekmediği gibi.

Simitçiye son bir kez daha bakıp karşıya geçti. Eski Palas'ın önünde upuzun bir sıra vardı ta metroya kadar. Sıradakilere halka tatlı satmaya çalışan adamı fark etti. Yılların filizlendirdiği sakallarının uçları sararmıştı. Başının üstünde tepsi, tepsinin içinde tatlılar. Daha hiç satamamış olacak ki tüm tepsi doluydu. Ayağında topuk

kısmı zedelenmiş, az da olsa topuğunu gösteren bir kundura vardı. Üstünde düğmeleri sökülmüş ve rengi solmuş bir ceket. Sıradaki insanların garip ve yargılayıcı bakışlarını umursamaksızın tatlılarını satmaya çalışıyordu.

Tatlıcıya sırtını dönüp Palas'ın aşağısına doğru yürüdü. Metro girişine vardı. Merdivende üç çocuk duruyordu, dilenciydiler. Birisi peşine takıldı. Para istedi. Cevap vermeden yürümeye devam etti. Çocuk sinirlenmiş olacak ki sesini yükseltmeye başladı. Tepki vermedi.

Çocuk, pes ederek “iş arkadaşlarının” yanına gitti. O da yoluna devam etti. Ulus metrosuna inmişti. Metronun tarihini bilmiyordu ama burası, soluk ışık ve soğuk duvarından mıdır nedir, hep eski izlenimi verdi ona. Yüzüne doğru esen rüzgâr, uzun ve kavruk renkli saçlarını dağıtarak yüzünü açtı.

Gişelerin yanında bir büfe vardı. Tezgâhta kilolu, saçları seyrek, elli yaşında bir adam müşteri beklemekten yorgundu. Saçları yarı yarıya beyazlamış, kısa sakalları ise aksine bembeyazdı. Gözünde yuvarlak bir gözlükle elindeki paraları sayıyordu. Adamı incelemeyi bırakıp dolaptaki içecekleri incelemeye başladı. Bir kutu kola alıp tezgâha koydu. Büfeci hem elindeki parayı sayıyor hem de önündeki kolanın fiyatını kontrol ediyordu. “35 lira” dedi ruhsuz bir sesle.

Cüzdanından elli lira çıkarıp büfecinın önüne bıraktı. “Üstü kalsın.” diye ekledi. Büfeci tepki vermeden paraları saymaya devam etti. Büfeciyi mutsuzluğu ile baş başa bırakıp yürüdü, merdivenlerden aşağıya indi. Bir banka oturdu. Elindeki kolayı yudumlarken bir taraftan da çevreyi seyretmeye devam ediyordu. Karşı banka bir genç gördü. Elinde okul notları vardı gencin. Saçları uzun, arkadan bağlanmış, hafif kahverengi.

Gözünde kalın merceklı gözlük vardı, çenesinde hafif bir sakal. Kaşları, bıyıkları, sakalı saçına göre tamamen turuncu. Yüzü ince ve zayıf. Üstünde kahverengi kaban... Görünüşüne bakılırsa ün-

versiteliydi. Gencin ayaklarına baktı, aynı kabanı gibi kahverengiydi botları. Sonra başını yerden kaldırdı, bu kez de genç adamın kıyafetini incelemeye başladı. İçinde beyaz boyunlu bir triko, altında bilekleri bol, çıkmalı lacivert bir kot, sol eli tamamen bandajla sarılmış... Derken metro görüş açısını kapattı.

Ayağa kalktı. Bitirdiği kolayı çöpe atıp metronun birinci vagonuna bindi. Şansına boş bir yer bulup oturdu. Kulaklığını taktı. Gözlerini kapattı ve uyudu.

KÖRE

Esmâ Didesu TAŞYÜREK

Gökte incecik, bir ressamın rastgele fırça darbeleriymişçesine süzülen bulutlar vardı. Sirüs bulutları deniyordu bunlara, havanın değişeceğini haber veriyorlarmış. Bu bilgiyi nereden duymuştum acaba? Başımı tekrar yere indirdim. Havam gerçekten değişmişti. Kara bulutlar hâkimdi günüme.

Sessizliğin haykırdığı o andaydım. Mezarlığın kuytu köşesinden cenazesinin defnedilmesini izliyordum. Ah canım babaannem, elinde büyütmişti ama daha onsuz kalacak kadar büyümemiştim. Bana kendinden verebileceği her şeyi vermişti. Annem olmuştu, dostum olmuştu, hayatı öğretirken ustam olmuştu. Benim tek kıymetlimdi. Ne iyi niyetli biriydi, ne nahif bir doğası vardı. Daima gülümsese de gülüşündeki kederi yakalardım. Annemle babam ben iki yaşımdayken bir seyahate çıkmak üzere beni babaanneme bırakmışlar. Seyahat esnasında vefat etmişler. O günden beri beraberdik. Anne-baba yokluğunu, bana yaşatmamıştı. Bıraksaydı beni, bugün olduğum yerde olamazdım; okuttu, yetiştirdi. Ona minnettarım. Küçücük yaşında elimden tutan, bana örnek olan, kendi küçük yaşamımda dünyayla yüzleşmemi sağlayan, her koşulda beni yönlendiren, doğruya götüren oydu. O, âdeta benim pusulamdı. Yol yordam gösterendi. Fırtınalı havalarda gemide yanımda durandı, karanlık ormanda izlediğim kutup yıldızımı. Onunla beraber ya-

şadığım şeyleri de toprağa geri veriyormuş gibi hissettim. Kendimi de kaybettiğim bir gündü bugün. Bu gerçek bir ayrılıştı.

Köyünden birçok kişi cenazesine katılmıştı, hepsi tabutunun yanındaydı. Ben ise yaklaşmaya korkuyor, kaçıyordum. Yanına gidersem... Gidemezdim. Uzaktaki bir ağacın dibinden uğurladım onu. Karıştığı yere, toprağa doğru indirdim bakışlarımı. Ayağımın önünde bir karınca yuvasının ağzı duruyordu. "Aman kuzum! Karıncalara basma, köreleri dağıtma." derdi hep. Körelerin ne olduğunu çok sonra öğrendim. Karınca yuvasıymış. Karınca bereket demekmiş; eve giren karıncalara çok dikkatli davranırdık. Merak ederdim, kör karınca olur muydu? Öndekini takip edemezse yuvasını kaybeder miydi? Yoksa tek başına da yuvasını bulabileceği sezileri, yön algısı var mıydı? Yuvadadan ayrılan karınca ne yapardı?

Kendimi bilmeden, bilincim olmadan saatlerce yürüdüm. Dingin bir yerde, metronun girişinde buldum kendimi. Ağır ağır indim merdivenleri. Gittiğim yeri bilmeden saptım peronlara. Yer altındaki bu yapı kafamı her zaman karıştırmıştı. Karmakarışık hatlar, yerin altında hızla ilerleyen araç, soğuk hava ve çekmeyen telefon sinyali. Dış dünyaya ulaşmak için binsem de beni dış dünyadan soyutlardı buralar. O an düşündüm, metro da tıpkı karınca yuvalarına benziyordu. Ben de izlediği karıncayı kaybetmiş; yuvada, toprak arasındaki yollarda kaybolmuş yerini yönünü bilmeyen kör karıncaydım işte. Yürüyordum ama bacaklarımı hissetmiyordum, sürükleniyordum galiba. Gırtlığımda tıkalı bir şey vardı. Başımı kaldırıp orada duran tabelaya bakamıyordum. Baksaydım gittiğim yönü anlayacaktım. Anlamak istemiyordum, kaybolmuş gibi hissediyordum.

Kafamı iki yana hafifçe döndürdüm, insanlar raylara yaklaşmaya başlamıştı. Uğultu yükseldi, aracın geldiğini haber veren soğuk hava omuzlarımdan tuttu beni. Ben de yanaştım onlara. Metronun farları, rayları aydınlattı; kırmızı boyalı araç durana kadar kırmızı şerit aktı gitti. Takatim kalmamıştı ki sonunda durdu. Köşeleri

yuvarlakça dikedörtgen camları ikiye bölen kapılar açıldı. Kendimi içine fırlattım metronun. Yalpalayarak geçip oturdum. Yolcular birer birer yerleşti koltuklara, yanıma çıplak ayağı sargılı biri oturdu. Koltuk değneklerinden birini aramıza koydu. Uzun bir süre sargısında oluşmaya başlayan pembe lekeleri izledim. Etrafımı bulanık görüyor, anons edilen durakları duymuyordum. Metronun parlak ışıkları gözümü alıyor, karanlık görmeme sebep oluyordu. Dalıp giden gözlerimi çektiğimde yanımdaki kişinin gitmiş olduğunu fark ettim. Kafamı ilk defa kaldırıp etrafa baktım. Kimse kalmamıştı. Ne ara durmuştuk da herkes inmişti? Sıkıntıyla gözlerimi kapattım. Başım dönmeye, dilim kurumaya, midem beni rahatsız etmeye başladı. Bunaldım. Metronun hareketi sebep olmuştu buna. Sağa mı gidiyorduk biz sola mı? Tek gözümü açtım içime düşen kuşkuyla. Kalkıp sağa sola tutunarak ilerledim. Metro dönüyor, kıvrılıyor ve beni savuruyordu. İlerledikçe bütün koltukların boş olduğunu gördükçe içimi bir hüznün kapladı. Gittiğim yeri bilmek istemiyordum ama yalnız başıma olduğum için korku içimi kaplamaya başladı. Şimdi tam tersine nerede olduğumu ve nereye gittiğimi bilmem lazımdı. Kalktığım yerden sola yürümüş ve metronun sonuna varmıştım. Tam tersine yürüdüm, yürürken sol ayağım acıyor, bastıkça uyuşuyordu. Sanki bir kesik vardı. Ben hangi tarafa yürürsem metro oraya doğru gidiyor gibi geliyordu. Doksan derece döndüm, metro da o yöne döndü. Arkama döndüm bu sefer de oraya kıvrıldık. Yere düştüm sarsıntıyla beraber. Duvarların içinden geçiyor olamazdık ya? Nasıl bir hattı bu? Neden kimse yoktu? Burada da mı yalnız kalmıştım?

Onu kaybedişim sonumdu galiba. Bu sonun geleceğini bilsek de çok mutluyduk beraber. Şimdi kimsesizdim, gideceğim ev boştu. Derleyip toparlayacak, bazen bana kızacak biri yoktu o evde. Yer altında kaybolmuş tek başına bir karıncaydım. Tek başıma karınca yuvasında ne yapardım? Yaşamaya nasıl devam edecektim? Umarızca bindiğim bu metroda korkumdan ölüp gidecek miydim? Neden bunları yaşıyordum? Ne yapacağımı bilmediğim bir üzüntü

yaşıyordum. Biraz bencilce düşünceler içindeydim. Babaannem her şeyin iki yanının olduğu bu dünyadan gitmişti işte. Onu üzen insanlardan, insan bedeninin yaşlandıkça başlayan sızılarından, ruhun özgürleşemediği bu diyardan çıkıp gitmişti. Metro sallandıkça içimdeki kötü hisleri kusup atmak istedim. O gitti, ben gidemezdim. Henüz değil! Ne zaman annemle babamı düşünüp üzülsem, ölenle ölünmez derdi. Şimdi bunu kendime ben demek zorundaydım.

Kendimi yuvada amacı da yönü de olmayan o karınca olarak hayal ettim. Gözlerimi kapadım, beni çağıran hiçbir koku, hiçbir ses yoktu. Kayıptım. Oysa karınca yuvaları başlı başına bir yön belirtir! Yuvaların ağzı güneği gösterir. Çünkü sığa yaparlar yuvalarını. Zaten bir yuva ancak sıcak olursa tam manasıyla yuvadır. Metronun içinin soğuk olduğunu fark ettim. Sıcak olan yönü bulmaya çalıştım. Geriye gidiyordum ama metronun yönü karışmıştı. Artık sağ mı sol mu diye değil dört yanı düşünmem gerekiyordu. Bir pusulanın ibresi gibiydi raylarda dönüp duran araç. Mıknatıslar, dünyanın manyetik alanından etkilendikçe ibre deli gibi bir o yana bir bu yana dönerdi. Sıcaklık gittikçe artıp uyuşan ayağımla yürümeye çalışırken alnımdan terler dökülmeye başladı. Neyse ki sonunda bir kapı buldum. Aracın sürücü kabinine açılıyor olmalıydı. Bütün vücudumla öne doğru atıldım. Kapının kırmızı kolunu yakalamasaydım yere yığılıyorum sanırdım. Son bir güçle kapıyı açmam da kendimi sürücü koltuğuna atmam da bir oldu. Önümde bir sürü tuş, çizgilerle gösterilmiş bir güzergâh haritası duruyordu. Kafamı kaldırdım, iki uzun far dört ayrı yolu aydınlatıyordu. Nereye gittiğimi bilmeden artık ilerlemek istemiyor, yer altındaki toprakları kazmak istemiyordum tek başıma. Yeniden insanlığa karışmak, gittiğim yolu bilerek ilerlemek istiyordum. Babaannem de bunu yapmamı isterdi. Buradan çıkmam gerekiyordu. Durmak için hangi tuşa basmam gerekiyordu?

Gözlerim önümdeki paneli taradı hızla, rayların ayrımı yaklaştıkça yaklaşıyordu. Alnımdan akan terler kollarıma damlıyordu. Daha

fazla tuşu aramadım artık sonunu kestiremediğim bir şeye elim gitmiyordu, göz kapaklarımı sıkıca yapıştırdım yuvalarına. Dışlerimi sıkıyor, rayın sesini acı içinde dinliyordum. İniltilerim tekerlerin tıkırtılarında kayboldu. Dön dünya, dön! Aklım bugün havadaydı, karıştıktı. İbrem yerinden çıkmış, metal kaplamalarım ayrılmıştı. İbreyi ve gösterdiği yönleri sarıp sarmalayan cam çatlayıp kırılmış belki de cam parçaları ayağıma batmıştı. Ama ben artık yolumu biliyordum. Ona daha fazla yaklaşırsam ben de toprağa karışmak zorunda kalırdım. Onun beni iletmeye çalışacağı yolu görebiliyordum. Yaşamaya devam etmem, bu araçtan çıkıp evime dönmem gerekiyordu! Yön duygusunu kazanmıştı o karınca. Bunun için en yakınından en uzağa gitmesi gerekse de. Yavaşlamadı, son sürat raylar çatırdıyordu ki aniden durdu. Pusulamın ibresi durdu. Durmasına rağmen bir yönü işaret etmiyordu benim için. Ama karışıklık son bulmuştu. Derin bir nefesle oturduğum koltuktan kaydım, sağdaki kapıya asıldım, yüzüme ılık hava çarparken sağ ayağımla mermere bastım. Kurtuldum! Sol ayağımı hissetmediğimden yere düşecektim ki biri koşarak yanıma geldi, elimden yakalayıp tuttu. Hayatımda yeni bir kırılma noktasındaydım, babaannemin elimden tuttuğu gibi yakalamıştı biri beni.

Herkes bana bakıyor, net göremesem de bir iki kişi yanıma geliyordu. Yuvadaki karıncalara karışmayı başarmıştım.

MÜZEDEKİ İSTİKLAL HAZINESİ

Fatma TAŞPINAR

Yüzüne vuran güneşten rahatsız olmuştu, gözlerini araladı. Bir süre kırık beyaz rengine boyalı tavanına gözleri takılı kaldı. Bu eve gelir gelmez yaptığı ilk iş, evin duvarları ve tavanını boyamak olmuştu. Boyama yaparken yaşadığı komik ve yorucu anıları hatırladı, yüzünde küçük bir tebessüm belirdi. Saate baktı, müze saatine kadar daha çok vardı ama müzeye gitme vaktine kadar yapması gereken bir sürü şey vardı. Sıcacık yatağından istemeye istemeye ayrıldı. Toz pembe, pofuduk pandufları ayağına geçirdi, sanki bulutların üzerinde yürüyormuş gibi bir his veriyordu bu panduflar.

İşlere başlamadan bir şeyler yemesi gerekiyordu. Mutfağa yöneldi, akşamdan mutfağı dağınık, perişan hâliyle bıraktığı aklına geldi. Şimdi mutfağa giden hızlı adımları küçüldü. Orası bir girdapmış da içeri girerse oradan bir daha asla çıkamayacakmış gibi yavaşladı ama bu girdaba girmekten başka bir çaresi yoktu.

Dün küçük kardeşinin doğum günü için aldığı bebek desenli, pembe boncuklu pastasından bugüne hiçbir eser kalmamıştı. Sadece pastanın kenarındaki boncukların olduğu küçük bir dilim kalmıştı. Kalan son dilimi iştahlı iştahlı yedi. Daha sonra etrafa saçılmış cipsleri, plastik çatalları, kenarda duran sönmüş balonları toparlamaya başladı. Tüm mutfağı temizledikten sonra birkaç adım geriye çekildi; ilk başta o perişan mutfağı, o kadar temiz ve düzenli hâle getirmişti ki kendi bile inanmadı. Gururlu bir şekilde saate

baktı, vakit çok ilerlemişti. Hızlıca odasına girdi; mavi kazağını ve siyah, bol paçalı pantolonunu giydi. Sanki arkasında bir atlı varmışçasına hızlı hazırlandı. O aceleyle aklına çanta almak gelmedi. Onun yerine cüzdanını, telefonunu, peçetesini cebine sıkıştırdı. İlk önce evinin hemen karşısındaki kırmızı çatılı, küçük görünümüne rağmen içerisinde çok çeşit olan manava girdi. Elma ile ıspanak alıp oradan ayrıldı.

Biraz ileride bulunan kırtasiyeden fotokopi çektirip eve doğru yol aldı. Aslında çok bir iş yapmamıştı ama çok yorgun hissediyordu; eve varır varmaz kendisini mor zambaklı, yüksek yatağına attı. Ahşap komodinin üzerinden Safahat kitabını aldı, okumaya başladı. Okurken zamanın nasıl hızlı geçtiğinin farkına varmadı. Saate baktı, vakit yaklaşmıştı. Akşam tekrar okumak için Safahat'ı yatağının kenarındaki ahşap komodine kitabın canının acımamasını ister gibi dikkatlice bıraktı.

Hızlıca hazırlandı. Tam çıkacakken yağmurluğunu giydi; yağmur damlaları cama öyle şiddetlice vururken bunu göz ardı edemezdi. Hızlı adımlarla yürüdü. Heyecanı yüzünden okunuyordu. Han kapısı kadar yüksek olan müzenin kapısını açarak içeri girdi. Biletini görevliye uzattı. Gurbetten sonra ailesine kavuşmuş gibiydi, içeri girdi, etrafına hayranlıkla baktı. Uzun bir kutunun içerisinde loş bir ışıkla sergilenen gazete ilgisini çekti. Kenarında gazete ile ilgili bilgilerin yer aldığı kâğıt parçasını okumaya başladı: “12 Mart 1921’de yazılan Hâkimiyeti Milliye gazetesinde yayımlanan bu mektup bir memurun elinden kaleme almıştır.” Zaten fazlasıyla olan heyecanı iki katına çıktı. Mektuba baktı, eski bir gazete parçasının üzerindeydi. Telefonunu çıkardı, flaşını kapatarak birkaç fotoğrafını çekti. Mektubu okuduğunda hem şaşırmış hem de bilgenmişti. Şaşkınlığının sebebi İstiklal Marşı’nın yayımlandığı gazetede bir memurun yazısının da yer alması olmuştu. Bilgenmesi mektupta yazarlar sayesindeydi. Telefonuna fotoğrafı çektiğine emin olmak için bir daha baktı çünkü bu güzide mektubu her daim okumak istiyordu:

Hâkimiyeti Millîye Sebülürreşad Gazetesi'ne,

Bu güzide ceridede mektubumun yayınlanmasından şeref duyduğumu belirterek mektubuma başlamak isterim. Bugün 12 Mart 1921 İstiklal Marşı'mızın kabul günü. Bugün mahir yazarımız Akif'in vatanımıza armağan ettiği mahperi şiirin kabul günü. Belki de kırk üç yıllık yaşantımın absen günü bugün. Vatanımızın nasıl kazanıldığını, her daim hür olacağımızı ve daha bir a'zami cümle-i celile tazammun eden bu şiir, kolay yazılmamıştır elbette. Ve kolay yazılmayacağı bilinen bu şiir halka caizeli bir müsabaka olarak ilan edildi. Akif, ilanı duymuş ve müsabakanın caizeli olduğunu işittiği için müsabakaya iltihak etmemiş idi. Lakin müsabakaya pek a'zami müsabık katılmış ve Hamdullah Suphi Bey'in eline 724 ablad ulaşmıştı. Akif'in abladını göremeyen Hasan Basri Bey, Meclisten müracaat ederek 5 Şubat 1921'de Akif'in kapısını çalarak müsabakada verilecek caizeyi hayır kurumuna bağışlamasını izhâr etmiş ve Mehmet Akif'i bu sözleriyle kani etmişti. Mehmet Akif o günden sonra Ankara'daki Taceddin Dergâhı odasına çekilmiş ve tesellüm tarihine kadar İstiklal Marşı üzerine tekâsîf etmiş idi. Büyük uğraşı üzerine kırk bir mısralık şiirini bitirmiş olan şair, şiirini ilk kez bir kız çocuğuna dinletmişti. Akif şiirin ilk mısralarında bayrağa nida ediyor daha sonrasında özgürlüğü için nice şehitler vermiş ama hürriyetini vermemiş bu güzide milleti dermeyeran etmişti. Akif şiirinde tek dışı kalmış canavarı -Batı medeniyetini- terekkiyat-ı medeniye ile istibal ettikleri esliha ile saldıran düşmanımızı yenmemizde imanımızın yeticeğini vurgulamıştı. İstiklal Savaşı'mızın sonunun zaferle biteceğine iman etmiş şair, marşını Hamdullah Suphi Bey'e muvâfât etmişti. 17 Şubat'ta Sebülürreşad'da dört gün ardından Kastamonu'da çıkan açık sözle neşredilen marş istihvan edilerek 12 Mart'ta Mecliste sona kalan marşlardan biri olmuştu. Mecliste cebridilen marş istihvan edilmiş ve diğer marşlar okunmadan Akif'in marşı ittihaz edilmişti. Temennim şudur ki Allah bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırtmasın. Gönülümle ve kulaklarımle tamık olduğum bu mukaddes olay mecranıza teşekkür mahiyetindedir.

*Saygılarla
Seda-i Vatan*

Müzedede sergilenen her şeye hasretini giderene kadar baktı. Son kez mektuba da baktı. Salondan hem mutlu hem de üzgün bir hâlde çıkışa yürüdü. Üzülüyordu çünkü müzeden ayrılma vakti gelmişti. Eve vardığında yatağın kenarına bıraktığı Safahat'a baktı. Ve bu muhteşem kitabı kaleme alan Mehmet Akif Ersoy'u düşünmeye başladı. Mektuptan etkilenmiş olmalı ki duvara çerçeveletip astığı tabloya yaklaşp İstiklal Marşı'nı tekrar tekrar okudu. Ve her okuduğunda Allah'a böyle harikulade bir şiiri yazan, vatanı ve dinine bu kadar bağlı olan bu kulun bu ülkenin bir evladı olduğu için şükretti ve böylesine güzide bir insanla aynı ülkenin vatandaşı olduğu için kendini şanslı saydı. Bu düşünceler arasındayken ezan sesini işitti ve Mehmet Akif'in de temennisi olan duayı ederken sesinde bir ciddiyet ve içtenlik vardı: "Allah bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırtmasın."

BİR YAPRAĞIN ÖYKÜSÜ

Ferda Elif ZEYBEK

Güneşin kavurduğu bir yaz gününde Tomris, kardeşi Ziya'yı kollarında uyutmak için mücadele veriyordu. Bir an önce kardeşini uyutup annesine yardıma gitmesi gerekiyordu. Teri sırtını ıslatırken sabırla sallayarak, tatlı ninniler söyleyerek küçük kardeşinin gözlerini kapatmaya çalışıyordu. Ancak Ziya, uyumamakta epey ısrarcı olup ablası Tomris'i zorlamaktan çekinmiyordu. Uzun süren çabalardan sonra küçük kardeşi Ziya'yı uyutup tahtadan yapılmış beşiğine yatırdı ve annesine yardım etmek üzere hazırlanmaya koyuldu.

Heyecanlı bir şekilde dışarı çıktı. Elinde testiyle annesine tarlada yardım etmek üzere uzun yolu yürümeye başladı. Yolda giderken ara sokakların birinden gelen sesle kendini alıkoyamayıp oraya doğru ilerledi. Sesler gittikçe netleşmeye başlıyordu lakin ne konuşulduğunu tam olarak anlayamıyordu. Kendi dillerine benziyordu ama daha farklıydı. Merakına yenik düşüp yaklaştı, konuşan kadınları dinlemeye başladı:

“Lütfen dur! Ben bir şey yapmadım, her şey senin suçun!” diye bağırды korkuyla yerde oturan kadın. “Güldürme beni. Sen iflah olmaz bir yalancısın, kendi suçlarını bana atacak kadar çaresiz olman beni hiç şaşırtmıyor, her ne olursa olsun yaptıklarının bedelini ödeyeceksin.” dedi siyah pelerinli kadın. Bunu demesiyle birlikte

üstünde kitap duran bir masa belirivermişti ortada. Tomris, bu konuşmaları zor da olsa anlayabilmişti. Siyah pelerinli kadın, masanın üstünde duran kitabı eline aldı, sayfaları hızlı bir şekilde çevirmeye başladı. Aradığını bulduğunu belirtir bir şekilde sinsice gülümsedi. Bir yandan kitapta yazanları okuyor bir yandan da parmaklarını okuduğu yazıyla uyumlu bir şekilde oynatıyordu.

Tomris, siyah pelerinli kadının okuduğu yazının sonuna geldiğini hissetmiş olacak, olayları engellemek için bir anda kendini yerde oturan kadının önüne attı. İnsanlar kendilerine konulan adın anlamını vererek yaşarlarmış, Tomris kendi adının anlamını hak ettiğini kanıtlamıştı. O, adı gibi güçlü ve cesur biriydi. Daha kimse ne olduğunu anlayamadan Tomris kendisini bir yaprak olarak buluverdi. Siyah pelerinli kadın, yerde duran yaprağı şaşkınlıkla eline aldı, üflemesiyle yaprak ortadan kayboldu. Tomris 1887 yılından 1911 yılına gitmişti. Tomris'in değişikliği anlaması çok uzun sürmedi. Sokakta bir çocuk elinde dergilerle "Çıktı çıktı, Genç Kalemler'in yeni sayısı çıktı!" diye bağıyordu. Evlerde oturan insanlar çocuğun sesini duyunca büyük bir heyecanla dışarı çıkıp dergileri aldılar. Tomris, dergiyi alan anne ve oğulun konuşmasına tanık oldu:

"Ne diyorlar, ne diyorlar?" diye merakla soruyordu anne oğluna. Oğlu, "Dur bir ana okuyayım. Ziya Gökalp, Altun Destanı'nı yazmış. Bu ülkeden bahsediyormuş." dedi.

Tomris dergiye rüzgâr aracılığıyla biraz daha yaklaştı. Dergide gördüğü yüzü tanıdığını hissediyordu. Bu resimde gördüğü kişi kendi kardeşiydi. Kocaman adam olmuş, bütün ülke onun yazdıklarını okuyordu. Eline doğmuş olan Ziya'nın bu kadar büyümüş olması ve bu anlarında yanında olamamak yüreğini sızlattı Tomris'in. Rüzgâr yeniden Tomris'i alıp götürdü. Bu sefer geldiği yer bir öncekine hiç benzemiyordu. Boğaz'da yankılanan top sesleriyle başlamıştı her şey. Kendi renginden vazgeçip kızıla bürünmüş toprak üzerinde binlerce cansız yatan beden vardı. Kendi yarınlarından kendinden sonrakiler için vazgeçmiş, ölüme koşan insanlarla doluydu

her yer. Topların ateşi mavi gökyüzünü dumanla kaplıyor, yüzlerce gemi Boğaz'a girerken su, savaşın kızgın ateşiyle yarıyordu. Gözleriyle gördüğü manzara karşısında bir hayli korkmuştu Tomris. Karadan ve denizden yapılan yoğun saldırılar her iki taraftan da binlerce insanın ölümüne neden oluyordu. Her adımda şehitlerin kanı toprağa karışırken bu kutsal topraklarda bir milletin bağımsızlık mücadelesi verdiğini anladı.

Rüzgâr, Tomris'i biraz ileriye savurdu. Karşısında bütün heybetiyle bir komutan duruyordu. Komutanın mavi gözleri âdetâ uğruna savıştığı ülkenin sonsuzluğunu, sarı saçları da gelecekteki güzel günleri anımsatıyordu insana. Tarih 1915'ti, yer Çanakkale.

Çıkan rüzgâr, hortum gibi içine aldı Tomris'i. Tarih 1919'du. Şehir halkı toplanmış, üzüntülü ve gergindi. İstanbul sokaklarında işgal korkusuyla birlikte umutsuzluk yayılmıştı. İşte tam da bu karanlık ortamda bir kadın sesi yükseldi. O kadın Halide Edip Adıvar'dı.

Sessizliği delen o güçlü ses, her yanı titretiyordu. Halide Edip, coşkulu bir şekilde İstanbul halkına hitap ediyordu. Gözlerinde kararlılık ve yüreğindeki vatan sevgisiyle, işgalcilere karşı birlik olma çağrısı yapıyordu. Halide Edip'in sözleri, umudu yeniden yeşerten bir yağmur gibiydi. İnsanlar o anı donmuş gibi bir sessizlik içinde dinlerken içlerindeki millî şuuru yeniden hissettiler. Tomris gururlu gözlerle olanları izlerken çıkan rüzgârla yeniden savruldu.

Hava karanlıktı. Rüzgâr garip bir huzursuzluk taşıyordu. Gökyüzündeki yıldızlar titriyor, sanki içinde gelecek bir felaketi haber veriyordu. Birdenbire bir fırtına koptu. İnsanların korku dolu çığlıkları, silahların patlamaları ve helikopterlerin uğultusu gökyüzünde yankılanıyordu. İnsanlar sokaklara döküldü, vatani için mücadele eden cesur insanların tanklara ve darbecilere karşı kendi canlarını hiçe sayarak direndiğini gördü Tomris. O an Türk milletinin ne kadar zaman geçerse geçsin vatani için ne büyüklük fedakârlıklar yapabileceğini anladı. Tarih 15 Temmuz 2016'ydı.

Rüzgâr bu sefer daha farklı savurdu Tomris'i. Tarih 2060'tı. Burada yaşanan karmaşıklık diğer zamanlarda olduğu gibi kanlı ve korkunç değildi. İnsanların içlerinde tatlı bir telaşla bir yerlere gitmek için koşuşturduklarını gördü. Tomris, bir dükkân içerisinde kocaman renkli kutuların içinde konuşan bir kadını gördü ve söylediklerini merakla dinlemeye başladı. Kadın "Türkiye; bilim, sanat ve teknoloji alanlarında yeni başarılarla imza atıyor. Türkiye, son yıllarda birçok alanda kaydettiği gelişmelerle dünya genelinde dikkatleri üzerine çekiyor. Ülkenin çeşitli sektörlerdeki başarıları uluslararası alanda büyük takdir topluyor." diye devam ediyordu konuşmasına.

Tomris yaşadığı ülkenin geçirdiği zor günlerden sonra güzel bir yere dönüşmesiyle gurur duyuyordu. Tekrar bir rüzgâr tarafından sonsuzluğa savruldu Tomris. Bundan sonraki hayatına yaprak olarak devam etti. Tarihten hiç var olmamışçasına silinmişti artık. Belki sokaktaki herhangi bir yapraktan biridir Tomris.

DENİZ FENERİ

Fethi ŞİMŞEK

Artık soluğu kalmamıştı. Verdiği her nefes onu biraz daha ileri götürse de soluklarının her biri, şu çelimsiz deniz melteminden daha sönüktü. Bacakları pedallarla, arkasındaki güneşin ufukla birleşmesi gibi birleşmişti âdeta. Kendini bu güzelim manzaranın içinde lezzetli bir pekmezin içine düşmüş ama hayatta kalmak ve amacına ulaşmak için çaresizce kıyıya yüzmeye çalışan bir sinek gibi hissediyordu postacı. Böyle temiz hava almalı çok uzun zaman olmuştu. Elbette büyülenmişti ama şimdi şu güzel zümrüt rengi çimenleri, biraz önce arkasında bıraktığı görkemli ormanı ve karşısında batmakta olan şu evrendeki en güzel, en görkemli yıldızı, hepsini karşısındaki o kuleye güneş batmadan önce yetişebilmek için alevlere vermeye razıydı. Neyse ki bisiklet sırtında günler boyu başından geçen onca macera ve çilenin meyvesi artık avuçlarının içinde sayılırdı. Her şeye rağmen yetişmişti kuleye.

Güneşin ışıkları hâlâ denizi aydınlatıyordu ve daha vakti vardı. Bu kuleye sadece ama sadece güneş batmadan önce teslimat yapmak zorundaydı çünkü hava kararana kadar normal bir kuleden farksız olan bu yapının deniz güneşi yuttuktan sonra sahibi gelir, ışıkları açar ve deniz fenerinde nöbet tutmaya başlardı. Bunun olmasını istemiyordu. O yüzden teslimatı paketinden çıkardı ve işe koyuldu. Paketten çıkanlar, bir maymuncuk ve bir adet de çantaydı. İçine bolca malzeme sığdırabilecek büyük bir çanta ve bir adet silah... Postacı kapıyı açtı. Günlerdir dışarıda pislik içinde gezmesinin sebep olduğu

teninin çirkin kokusu, içerinin hoş kokusuyla buluştu. Bu buluşmanın ardından gözleri karanlık bir kararlılıkla yanıp tutuştu.

Anlaması gerçekten zordu. Neden o kadar korktuğunu bilmiyordu. Endişesinin kaynağını anlayabiliyordu ama sonuç olarak öyle kötü bir ihtimalin gerçekleşmesi imknsızdı. Tombul, yaşlı ve gller yüzlü bu ihtiyarda hayatında bir kez de olsa dünyaya bir Şeyler başarabildiğini göstermek istemişti. Milyonlarca insanın bakışlarını saniyenin binde biri kadar sürede üzerine çekmişti ya. Bu, ona yetdi. Gsterişi sevdiği için değil sadece o mütevazı hayatında bir kere o hissi tatmak istemişti. Hem o arzularının derinlerinde kendi kendine unutturmaya zorladığı sürgün edilmiş bir istek daha vardı: “Belki oğlum geri gelir!” İşte bu yüzden piyangoyu kazanmasının ardından gazetelere poz vermişti. Ama bunlara rağmen yaşlı adamın karısı korku içindeydi. Sakat niyetli birilerinin paranın peşine düşebileceğinden endişe ediyordu. Kızlarını da bahane ederek adamla çok ciddi bir tartışmaya girmişti. Neredeyse yetişkin olan bir kızları vardı evde. “Ya onun başına bir Şey gelirse!” diye haykırmişti karısı. Ama adam, kararlıydı ve otuz yıllık evliliklerinde ilk kez kendini ezdirmemekte ısrarlıydı.

Tüm bunlara rağmen akşam eve giderken Şeyle kocaman bir balık alıp özür dilemesi gerektiğinin de farkındaydı. Yoksa koltukta uyurdu. “Piyango kazanan adamın düştüğü hâle bak!” diye geçirdi içinden. Zaten parayı kızlarının geleceği için kullanmaya karar verdikleri için kendi hayatlarında pek bir değişiklik olmamıştı.

Kötü niyetli kişilerin parayı bulmaları imknsızdı. Karısı, kızı ve bir de yıllar önce evi terk eden oğlu dışında kimse parayı kendi malı bile olmayan, devlete ait deniz fenerinde tutacağını tahmin edemezdi. Zaten bu köye bazı tedarikçiler ve postacılar dışında kimse yıllardır gelmemişti ve eğer gelseydi köylü kesinlikle tetikte olurdu.

Bir süre sonra güneş sanki birazdan olacakları görmek istemiyormuş gibi ufkun arkasına kaçtı. Son güneş ışınları da artık yeryüzünden kaçıp giderken bir adam kuleye usulca ilerledi.

BEKLE BENİ

Hatice Azra BEDİR

Rüstem Efendi benim çok sevdiğim bir insandır. Ancak kimi kimse yoktur, pek yalnızdır. Benim de ondan çok farkım yoktur hani! Bir annem vardı, rahmetli oldu; bir de alzheimer hastası babam. Köpeğim Sakar'ı da unutmuyayım yoksa darılır. Her neyse biz Rüstem Efendi'ye geri dönelim. Bu adamı sevme hikâyem pek eskiye dayanır. Bir zaman evvel babamın ekinleri kuraklıktan ölmüş, eve iki ekmek zor girer olmuştu. Rüstem Efendi sağ olsun, bize çok yardımcı oldu. Amma yaşlılıkla el ayaktan düşünce Rüstem Efendi de bizimle aynı duruma gelmiş oldu.

Sonbaharda dökülen yaprakların erimeye başladığı, turuncunun yerine beyazın süratle geçtiği, ruhumu kasvetle dolduran zamanlardan birinde Rüstem Efendi'yi ziyarete gidiyordum. Hava ayazdı tabii, donuyordum. Ankara soğuğu bu başka yerlere benzemez. Allah'tan Rüstem Efendi'nin evi üst mahallede değil köy içindeydi. Eve neredeyse titreyerek girdim. Merdivenleri ağır ağır tırmandım, kapı açıldı. “Rüstem Efendi!” diye seslendim.

“Gir oğul, hâlim duman.” diye cılız bir ses yükseldi içeriden.

Merakla içeri girdim. Evin ürpertici soğuğu karşıladı beni. Rüstem Efendi ayağı alçıda yatıyordu. Telaşla yanına vardım. “Bu vaziyet nedir?”

Rüstem Efendi korku dolu sorumu sükûnetle yanıtladı: “Korkma, evladım. Bahçeye giderken düştüm. Kırılmış, mühim değil.”

Hemen ayaklandım; sobaya odun koydum, çaydanlığı da sobanın üzerine. Telaşlandı Rüstem Efendi “Zahmet etmeseydin oğul, ben yapardım.” dedi.

Yanıt vermeden mutfağa gittim. Tabii Rüstem Efendi bir zamanlar hâli vakti yerinde biri olduğu için lüks bir mutfağı da vardı. Bizim evde yemekler “hayat” dediğimiz koridorda pişirilirdi. Ben yemek pişirirken kapının gıcırdadığını duydum. Ardından babamın tok sesini: “Eyvah, yine gitti bizim ihtiyarın aklı!” diye endişelenirken sohbet etmeye başladılar.

“Bizim oğlan çay da demlemiş!”

“Ya! 2 kilo çay kaldıydı evde!”

Buzdolabını açtım, içinde neredeyse hiçbir şey yoktu. Son kalan iki yumurtayı almaya dahi içim el vermedi. Çıkayım, bari bakkaldan bir şeyler alayım diye düşünüp kapıya yöneldim. Kapıyı açtuğimde karşımda bir çift kara göz, hiç gün ışığı görmemişçesine beyaz bir ten gördüm. Çekinerek yüzüme baktı.

“Şey... Rüstem amcaya yemek getirmiştim.”

“Sağ ol.”

Gülümseyerek gidişini izledikten sonra içeri girdim. Yemekleri ısırtırken o kızı düşündüm. Kimdi ve ben onu nasıl tanıımıyordum?

Düşüncelerimden sıyrılıp sofrayı kurdum. Rüstem Efendi’nin teşekkürleri eşliğinde yedik. Etrafı toparlayıp çıktım evden. O kız aklımdan hiç çıkmadı. Birkaç gün sonra öğrendim adını, Yasmine’miş. Ana babası ölünce teyzesinin yanına yerleşmiş. Teyzesiyle eniştesinin de tek ümidi bu kızmış. Neden mi? Çünkü eniştesi parayı kumarda yemiş, kızı evlendirip başlık parasıyla köşeyi dönecekmiş.

Yasemin’le o günden sonra konuşmaya, gizlice buluşmaya başladık. Yaktım kendimi anlayacağınız. Âşık oldun mu aldın başına belayı demektir. Aldım ki ne aldım! Uzaktan sevmek ayrı, gizlemek ayrı dert. Bir sarmaşık gibi, sinsice doladı beni seveda. Vücudumu sardıkça sardı, yaraladıkça yaraladı. Velhasıl aylarım bu işkenceyle geçerken bir gün haber geldi. Askere çağırıldım. Düşünmeme gerek yoktu. Gitmeyip ne yapacaktım? Elbette gidecektim. Yasemin’e bu haberi verdiğimde çok korktu. Gitmeden iste beni, dedi. Zordu ya, onu da yaptım. Yaptığıma da yapacağıma da pişman oldum. Vermediler tabii. Beş parasız herife kız mı verilirmiş. Başım eğik çıktım evden. Yasemin seni hep bekleyeceğim, dedi ona da inandım. İki yıl bu... Nasıl geçer bekleyerek?

Şimdi otobüste yazıyorum bu satırları, memleketin dört bir yanından insanlarla aynı yerde yatmaya, özlemeye gidiyorum. Bunları neden yazdım? Onu da anlatayım:

Ben askere, babam ve Rüstem Efendi de şehre gitmeye hazırlanıyordu. Babam tedavide kararlıydı, Rüstem Efendi de huzur evinde. Eşyaları toplarken bir defter buldum. Babam yazmıştı, içinde sayfalar dolusu şiir ve bir hikâye vardı. Hikâye, babam ve annemin hikâyesiydi. Okudum, okudum, okudum. O kadar etkilendim ki ben de geleceğe bir yazı bırakmak istedim. Babam gibi unutursam yaşadıklarımı bilmek için. Onun kadar güzel yazamadım, onlarınki kadar güzel, zorluklarla dolu bir hikâye değildi benimkisi ama yazmak istedim.

Bir gün belki benim oğlum da bulur, babasından da dedesinden de güzel yazar. Babam hikâyesini âşıklara yaraşır şarkı dizeleriyle bitirmişti, ben de hislerimi isteklerimi anlatan bir şarkıyla bitirmek istiyorum:

“Kurban olam size ey komutanlar

Yâr olmazsa bu askerlik biter mi?”

ALEX

İclal DEMİR

Küçük, serin, havası sıcak, renkleri bastıran Profesör'ün tezat dünyasını yansıtan bir dükkân.

Alex yıllardır Bean'ın yanında çırağıdır. Rütbesi asla yükselmeyen bir öğrenci. Bean'ın kısık gözlerinden devamlı düşen biriydi. Profesör ne zaman ona kızmasa düşmesine kısa bir süre ara verirdi.

Profesör Bean ise yaşlı ve hasta bir adamdı. Gözlerine koyduğu sınırlar gibi hayatı da sınırlarla doluydu. Sağlıklı bir yaşamı bile kısıtlamıştı kendine. Ona göre bakılacak duruma düşmezdi; sadece senelerce yazılan sayfalar, bitirilen mürekkepler yüzünden inzivaya çekilmişti. Böylelikle Alex'e yazıhaneyi yürütmek ve Bean'ı gözetmek düşmüştü.

Uzun süre sessiz, sakin, acı kahve kokulu günler geçmişti. Bean git gide yataktan çıkamaz olmuştu. Alex'in üzümlü üzülmeyişini bilmiyordu. Bean'a kıskançlık, kin, hayranlık karışımı duygular besliyordu. Hak ettiğini düşünüyordu çünkü kurallar bir gün Bean'ı ele geçirecekti.

Oda sıcaklığının dışarıdan sıcak olduğu bir sabah Profesör Bean, suskun hâlini bozmaya karar vermişti ve birden şu cümleler döküldü ağzından: “Çok mu gerekliydi yaşamak? Bazen kalbinin senin

gibi biri için uğraşmasını istemiyorsun. Beni anladın mı şimdi minik Alex?”

Yatağında bir ölü gibi yatıyordu. Eski çalışma hevesi, yoktu. Alex ne diyeceğini bilemedi. Her zaman korktuğu, gözüne asla yıkılmayan bir devlet gibi görünen patronu, karşısında çaresizce eriyordu. Alex sadece sustu. Profesör Bean de susmuştu. Hayır, sesi değil nefesi sustu. Yaşam ona bir daha nefes hediye etmeyecekti. Çünkü kırılmıştı sözlerinden. Bean onu değersiz görmüştü. Yaşam da bir daha kırılmamak için onu ebediyen susturmuştu.

Profesör Bean'ın ölümü üzerine Alex derin bir sonsuzluğa, simsiyah bir sessizliğe bürünmüştü. Anlayamamıştı, bu dağ gibi adam nasıl olur da Alex'in önünde böylece yere serilirdi. Bu yerde olması gereken Alex'ti ve genelde olan da oydu. Sıra Bean'e gelmişti. Güçsüz olma sırası Bean'deydi. O, sırasını savmıştı. Alex gibi bir beden zaten değersizken asıl şimdi yerin dibindeydi. Bean böyle çöktüyse Alex ne yapabiliirdi ki? Eğer savaşılamayacak kadar güçsüzse direnmenin bir anlamı yoktu. Yapması gereken ordularını ve askerlerini geri çekmekti. Bean'ın bedenine bakarak bütün hislerini anlattı ve olan kuralsızlığıyla yazıhanede özgür ömrünü Profesör'ün kurallarına inat sürdüreceğine yemin etti.

Bean, her zaman onu oluşturan ham madde olarak kalacaktı fakat adı artık Usta Alex'ti.

SAHİL YOLU

İlayda KAYA

Şapkamı taktım, çıktım evden. Çelik kapının gıcirtısı kulaklarımı tırmalarken içimi buruk bir ürperti kapladı. Neredeyse günlerdir hiçbir şey duymuyordum. İçine düştüğüm ürkütücü sükûnet öylesine bir hâl almıştı ki tüm organlarımı ele geçirmiş, kulaklarımı duymaya küstürmüştü.

Omuzlarımda hafif ve rahatsız edici bir titreme hâkim olmuştu bile. Bu ürperti sokağa adımımı atar atmaz tüm vücudumu sardı. Oldum olası sevmezdim bu yamuk taşlı, yokuş aşağı kaldırımını. Yıllarımı geçirdiğim bu semtin eski kaldırımınının da beni sevmediğini tahmin ediyordum. Fakat öylesine bir inatla ve nefretle sevmiyor olacak ki yıllardır bu yollarda tökezlemeksizin yürüdüğüm anlar nadirdi.

Yine öyle nadir bir anda olacaktım ki evden çıktığımdan beri bir kerecik bile tökezlememiştim. Yokuş aşağı orantısız bir hızla yürürken aklımı meşgul etmek için müsait bir sürü şey vardı. Koltuk takımının son taksiti ve yapılması gereken market alışverişi gibi. Yine de şu an asıl düşünmem gereken şey nereye gittiğimdi.

Bir anda öylece ve üstelik sebepsizce kalakaldım. Sahi nereye gidiyordum ben? Etrafıma bakındım, sokakta oynayan bir avuç çocuk haricinde kimsecikler yoktu. İstikameti tam kestiremesem de yerimde durmak beni korkunç bir dehşete sürükledi. Tekrar yola koyul-

dum, bir ara sokağa girdim. Hızımı azıcık bile azaltmaksızın yoluma devam ediyordum ki ayağım kaldırım taşlarından birine takıldı.

O sırada gözüm birkaç metre ileride yeşil basit bir plastik top-la oynayan, kıyafetlerinden pek varlıklı olmadığı belli olan, esmer yüzü şuncacak yaşında güneş lekeleriyle kirlenmiş, küçücük bir kız çocuğuna takıldı.

Kız elindeki plastik topu büyük bir hevesle sektiriyor, iki de bir gözünün önüne gelen kumral saçlarını geriye ittiriyordu. Anlam veremediğim bir hevesle küçük kıızı izlemeye koyuldum fakat çok geçmeden ikimizin de beklemediği bir şey oldu: Yeşil plastik top, sokağın diğer köşesine kaçtı.

İkimiz de beklemiyor gibiydik çünkü topunun kaçmasına epey bir şaşırılmış görünüyordu. Anlaşılan bu kaçıışı küçük yeşil topundan beklemiyordu. Bense yoluma devam etmek yerine topu geri almasını hevesle bekledim. Fakat topu almaya yeltenmedi. Metruk sayılabilecek bir binanın giriş kısmındaki taşlara oturdu ve sadece birkaç metre uzağındaki topu öylece seyretti.

Donakaldım, sanki top ona ait değildi. Topa attığı bakış öylesine umutsuz ve vazgeçmiş bir bakıştı ki bu top, onu bıraktığı için onun olmaktan çıkmış ve o da bunu sorgusuz sualsiz, geri dönebileceğine ihtimal vermeksizin kabul etmişti. Bunun nedeni açıktı: Kızcağız varoş mahallesinin gariban çocuklarındandı. Bir şeyi hak etmediğini düşünüp ona ait olmayanın öyle böyle gidici olduğunu doğarken öğrenen, hayat sınavı başlamadan parayla sınananlardandı.

Ne kadar beklersem bekleyeyim sokağın ucuna kaçan o topu almaya gitmeyeceğini anladım ve yoluma devam ettim. Sahile yakındım, oraya gitmeye karar verdim. Sahiller benim için şüphesiz epey tuhaf yerlerdi.

Âşık olmak için, yeni yeni hislere kapılmak için, romantik olmak için, şiir yazmak için ve dahi birçok şey için müsait yerlerdi. Yine

de sahilleri birilerine verecek olsaydık bana kalırsa kandırılmışlar ve aldatılmışlara vermeliydik. Çünkü sahiller onca meziyetine rağmen hayal kırıklığına adanmak için de fazlaca elverişlilerdi.

Yürüye yürüye sahilin taşlı yollarına kadar gittim. Arasında güç bela yürünen taşları denizin ıslatmadığı yerde oturdum. Bir terslik vardı, sokağa çıktığımdan beri hiç yetişkin birini görmemiştim ve üstelik koca sahil de sadece çocuklar vardı. Tek yetişkin olmak beni huzursuz etmişti bile.

Her zaman ceketimin iç cebinde taşıdığım o resmi çıkardım, yalnızlığımı ve yetişkinliğimi onunla paylaşmak hissiyle tutuşuyordum. İlk önce gözlerine baktım, gözleri yine aynı gözlerdi ama sanki bu defa bir şeyler haykırıyordu o gözler. Öyle çok da aramaya gerek yoktu, o gözlerde benim felaketim yatıyordu ve ben bu ıssız felaketi ilk gündün beri orada dursa da ilk kez bugün fark edebiliyordum. Etrafımın çocuklarla dolu olduğu ve iş işten geçtiği, acının da yalnızlığın da çoktan içime işleyip alışkanlık hâline geldiği alelade bir pazar sabahında...

Gerçeğinden kaçmak için bu defa dudaklarına baktım, sakin ve her zamanki gibi gülümsüyordu. Nefret yoktu dudaklarında, dudakların beni terk ettiğini haykırdığın o güne kadar benim için hep muazzam güzellikte olmuştu.

Saçları, bu fotoğrafında da kabarmıştı. Zaten hiç sevmezdi saçlarındaki kabarıklığı. Her seferinde özenle yapardı saçlarını. Ellerimi arasında gezdirmeyi çok severdim. İç çektim ve fotoğrafı aynı cebe özenle yerleştirip başımı kaldırdım.

Hayretle açıldı gözlerim, şimdi etrafta tek tük çocuk vardı ve az önce çocukların çoğu bir an içinde yetişkin olmuştu. Bir hışımla yerimden kalktım, delirmiş gibi hissediyordum. Gördüğüm tüm bu insanların sadece saniyeler önce birer çocuk olduğuna yemin edebilirdim.

Etrafıma dikkatle bakındım, her şey çok normal görünüyordu, tek anormal duran bendim. İnsanlar ya yürüyüş yapıyor ya da bir yerlerde oturmuş sohbet ediyorlardı. Geldiğim yolu gerisin geriye ve kovalanırcasına hızlı adımlarla yürüdüm. Az önce gördüğüm her şey yerli yerindeydi fakat etrafta tek bir çocuk dahi yoktu. Gördüğüm kız çocuğunu düşündüm ve onu gördüğüm yere vakit kaybetmeden geri döndüm.

Kalbim hızla çarpıyor; nefesim çoktan bağımsızlığını ilan etmiş, ben fark etmeden ciğerlerimden dolup taşıyordu. Nabzımın sesinin kulaklarıma dolduğunu hissettim. Delirmiş gibi hissediyordum çünkü ortada ne küçük kız ne de yeşil top vardı.

Fazlaca aciz ve perişan hissediyordum. Az önce o kız çocuğunun oturduğu yere oturdum ve soluklandım. Başımı kaldırıp etrafı dikkatle inceledim. Burası çocukluğumun geçtiği yeşil topumun oradan oraya kaçtığı, yamuk kaldırım, o sokaktı üstelik ben bunu fark edememiştim. Az önce gördüğüm insanlardan hiçbiri küçülmemişti, aksine büyüyen ve üstelik daha yirmilerimde olmama rağmen ellime dayanmış gibi hisseden bendim. Hayal kırıklıklarıyla dolup taşan bir ihtiyar oluvermişim; felaketini cebinde taşıyan, yeşil topunu bile kendine laik görmeyen bir ihtiyar...

ONUR

İremso BARIŞ

Kimsenin bakmadığı bir duvar saati misali, radyodan kulaklarımı dolduran şarkılar da geçip gidiyordu. Güneş batmak üzereydi. Eve gitmek için birbirinin yanından umursamazca geçen insanlar caddeyi doldurmuştu. Ben de onlardan biriydim aslında. Sokaklar, araba kaynıyordu; trafik, gemici düğümüyle kilitlenmiş gibiydi. Yazın gelmesiyle oluşan havadaki bunaltıcı sıcaklık neyse ki akşamları yerini serin bir akşama bırakıyordu. Korna sesleri havada uçuşuyor, her zamanki gibi İstanbul, kendini kanıtlıyordu. Şehrin coşkulu gürültüsü insanların stresli, aceleci ve bunak ruhlarına eşlik ederken burada yaşadığım süre boyunca ister istemez ben de eleştirdiğim gergin insanlardan birine dönüştüğümü fark ediyordum.

Yine bir iş çıkışıydı ve ben de birçok insan gibi tahammülsüz bir şekilde evime gitmek için can atıyordum. Arada saati kontrol ediyor, eşimi ve çocuklarımı görmek için heyecanlanıyordum. Caddenin gürültüsünden kurtulmak için açtığım şarkı, hafif hafif kulaklarımı dolduruyordu. Arada bir gelip geçen insanları izliyordum. Oldukça işlek bir caddeydi, her yer dükkân doluydu. Sağımdaki bakkalın sahibi tombul, kısa adam yandaki esnafla muhabbete dalmış; önlerinden gelip geçen arabalara bakıyordu. Herkes bir yerlere yetişmeye çalışıyor, aceleci hayatlarına öyle ya da böyle devam ediyorlardı. Bazen kendime soruyordum bu şehir hayatı nereye kadar devam edecek diye.

Lambalara yaklaştığımda zaten hâlihazırda karınca hızıyla akan trafik tamamen durmuştu. Bunaltıyla klimayı açarak koltuğuma yaslandım, müziğin sesini biraz daha açtım. Gözlerim yaya geçidinden yürüyen onlarca insanda gezinirken kalabalıktan karşı yolun görünmediğini fark ettim. Hava serinlemişti fakat nemden nefes alınmıyordu. Klimayı kapatıp camı hafifçe açtım, içeriye hava girmesini sağladım ve elimi dışarı uzattım.

Karşı yolun trafiği tamamen kilitlemiş durumdaydı, insanlar trafiğin ortasında birbirleriyle atışıyorlardı. Trafik polisleri ise yolun ortasında işlerini bırakmış sohbet ederken ortamın gerginliğinden bihaber görünüyorlardı. Yan taraftaki arabanın sahibi, bakkala yüksek bir sesle selam veriyordu. İstanbul'da hâlâ şiveli konuşan birilerinin olması beni gülümsetti. Onları dinliyormuş gibi görünmemek için yüzümü çevirdim.

Kaldırıma yakın olduğumdan yolun sağ tarafını rahatlıkla görebiliyordum ve bir çocuğun arabama doğru yürüdüğünü fark ettim. On yaşlarında eli yüzü düzgün bir çocuktü. Üzerinde kendisine çuval kadar büyük gelen tişörtü -muhtemelen başkasınındı- vardı. Altında dizleri aşınmaktan beyazlanmış koyu mavi bol bir kot pantolon, kafasında ise tozdan griye dönmek üzere olan siyah bir şapka... Gözlerini kırmış, kendini güneşten sakınmaya çalışan bir ifadeyle yanıma koşar adım gelirken elindeki su şişelerine gözüm ilişti ve ne olduğunu geç de olsa anladım.

Eskimiş kırmızı ayakkabıları kendisine küçük geldiğinden acıdan sendelemesine neden oluyordu ara ara. Elindeki poşette bulunan su şişelerini inceledim. Küçücük çocuk bu kadar suyu nasıl taşıyordu, anlamış değildim. Şeffaf, ince poşet sanki suların ağırlığından yorulmuş; yere doğru sarkmıştı. Sular neredeyse yola saçılacaktı fakat çocuk pek de umursar görünmüyordu.

Etrafına kontrol amaçlı bakıp yanıma iyice yaklaştığında uzun kırpıkların arasından bana bakan bir çift mavi göz ile karşılaştım. Gü-

neş ışığı gözlerine fener tutarken mavileri daha da belli oluyordu ve kirpiklerini güneşe perde olarak kullanıyordu. Kumral bir çocuktu, saçları rüzgârdan birbirine girmişti fakat temizdi. İster istemez gözlerimi ondan kaçırdım. Ben arabamda bu kadar rahat yolculuk yaparken bir çocuğun para kazanmak için bu şekilde gün boyu kendini yorduğunu görmek yüreğimi parçaladı. Onu görmezlikten gelemezdim. Tekrar baktım. Camı iyice açıp kafamı camdan uzattığımı görünce arabanın yanına kadar geldi ve elindeki su şişelerini kaldırarak bana gösterdi.

“Su ister misin ağabey? Hava çok sıcak yanmışsındır şimdi.”

Küçük parmaklarının arasında tuttuğu su şişesini hafifçe uzanarak elinden aldığımda suyun soğuk damlaları elimi serinletti. Her şeye rağmen temiz elleri su şişesini bıraktığında kısılmış gözlerle bana bakmaya devam ediyordu. “Borcum ne kadar aslanım?” diye sordum ince bir tınıyla. Aradan saniyeler geçmeden “8 lira.” dedi. Yumuşak ses tonu, diksiyonu dikkatimden kaçmamıştı, gülümsedim. Alın teri, bu küçük çocuğun gözlerinde yorgunluk olarak çoktan yerini almıştı. Nefes seslerinin ardı arkası kesilmiyor, elini kalbine koymuş ritmi düzene sokmaya çalışıyordu. Çocuğu daha fazla bekletmek istemedim, hemen cebimden cüzdanımı çıkardım. İçine baktığımda bozuk para olmadığını fark ettim, az vermektense çok vermenin daha hayırlı olacağını düşünerek elli lirayı camdan uzattım. Uzattığım paraya baktığında canı sıkıldı. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım ve kaşlarımı çattım. “Ne oldu, niye öyle bakıyorsun?” dedim.

Çocuk elini hızla arka cebine attı ve birkaç bozuk para çıkardı. Küçük avucunda kocaman kalan birkaç lirayı başparmağıyla saymaya çalışırken gözleri umutsuzca bana döndü. “Su benden olsun ağabey.” dedi. Tam uzaklaşacakken “Hey!” diye seslendim ve kolundan yumuşak bir hareketle tuttum. “Olmaz öyle şey, bu para benim sana hediyem olsun o hâlde.” dedim ve parayı tekrar uzattım fakat pek alacağı benzemiyordu. “O zaman boz durup geleyim ağabey!”

dedi gözlerini açarak. Parayı almadan uzaklaşacakken onu durdurdum. “Kendi parandan niye bozduruyorsun?” diyerek parayı tekrar uzattım. “Yok.” dedi, “Ya ışıklar yanarsa ve gitmiş olursan? Tut sen bu parayı, ben kendi paramdan bozdurup geliyorum.”

Bu kadar düşünceli bir çocukla daha önce hiç karşılaşmamıştım. “Ya ışıklar yanarsa ben ne yapacağım o zaman?” dedim gülümseyerek. Duduğunun kenarında bir tebessüm belirdi ve bana biraz daha yaklaşarak dudaklarını araladı. “Senin paran bende kalsa ben senin gibi birine veremem.” dedi. “Ama sokakta su satan çocuk çok, sen bana veremezsen onlardan birine ver ağabey.” Gözlerimin doluluğunu saklamayarak elimde duran elli liraya baktım, utandım.

“Tamam,” dedim “o zaman sen bana elindeki bozukları ver, üstü senin olsun.” Kaşlarını çattı ve neden böyle bir şey istediğimi sorular gibi başını salladı. Güneş iyice tepeye çıkmış, çocuğun yüzüne yüzüne vuruyordu sanki. “Bana niye fazla para veresin ki?” dedi anlamsız bir ses tonuyla. Sorduğu soru karşısında bir an afallayarak duraksadım. Ne cevap verebilirdim ki? Git üstüne başına bir şey alsın ailen mi demeliydim? Niye seni çalıştırıyorlar, baban nerede mi demeliydim? Ne desem ayıp olacaktı. “O zaman ben vereyim, borcun olsun bana.” dedim. Kabul etmesi için içimden dualar ederken “Olmaz ağabey, ben borçlanmam. İlla biri borçlanacaksa sen borçlan bana.” dedi.

Ne diyeceğimi bilemedim. Sonrasında koşa koşa karşıdaki bakkala gitti ve saniyeler içinde tekrar yanıma dönerek elindeki bozukları bana verdi. Elli lirayı aldı. Yine onun dediği olmuştu, alması için çok uğraştığım para yine bende kalmıştı. İçim buruk olsa da daha fazla ısrar edip onu yormak istemedim.

“Nerelisin sen delikanlı?” dedim.

“Osmaniye, ağabey.”

“Buraya kimle geldin, kiminle yaşıyorsun?”

“Annemle oturuyoruz.” dedi eliyle karşı binayı göstererek.

Gösterdiği binaya baktığımda eski püskü, tuğlalardan oluşan, üç katlı bir bina olduğunu fark ettim. Diğer binaların yanında boyu oldukça kısa kalmıştı, modern yapıların yanında eski olduğu iyice ortaya çıkmıştı. Çocuğun durumuna öyle üzüldüm ki elimden bir şey gelmeyeceğini bildiğimden kendime kızdım. Bu durumda bile şükür nedir bilmediğimden, azla yetinmeyip sürekli daha fazlasını istediğimden çok pişman oldum.

Küçücük çocuktu, öyle güzel yetiştirilmişti ki verdiğim paranın bile helal-haram hesabını yapıyor; haksız kazanacağını düşündüğünden fazlasını almak istemiyordu. Gözlerimi çocuktan kaçırarakken ne yapacağımı bilemeyerek duraksadım.

“Ne kadar kazanıyorsun günde?” dedim. Düşünmeden cevap verdi: “İki yüz lira kadar normalde ama bugün daha seninle siftah yaptım.”

“E, niye peki?” dedim gözlerimi kısarak sonra da radyonun sesini biraz daha kıstım. “Dün su bitmişti. Bugün de almaya gideceksen cuma vakti geldi, namaza gittim suyu ancak alabildim.” Çocuğun söyledikleri yüzümde bir gülümsemeye sebep olmuştu. “Bugün kazandığın yetecek mi sana?” diye sordum. Bolluk içinde olduğumuzdan uzun zamandır duymadığımız bir cümle kurdu sonrasında. “Babam ‘Azın bereketi çok olur.’ derdi hep.” dedi. Bu cümlenin anlamı aslında o kadar büyük ve güzeldi ki sanki bunu duymaya ihtiyacım varmış gibi bir iç çektim. İş yerindeki sıkıntılardan bıkmış bir evredeyken sanki bu çocuk benim için gönderilmiş gibi hissetmiştim.

“Baban çalışmıyor mu?” diye sordum çekingen bir tınıyla. Alacağım cevaptan korkuyordum fakat sormadan da edemedim. Soruyu sormamla bakışları değişti. Sanki mutlu bakışlarının yerini bir öfke ve gurur aldı. Omuzlarını hafifçe dikleştirdi. Öne düşmüş başını kaldırdı, söylemek istediklerinin ağzından çıkmasını bekledi. Başa-

ramayacak gibiydi, ona zor geldiğini anlıyordum canını yakan şey her neyse. Dudakları aralandı, kapandı. Bu birkaç kere tekrar etti ve tam söze ben girmeye ve sorduğum soru için özür dilemeye karar vermişken kararlı bir sesle “Şehit oldu babam.” dedi. İşte o an sanki dünya onun için dönmeyi bıraktı. Kuşlar son kez öttü, bakkal amca son kez gülümsedi. Benimse söyleyeceğim bütün sözler boğazımda bir düğüm olup kaldı. Yutkunamadım, söyleyecek hiçbir kelime kalmamış gibi hissediyordum. Verecek bütün teselliler bitmiş, kelimeler tükenmiş gibiydi. Her ihtimal aklımdan geçmişti belki ama böyle bir cevabın karşısında ne denir bilmiyordum. Gözlerinin içine baktım, beklediğim aksine üzüntüden eser yoktu. Aksine öfkeliydi, bunu yapanları bulacak ve pişman edecek gibi öfkeliydi. Bir çocuğun gözlerinin içinde bu duyguyu görmek normal miydi? “Ben,” dedim titreyen ses tellerimi gizleyemeden “özür dilerim, böyle sormak istemezdim.” Çocuk başını iki yana salladı ve özür dilememe gerek olmadığını belirtir şekilde gülümsedi. Bu saf bir gülümseme değildi, intikam dolu bir gülümsemeydi. Kumral saçlarını rüzgâr geriye atarken aynı ses tonuyla “Bundan gurur duyuyorum ağabey.” dedi. “Babam şehit oldu, annemi bana emanet etti ve ben de ona kazandığım helal parayla bakıyorum. İnsanlar bazen dalga geçiyorlar, umursamıyorum. Aksine daha da onurlanıyorum. Şimdi yaşıyorlarsa belki de babam sayesinde, babam gibi binlerce şehidin sayesinde. Bazen de acıyorlar bana, aynı senin gibi. Ama ben ona da üzülmiyorum. En azından babamın kanı yerde kalmayacak diyorum. Ben de bir gün su satmayı bırakacağım, asker olacağım.”

İki dakikada bir şehit çocuğunun ağzından gururlu bir hikâye dinlemiştim. Kelimeler kifayetsiz, vereceğim bütün tavsiyeler anlamsızdı sanki artık. Ne desem onun kadar üzüldüğümü hissettiremeyecek, yanında olduğumu kabul ettiremeyecektim. En çok da o çocuğu bir daha göremeyeceğime üzülecektim. Çünkü daldığım yerden dağılıp duyduğum korna sesleriyle ve dolan gözlerimle yolda dönmek zorunda kaldığımda hayata bakış açım, hiç değişmeye-

ceği kadar değişmişti sadece birkaç dakika içerisinde. Arkamdaki araçların sahipleri artık kornaları patlatacak derecede sınırlendiğinden daha fazla beklemeye vaktim kalmadığını anladım. Çocuğun yumuşak sesinden son duyduğum şey ise “Vatan sağ olsun ağabey.” oldu. Sonrasında arkama yaslandım ve gaza bastım. O an hiç gitmeyeyim istedim ama duyduklarımın acısı buna izin vermedi. Aynaya bakmaya bile cesaret edemedim, gözlerinde göreceğim duygulardan korktum, bir daha arkama hiç dönmeden gittim. Pişman olacağımı bilerek gittim. Gözlerimden akan yaşlara hâkim olmak çok zordu, akmalarına izin verdim. O çocuğu asla unutmadım. Gözyaşlarım bana ders oldu. Her gördüğüm su satan çocuğu o zannedip her seferinde fazla fazla para verdim ama bir daha onu hiç göremedim. Zamanla her şey benim için daha da anlamlı hâle geldi. Tarıfsız bir onura mahkûm edilen küçücük çocuklar, geleceğin kahramanları olacaktı ve ben yıllar sonra bile bir şehit haberi aldığımda bir akşamüstü eve giderken karşılaştığım o çocuğun öfke dolu gözlerini anımsayacaktım. Bu ise benim biriyle paylaştığım tek ölümsüzlüktü.

DENİZE BAKAN KÖR ADAM

Lavin Beril VURAL

Ailem ben kör olduğumdan beri etrafımda dönüp dururlar. Kızım yemeğimi yapar, gelinim çamaşırlarımı yıkar, oğlum ihtiyaçlarımı alır, torunlarım ise benimle oyunlar oynar. Benim hiç göremediğimi sanıyorlar. Hayır, değil. Görebildiğim bir görüntü, bir manzaram var: Ailemi başıma saran, kokusuyla insanı cezbeden, körlüğüme sebep olan, derinliğiyle yüreklerde korku salan o mavi yarattığı her gün görürüm. Sesi kakhaha atan küçük çocuklarınkı gibidir. Acımadan kulaklarını patlatırcasına sen sus diyene kadar kakhaha atanlar gibi.

O gün hava fırtınalıydı. Sabah olmasına rağmen insanın gidip uyuyası geliyordu ama bir denizci, sefer vakti aylaklık etmez! Bu yazılı olmayan bir kuraldır. Mürettebatımla son hazırlıkları tamamlayıp denize açıldım. Her yıl köy halkı bizden alırdı balığını. Güneydeki hamsiler, turistik gemilerin atıklarından dolayı azalmıştı. Deniz o kısmı simsiyahtı. Balık mı yaşar şu pislikte! Getirsen, kedi köpeği koysan onlar bile burası olmamış deyip karaya geri dönerlerdi. Daha fazla oyalanmadan doğuya kırdım dümeni. Oraya da sıçramıştı ama en azından on on beş haneyi doyuracak kadar avlamıştık.

Ben gururlu bir denizciydim kimseyi aç bırakacak değildim. Kuzeye doğru ilerlemeye başladık. İlerledikçe deniz temizleniyor, balıklar altımızdan neşeyle geçiyordu. Hamsilerin çok olduğunu

bildiğim yerde durduk. Artık her aileye yetecek kadar avlamıştık. Peki, neden daha fazla olmasın ki üç beş balıktan zarar mı gelir. Kırdım dümeni batıya. Buralar yabancıydı bana. Burası sanki denizin içinde çok ayrı bir denizdi. Nerede balık çoktur onu da bilmem ya. O kadar yol aldık, yakıt yaktık şimdi geri dönmek olmazdı. Ağımızı attık ve beklemeye başladık. Neredeydi yolda gördüğümüz büyüklü küçüklü balıklar? Hiçbirinden eser yoktu. Mürettebatım beklemekten sıkılmıştı ama ben pes etmeyecektim şimdi, bir saate ya da yarına gelecekti o balıklar. Onları almadan kasabaya dönemeyecektim.

Mürettebatım yüzünü asmış otururken ağda bir sallantı oldu; sanırım tüm sürüyü avlamıştım, artık eve geri dönebilirdik. Ağ yukarı çekmeye başladık ama ağda sadece kocaman bir delik vardı. Akılma olabilecek en kötü senaryo geldi. Hayır! O, değildir. Nasıl gelecek buraya, o mudur yoksa? İşte, orada. Oymuş. Keskin dişleriyle ağımızı parçalayan anne köpekbalığı, yavrularını avlayacağımızı düşünmüş olmalıydı. Şimdi de bize dişlerini gösteriyordu. Tamam, gidiyoruz sevimli balık! Sevimli demeye bin şahit isterdi.

Gemiyi hareket ettirmeyi denedim ama olmadı bir sorun vardı. Yakıt mı bitmişti yoksa geminin bir parçası mı kırılmıştı. Sorun motordaymış. Şimdi balıkları nasıl kasabaya götüreceğim? Mürettebatım şimdiden çoluk çocuğu için ağlamaya başladı. Benim miniklerde işkillenmeye başlamıştır. Elimizde iki yüz kadar balık, delik bir ağ ve geri dönecek kadar yakıttan fazlası değildi. Balıkların yaklaşık elli tanesini anneye verdik. Bir süre uzaklaştı ama daha fazlasını istediği aç gözlerinden belliydi. Mürettebatın motoru zorlamasıyla motor tekrar çalıştı. Tekrar balık vermemiz gerekiyordu ki bizi rahat bıraksın. Yine bir o kadar verdik ve arkamıza bakmadan kaçıyoruz ki kuyruğuyla gemimize su sıçrattı. İşte, o zaman bir şey oldu gözlerime, görememeye başladım. Mürettebatım, gemiyi ikinci kaptana teslim etti. Bana ne yapsalar da türlü türlü ilaçlar verseler de gözlerime merhem sürseler de hiçbiri işe

yaramadı. Kördüm artık. Dünyam kararıştı. Kasabadaki doktorlara gittik çözüümü yok dediler; birçok şehre, kasabaya gittik sonuç aynıydı. Görmeyen gözlerimi denize diktim -görme duyum beni bırakmasına rağmen kulaklarım eskiye göre daha iyi duyuyordu-onu görüyordum, denizi görüyordum. Kendi kendime düzelmiş olmalıydım. Yanılmışım, etraf yine simsiyahtı.

Şimdi evimde oturmuş yaşlı, bakıma muhtaç, umutsuz bir hâldeydim ama ne zaman kafamı pencereye doğru çevirsem o zalimi yine görüyordum. O eski günlerimi, macera dolu haftalarımı, tuttuğum koca balıkları hatırlayıp iç çekiyordum.

SOĞUK DÜŞLER

Merve YAMANER

Bizim mahalle; kasabanın zengin, ilde saygın ve bir o kadar da hırçın kesimine göre daha mütevazı, hoşgörülü, merhametli bir mevkide yer alır. Ben çiçekçi Kasım'ım. Benim yan dükkânda da lokantacı Basri vardır. Valla ne yalan söyleyeyim biraz onda da var kendini beğenmişlik. Gerçi onun bu hâli kasabanın gözde ailelerine sahip ama laf dinlemez gençleri yüzünden böyle oldu. Gençler her geldiklerinde “Bizim sokaktaki lokantada şöyle yaparlar, böyle ederler.” diye diye Basri’yi de yoldan çıkardılar. Aman canım, bana ne? Benim dükkâna bakan kırıştan su damlıyor, onu yaptırısın da gerisi beni hiç ilgilendirmez.

Saat de daha erken aslında, sosyete adamları bu saatte uyanmaz diye düşünürdüm ama Basri'nin dükkândan sesler geliyordu bile. Bizim mahallede Basri'ye giden olmazdı. Fiyatları onlara göre ucuz, bize göre bir haftalık manav masrafıydı. Ben de aldım elime fiskiyeyi, çiçekleri suladım. Bizim binadan çiçek ısmarlamış bir kaç kadın, onları hazırlamaya koyulduğum vakit Basri'nin dükkânda sesler daha da yükselmeye başladı. Önce umursamadım; serseri ukalalar bağırır, çağırır, susarlardı zaten diye düşündüysem de susmadılar. Susmadıkları yetmiyormuş gibi bir de tabak çanak sesleri geldi. Kalktım, gittim yanlarına. Usulca kapıdan dinledim, körpe paralıları. Bizim Basri'ye demedikleri kalmıyordu. Neymiş? Biz mahalleyi terk edecekmişiz. Onlar yerleşecekmiş. Basri de uyanık.

Boş durur mu? Mahallede kalmak uğruna hepimizi harcıyor. Basri'ye sen de gideceksin diye ısrar edince o da "Gitmem ben, siz gidecekseniz gidin." diye çıkıştı. Sonra gençler, hep bir elden dükkânı talan etmeye başladılar. Biraz sonra başka adamlar geldi. Basri'yi aldılar ama gençlere dokunmadılar. Kafamı çevirdim "Beyler, bu veletler kırdı adamcağzın tabağını." dememle beni de apar topar götürdüler. Günün sonunda sersefil hâle geldik. İkimizi de saatler sonra aç susuz saldılar.

Dışarıya çıkınca gözlerimiz kamaştı ilk. Sonra tanıyamadık etrafı. Nereydi burası? Öyle zar zor, sendeleye sendeleye dükkânların önüne gittik. Bir de ne görelim? Basri'nin dükkânda başka adamlar... Ortalığı dağıtmışlar. Basri'nin dükkân bu hâldeyse benim dükkân nasıl diye düşündüm. Bir de ne göreyim, benim dükkânı da ona benzetmişler. Girdim içeri "Ne oluyor burada?" diye sölendim. Döndüler bana. Onlar bana dönünce tanıdık bir sima şaşkın gözlerle baktı bana. "Oğlum!" dedim. Etrafındakiler "Ne! Senin baban mı bu?" diye sorunca "Tanımıyorum." dedi. Aşağıladı beni. Babasını tanımıyor mu? O nasıl laftı öyle? "Hayatımı seni okutmaya adadım rezil herif, yüz karası..." deyip arkamı döndüm. Eve gittiğimde evi de mahvettiklerini gördüm. Ocağcı Ahmet'i görünce vardım yanına. Meğerse çok önceden belliymiş bu durum. Çok önceden koyulmuş kurallar. Çok önceden kesilmiş bizim bileter ki Basri'nin fazla para kazanayım diye o veletleri mahalleye alıştırmasına kadarmış. Biz de perişan, hüsrân, biçare olduk.

Sokaktaki soğuk banka uzandım. Bankın soğukluğu ruhumu ele geçirdi. Soğuktan titrerken yere düştüm. Düşmemle kalkmak bir olmuştu. Gözlerimi açtığımda kendi evimde, sıcak odamda yattığımı anladım. "Çok şükür." diyerek alnımdaki terleri sildim. Yorganı üzerime çekip yeniden uyumaya devam ettim.

DENİZİN YILDIZI

Nehir GÜVEN

Gece saatlerinde yarınki olimpiyat için son kez kendimi denemek için havuza iniyordum. Bütün takım arkadaşlarım yukarıda otel odasında dinlenirken ben, antrenman yapacaktım. Dinlenmemiz gerekiyordu ama ben uyuyamadığım için çareyi bunda bulmuştum. Belki biraz rahatlardım.

Yüzücü mayomu giymiş, gözlüğümü takmış suya girmeye hazırdım. Havuza yavaşça girdiğimde suyun soğukluğu bedenimi titretmişti. Biraz ısınma hareketleri yaptıktan sonra kendimi son kez denemeye hazırdım. Yüzmeye başlamıştım, gayet iyi gidiyordum. Yarım saattir yüzüyor olmalıydım. Olimpiyat, açık denizde olacağı için denizdeymiş gibi yüzmeye odaklandım. Kendimi bir anda denizde hissettim. Dalga sesleri ve o dalgaların üzerime doğru gelmesi, yanımda yüzenlerin çırpınışları, sunucunun sesi...

Hepsi benim bir anda paniğe kapılmama sebep olmuştu. Nefesimi tutmuş suda çırpınıyordum. Su, ciğerlerime dolmaya başlamıştı. İçimde bir yanma hissi olmuştu. Birkaç saniyelik çırpınıştan sonra artık sakinleşmeye başlamış, bedenimi suya teslim etmiş ve bilinçim kapanmıştı. Gözlerimi açtığımda odamda yatağında yatıyordum. Takım arkadaşlarım başıma toplanmıştı. Hafifçe doğrulup “Bana ne oldu?” diye sordum. Kaptanımız, görevlinin beni suda

baygın bulduğunu ve hemen yardım istediğini sonra da odama çıkartıp doktor çağdırdıklarını söyledi neyse ki hiçbir şeyim yokmuş. Takım kaptanımız bu şekilde yarışmaya katılmamın riskli olacağını, dinlenmem gerektiğini söyledi. Bu yarışma için çok emek vermiştim, ısrar edince kabul etmek zorunda kaldı.

Sabah saatlerinde yarışmanın son dakikalarında ısınıyorduk. Hepimiz hazırдық. Hakem yerlerimize geçmemizi söyledi, yarışma başlıyordu. Karşımda denizi gördükçe heyecanlanıyordum. Dalga sesleri kulağımı dolduruyordu. Hakem üçten geriye saymaya başlayınca dokuz saatlik bir yüzme sürecim başlayacaktı. Gittikçe heyecanım artıyordu. Hakem saymayı bitirince hemen suya atıldım.

Kendimi denizde bulunca suyun serinliği bedenimi titretti. Dalgalarla boğuşurken yanımdaki çırpınışlar, sunucunun sesi, dalga sesleri bir anda kulaklarımı doldurmuştu. Yine paniğe kapıldım. Nefes alamamaya başladım. Suyun içinde çırpınıyordum. Aklıma dün gece havuzda yaşadıklarım geldi, yarışma için sakin kalmam gerekiyordu, biraz durakladım ve sakinleşmeye çalıştım. Birkaç saniye sonra kendimi hazırlayıp tekrar suya atıldım, kısa bir süre sonra diğerlerine yetişebilmişim. Hiçbir şey düşünmeden sadece yüzüyordüm, suyu bedenimde hissediyordum.

Sunucunun dediğine göre yarışmanın bitmesine üç dakika kalmıştı, ilerideki kırmızı bitiş çizgisini gördükçe daha da hızlanıyordum, çok yorulmuşum. Çoğu kişi pes etmiş, yarışmayı bırakmıştı. On yarışmacıdan sadece iki kişi kalmıştık. Son gücümle daha da hızlandım ve kendimi bitiş çizgisinde buldum. Yanımdaki yarışmacıyla aynı anda bitirmiştik sanki. Şu an kimse kimin kazandığını bilmiyordu, kameralara bakılacaktı. Denizden çıkıp yorgun hâlimle sonucun açıklanacağı yere yöneldim. Sunucu sonuçların geldiğini söyledi ve herkes dikkatini oraya verdi. Heyecan ve merak içinde sonucu bekliyordum. Gözlerimi kapatmış, içimden kazanmış olmayı diliyordum.

Ve sunucu sonucu açıklamıştı, kazanmıştım. Birkaç saniye farkla kazanmıştım. Sunucu beni kürsüye davet etti. Kürsüye çıktım ve madalyam takıldı. Böylece yarışmadan kazandığım madalyam, diğer madalyalarımın yanında yerini almıştı.

SEVGİ

Nisa Nur MERT

Mahur bakışlı genç adam, gece yarısı sahilde tek başına oturmuş denizi seyrediyordu aklında sevdiği, elinde mektubuyla. Hayatını ve yaşadıklarını sorguluyordu. Aklındaki binbir düşünceyle neler yapacağını kestiremedi ve elindeki mektubu belki de son kez okumak için yavaşça araladı.

“Sevgili,

Bilgi, korkuyu getirirmiş. Bazı şeyleri bilmek kadar acı bir şey yok. Seninle son kez de olsa konuşmak, içimdekileri sana anlatmak istiyorum. Öyle anlar oluyor ki mehtapta oturup yüreğimdaki sızının geçmesini beklemekten başka bir şey gelmiyor elimden. Geceleri kâbuslarla uyanıyor, tekrar yatamıyorum. Zannımca yetemiyorum size, kendimi yanınıza layık göremiyorum. Yanınızda olmadığım her an için kabroluyorum. Sevgi nedir mi buna bilemiyorum. Sabi, nedir sevgi? Sizin için ağlarken dahi sizi yanımda istemek mi yoksa sevginin bu denli dehşet verici olduğu bu dünyada sevgimin size merhem olmasını istemek mi? Her ne olursa olsun sevgi, geceleri sizi düşünürken aklıma gelen suret kadar güzel olamaz elbette.

Gidiyorum buralardan, bana kapanan bir kapıyı bir daha çalmamak üzere gidiyorum. Kimsenin bana “Neden mutlu değilsin?” diyemeyeceği, cevabımın “Sen” olmayacağı bir yere gidiyorum. Dönmeyeceğim geri, artık istesem de

dönemeyeceğim bir yere gidiyorum. Bana göre değil buralar. Sana göre değildi bu sözlerim, bakışlarım, yakarışlarım.

Ben gidiyorum sevgili.”

Kâğıtta mürekkep bulaşmamış tek bir yer bile yoktu. Genç adam içli içli ağlıyordu. Sahi, neydi bu sevgi?

BİR YÜRÜYÜŞ

Nurbilge DEMİRCİ

Vakit gece yarısını geçmişti ama ben kendimi durduramamıştım. Uyumak için ciddi bir mücadele vermeme rağmen düşmanım uykusuzlukla el sıkışan “bir şeyler yazma düşüncesi”ne yenik düşmüştüm çünkü. Yavaşça kalktım, masamdaki pili ha bitti ha bitecek olan loş ışıklı lambayı açtım. Gıcırıtılı emektar sandalyemin verdiği dinletiyile bütün apartmanın uyanmış olduğunu düşünüyordum ki cama vuran yağmuru fark ettim. Pencereye kayan gözlerim, kapkaranlık gökyüzünde birkaç yıldızla parlayan şişkin aya takıldı. Ardından gelenlerse zihnime doluşan düşünce girdapları, keşkeler, iyikiler ve sanırım gözlerimi ziyaret etmeden gitmek istemeyen birkaç yağmur damlasıydı. “Anlaşıldı. Bugün biz de parçalı bulutluyuz.” dedim kendi kendime.

Biraz toparlandıktan sonra önümdeki kâğıda döndüm. Günlerdir mücadele ettiğim uykusuzluk, beni yine mağlup etmişti ve buradaydım işte. Elime kalemimi almış bekliyordum. Zihnimden aynı anda yüzlerce kelime geçiyordu. İçimdeki duygu karmaşasında öne çıkanları seçmeye, anlamaya çalışıyordum ama nedenini bilmeden yazdığım birkaç kelimeden ibaret oluyordu kâğıttakiler. Günlerdir aynı kısır döngü içerisindeyim. Düşünceler, uyuma çabaları, ağır yenilgi, kâğıt ve kalem... Sonrası uzun bir bekleyiş. En büyük problemse bu sefer sorunu belirleyemiyor olmamdı. Bir ad koymuyordum. Neden sonuç ilişkisi kuramıyordum. Ama en bariz

his yorgunluktan içimde. Kocaman bir yorgunluk. Düşünmekten, “Acaba?” demekten, nedenlerden, sonuçlardan yorulmuş bir zihin, bir kalp...

Yolun sonu yine uzun bir bekleyişe çıkacak gibi gözüküyordu ancak bu yolcu, yol ayrımından sapmaya karar verdi ve montumu almamla evden çıkmam bir oldu.

Yollar ıslanmış, kaldırımlarda küçük su birikintileri oluşmuştu. Arabaların kaygan yollardan hızlıca geçerken çıkardıkları sesler, sokaklarda yankılanıyor; yağmurun getirdiği toprak kokusu bu beklenmedik yürüyüşte bana eşlik ediyordu. Biraz daha yürüdüktan sonra sahile vardım. Denizin nazik ninnisine teslim olmuş, yavaş yavaş sallanan gemiler; yanıp sönen sokak lambası, minaresi küçük huzuru büyük cami, rüzgâra direnmeyip boynunu büken güller... Hepsi öylesine uyumlu, öylesine sakin. “Kim bilir?” dedim kendi kendime “En son ne zaman böyle hissettim?” Anı bozmaktan çekinerek büyük söğüt ağacının altındaki banka doğru adım attım. Islaktı. Hatta bir havuzcuk bile oluşmuştu üstünde. Söğüdün yapraklarından düşen damlalar küçük halkalar çiziyordu. Havuzcuğu bozmadan bankın köşesine oturdum. Gözlerimi kapattım. Dalgaların hışırtısı kulaklarıma doluyordu. Sanki kıyıya vuran her dalgada bir bulanık düşünceden kurtuluyordum. Yüzüme düşen her yağmur tanesi “Bırak artık çok düşünmekten yorulmadın mı?” diyordu. “Evet!” dedim istemsizce. O sırada önümden geçen kara bir kedi, fener gibi gözlerini bana dikti. Başımla hafifçe selam verdim. Biraz sevmek için kalkıp bir adım atmıştım ki gökyüzü aniden aydınlandı. Birkaç saniye sonra da kocaman bir gürültüyle gürledi. Sonrası sağanak, fırtına ve ıslanmamak için uğraşan ama ıslandığı için de kahkahalarla gülen ben...

Eve geldiğimde kapının önünde bir havuzcuk da ben oluşturmuşum. Her ne kadar “Şimdi burayı kim temizleyecek?” diye düşünsem de mutluydum, içimdeki sıkıntı gitmişti hatta uykum bile gelmişti. Tek sorun baştan aşağı ıslanmış olmamdı. Temizlik

bezleriyle havuzcuğa elveda dedikten ve anneannemin ördüğü yün çorapları giydikten sonra elimde çayım, masamın başına oturdum. “Sonunda! Şükür kavuşturanal!” diye mırıldandım.

Yarım saat sonra kalktığımda önümde dopdolu bir kâğıt ve ucu bitmiş bir kalem vardı. Yüzümde ise kızarmış gözlerimi umursamayan muzip bir tebessüm. Bir yürüyüşün bu kadar iyi geleceğini kim tahmin edebilirdi ki? Ya da nasibimi gecenin bir vakti deniz kenarında en bunalmış anımda bulacağımı, kim bilebilirdi?

KORKUYORUM

Rabia ÇALIŞIR

Karşılıklı oturuyoruz. O konuşuyor, ben dinliyorum. Ne çok şey yaşamış son bir haftada. Bana masal gibi geliyor anlattıkları, sesi de su gibi. Çok özlemişim. Gözlerinden başka yere bakmıyorum, bakamıyorum. Korkuyorum tekrar gidecek diye. Giderken giydiği kar beyazı elbisesi yine üzerinde. Elbiseyi güzelleştiren tek şey şüphesiz onun narin bedeni. Ayaklarını altına toplamış, ne zaman heyecanlandığı bir şey anlatacak olsa böyle oturur. Kucağında da ona aldığım beyaz oyuncak tavşan var. Bir yandan onu okşuyor durmadan. Narin yumuşak parmakları usulca tavşanın tüylerinin arasında gidip geliyor. Ara sıra oyuncuğa kayıyor gözleri. Sonra gözlerimiz yıllarca birbirini arayan melodi ve yaşanmışlıkların doğurduğu cümlelerin birbirini bulması gibi kavuşuyor.

Ne anlattığını bilmiyorum. Kalbimi özgür bırakıyorum. Gerekirse doymasın bu aşka, yorulsun atmaktan. Karşımda konuşmaya devam ettikçe bir şey fark ediyorum. Gözlerindeki küçük kız çocuğunun yaşam ışıltısı gitmiş. Oysa bir hafta öncesine kadar nasıl parlardı gözleri. Daha esmerdi teni, şu an bembeyaz kesilmiş. Endişeleniyorum ama bir yandan da bundan sonra ona nasıl sesleneceğimi düşünüyorum. Artık esmerliğine iltifat edemem. Sesi de değişmiş. Daha canlıydı eskiden -bir hafta önceye kadar- ürperiyorum. Ama o, aynı o. Hasta mı acaba? Git gide sesi kısılmaya başlıyor. Susuyor. Daha farklı. Kalbim duracak sanıyorum. Gözlerine

hüzün dolmuş, yeni fark ediyorum. Gülümsüyor. Bu gülümseme iyi değil. Korkuyorum. Elini tutmak istiyorum, ayağa kalkamıyorum. Konuşamıyorum, ağzım kilitlenmiş. O da kalkmıyor aslında ama gidiyor. Yürümeden, konuşmadan, veda etmeden... Aynı geçen haftaki gibi gidiyor. İlk önce rengi soluyor, silikleşiyor ve artık karşımda değil. Korktuğum başıma geliyor.

Tavşanını oturduğu yerde bırakmış. Elime alamıyorum, ellerim titriyor. Ne zaman durdular ki? Ağlayamıyorum, gözyaşı kalmamış gözümde. Onun olmadığı yere birisi oturacak oluyor. O gitti gidelim kimseyi oturtmuyorum oraya. Biliyorum; bir gün geri gelecek, ayaklarını altına toplayarak tekrar oturacak oraya ve başından geçenleri anlatacak. O içinde bitmek bilmeyen ve sonsuza kadar hep aynı kalacak neşe ve heyecanımla anlatacak gözlerinde aynı çocuk ışıltısı, pürüzsüz esmer teni ve şelale misali omuzlarına dökülen saçlarıyla.

Saatlerdir boş koltuğa bakıyorum. Annemin yanıma oturmasıyla istemsizce gözlerimi ayırıp etrafa bakıyorum. Salon tanıdık tanımadık bir sürü başörtülü, siyahlar giyinmiş, kimi ağlayan kimi dua okuyan kimi de sadece çay içip helva yiyen kadınlarla dolu. Daha iyi bakıyorum, o yok. Evet, sadece o yok. Sonradan anlıyorum, o olmadığı için bu kadınlar var. Dayanamıyorum, onu özlüyorum. Sadece onu...

1983 YILINDAN BANK

Said Efe DURUCAN

Koca bir haftada tek izin günüm pazardı. Canım sahile gitmek istiyordu. Sabahın erken saatlerinde kahvaltı yapılmamış hâlde sahil kenarına gidip denizi izlemek ve çekirdek çitlemek. Etrafımda bisiklet süren ve çığlık atan çocuklar, martılara simit atan insanlar, sabah yürüyüşü için spor kıyafetlerini giyenler...

Herkes belli bir işe odaklanmıştı, bense elimdeki çekirdek kabuklarını sayıyordum. Doksan sekiz tane kabuk. Sabah sabah karnımı iyice ağrıtmıştım anlaşılın. Yine de devam ettim, denizi izlemeye koyuldum. İzledim, izledim. Bana hiçbir şey katmadı. Neydi bu şimdi? Bakınca rahatlamamı mı bekliyorlardı? *“Deniz insan rubuna iyi gelir.”* Kim demişti bunu? Ah, sevgili annem.

Saate baktım. 09.18’i gösteriyordu. Saat 11.00’de kuzenime gidip birkaç evrak işini halletmem gerekiyordu. Bir süre daha oturdum. Sağımda bir hareketlenme hissettim. Görünüşünden altmışlı yaşlarında olduğu anlaşılın bir kadın yanıma oturmuştu. Gri saçlarını boyama ihtiyacı hissetmemişti. Üzerinde çiçek desenli bir elbise vardı. Başını bana çevirdi, ben de ona döndüm.

“Günaydın.” dedi sanki senelerce arkadaşmışız gibi.

“Günaydın?”

“Sabah sabah çekirdek mi çitlenir yavrum? Ne bu hâl?” Elleriyle üstüme dökülen onlarca çekirdek kabuğunu gösterdi. Dibimdeki çöp kutusuna atma ihtiyacını hissetmemiştim.

“Canım sıkılıyor teyze. Bıktım, usandım artık.” Üstümü silkeledim.

Bacağını diğer bacağına üstüne attı ve derin bir iç çekti. “Madem sıkıldın, sana eski eşimle yaşadığım olayı anlatayım.”

Avucumdaki çekirdekleri yanımda getirdiğim poşete koydum ve kadını dinlemeye koyuldum.

“Yaklaşık otuz iki yıl önce, tam olarak bu bankta, eski kocamla -o zamanlar sevgiliydik- buluşurduk.”

“Bu bankta mı?” Şaşırmışım. Oturduğum bank benle yaşitti ne-redeyse.

“Evet. Tam olarak burada.” Sonra arkasındaki yazıyı gösterdi. Yazı, bankın üzerine kazınmıştı ve büyük harflerle “İzmit Belediyesi 1983” yazıyordu. Bir anlığına ürperdim.

“Her hafta buraya gelirdik, şu köşede köfte ekmek yapan bir adam vardı, onun sayesinde haftalık et ihtiyacımı karşılayabiliyordum.” Güldü. Ben de gülümsedim.

“Her hafta konuşabilecek konular bulabilirdik. Kitaplar, filmler müzikler... Hayatımın en değerli zamanları onunla yaşadığım anılardı. Ama mutluluğumuz çok uzun sürmedi. Önce yazdığım mektuplara cevap vermedi sonra da bahaneler uydurarak benden kaçtı. En sonunda komşunun kızı Ayşe'den onun başka birisiyle olduğunu öğrendim.

Tanımadığım bu kadına üzuldüm. Otuz iki yıl önce yaşadığı olayları, isimleri bile hatırlayabiliyordu. Bense dün yediğim yemeği bile hatırlayamıyordum.

“Sonra yine bu banka çağırđım onu, buluştuk. Ama bu seferki amacım ondan ayrılmaktı. Bu yüzden parmağımdaki yüzüğü öfkeyle denize attım. Ondan sonrası felaket. Birkaç ay geçtikten sonra onun Almanya’ya gittiğini öğrendim.”

“Çok üzücü...”

Kadın koluma dokundu. Tüylerim diken diken olmaya başlamıştı.

“Geçti gitti yavrum. Gerçekleri öğrendiğimde çok geçti artık. Ayrılımuştuk. Onun beni aslında aldatmadığını çok sonradan öğrendim. Defalarca mektup yazdım, cevap vermedi. O yüzüğü attıktan sonra kafasından silinmiştim anlaşılan. Haklıydı da. Ona güvenmedim. O kadar çok yemin etmişti ki. Tanrı’m.” Elleriyle yüzünü kapadı. Hafifçe hıçkırmalarından ağladığını anladım. Benim de gözlerim yaşarmıştı.

“Yavrum acelen varsa ben gideyim. Birilerine yaşadığım acıları anlatmak beni rahatlatıyor da...”

“Hayır teyze, anlat. İçini dök. Benim dertlerim seninkilerin yanında ne ki?”

Kadın biraz sakinleşti, cebimde taşıdığım mendili ona uzattım.

“Sağ ol yavrum.” Gözlerini mendille silerken bu yüzün bana bir yerlerden tanıdığı geldiğini hissettim.

“1983 yılında ondan ayrıldığımda kısa bir süre sonra mide bulanmalarım başladı.”

Sözünü kestim:

“Yoksa hamile mi kaldınız? Hem de o adamdan?”

Başıyla onayladı. Tanrı’m, gerçekten acı vericiydi. Bir yanlış anlaşılma yüzünden olaylar nasıl gelişiyordu.

“Defalarca aramamın nedenlerinden biri de buydu ya. Ama bir türlü haber alamadım. Şu an öldü mü kaldı mı, bilmiyorum.”

“Peki, çocuğu ne yaptınız? Kendiniz mi büyüttünüz?”

Başıyla onayladı. “Tam olarak on altı sene. On altı sene onun için yapmadığım şey kalmadı. Aynı anda hem radyo sunuculuğu hem de bebek bakıcılığı yaptığım dönemler oldu. Hepsi onun içindi. Oğlum içindi.”

“On altı sene sonra ne oldu?”

Omuz silkti. “Tüm Türkiye’yi mahveden o deprem. 1999 depremi. Onu orada kaybettiğimi sandım. Ama içimden bir ses, bana yaşadığını söylüyordu.”

Bütün yapboz parçaları yerlerine oturmuştu artık. Bu gerçek olmazdı ama yaşanıyordu işte. On altı yaşına kadar annem tarafından büyütülmem, beni radyo merkezlerine götürüşü, hepsi birebir aklımdaydı. Dün yediğim yemeği hâlâ hatırlamayıp seneler önce yaşadığımı 1999 depremini hatırlamam, evimizin yıkılışı, annemi kaybettiğimi sanmam. Sonra devletin desteğiyle yurda yerleştirilmem, orada yaşamaya devam etmem.

Garip olan, yanıma oturan bu kadını daha önce tanıyamamış olmamdı. O kadar uzun süre geçmişti ki annemin yüzünün nasıl değiştiğini bile anlayamamıştım. O güçlü, canlı yüzü artık yoktu. Sanki yanımda oturan bir yabancından farksızdı. Ama basbayağı özbeöz annemdi işte. Gözlerimin yaşardığını hissettim. Ağzımdan senelerce diyemediğim o kelime döküldü: “Anne.”

İkimiz de sustuk ve birbirimize baktık. Gerçekten ona ne kadar da benziyordum. Gözlerimiz, kulaklarımız, burnumuz, saçlarımız... Hepsi birbirine benziyordu.

“Yavrum.” dediği anda kendimi tutamadım ve kalabalığın ortasında hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Otuz iki yaşındaki koca

adam sanki oyuncuğı verilmediğı için ağlayan çocuk gibi ağlıyordu.

Birisi tarafından dürtüldüm. Gözlerim hafif nemlenmişti, yanımda bir teyze, onun yanında da oltasına takılan balığı alamadığı için söylenen amca oturuyordu.

“Neredeyim ben?” Etrafıma baktım. Yine sahil kenarındaydım. Bu sefer avucumda biriktirdiğim çekirdek kabukları yerdeydi. Cebimi yokladım. Mendilim duruyordu. Saatime baktım. 09.46’ydı. Arkama baktım. “2013, İzmit Belediyesi.” yazıyordu. Sağıma baktım. Yerde kovanın içinde canlı balıklar duruyordu.

“Annem nerede?” Adam boş gözlerle bana baktı. Sonra da bir kahkaha patlattı. Kahkahası, sabahın beşinde öten horozlar gibiydi.

“Anne mi? Delikanlı, sen burada uykuya dalalı çok oldu. Sabah sabah çekirdek çitliyordun, ben de istemiştim. Hatırladın mı?” Sonra oltasının ucuna bir balık yemi koyup “Haydi Bismillah!” dedi ve denize attı.

Dediklerini önemsemedim. Benim yaşadıklarım gerçektir. Hayal olamazdı. İnanamıyordum. Arkama yeniden baktım. Büyük harflerle “2013, İzmit Belediyesi.” yazıyordu.

Yine gördüğüm yüzlerce rüyadan biriydi. Bu sefer topluluk içinde gördüğüme göre hastalığım baya ilerlemişe benziyordu. Pek de umursamadım, nasıl olsa psikiyatristim bana yine ilaç yazacaktır. Sabahleyin içmeyi unuttuğum haplardan biri beni bu duruma sevk etmiş olabilirdi.

Kuzenime evrakları vermeden önce annemin mezarını ziyaret etmeye karar verdim. Elimde en güzel çiçeklerle, ona bugün neler yapacağımı anlatmaya gidiyordum.

EFTELYA

Sevde NAÇAR

Dışarıda kıyamet kopuyordu. Korkunç bir fırtına dört bir yanı sarmıştı. Acımasız rüzgâr biçare ağaçları şiddetli bir dansa zorluyor, gökten sağanak hâlinde düşen yağmuru hızla savurup damla damla eski pencereye fırlatıyordu. Fırtınanın uğultusu kulaklarımda bir ezgi gibi dolanıyor, camlara çarpan yağmurun ritmi ile birleşip elemli bir nağmeye dönüşüyordu. Durup dinledim. Ruhumu birdenbire yaşamadığım kederler sardı. Bu korkutucu manzara beni uzak, yabancı ülkelere sürüklüyor; ruhuma bir garip sıla hasreti konduruyordu. Bu gurbetten beni ayıran ev sahibi Madam'ın pencere önünde belirişi olmuştu. Sürükleniyordu. Deli rüzgâr öfkeyle savuruyordu onu. Yıpranmış ıslak saçları dört bir yana saçılıyor, siyah sade entarisi garip şekillere girip çıkıyor, bir pelerin gibi havalanıp iniyordu. Üzerinde paltosu dahi yoktu. Kim bilir yine hangi bilinmeze bırakıp da benliğini, sokaklara atmıştı kendini. Yine suskun, dalgın, boş bakışlarını hangi yelkenli limanına dikmiş; yine hangi denizlerin içinde boğulmuştu?

Eve girerken aralıksız öksürüyordu. Sanki ruhunun en derin noktasından çıkıyor yine yüreğinde soluyordu. Odanın kapısını hafifçe açtım. Henüz içeri girmemişti. Kapıyı güçlkle kapattıktan sonra buruşmuş, cılız elini şiddetlice vestiyerin üzerine dayadı, tüm bedeni ile yaslandı vestiyere. Öksürüyordu. Ne yapacağımı şaşırdım. Öylece bakakaldım.

“İyi misiniz madam?”

Ciddi, sert bakışlarını dikti gözlerime. Mavi gözleri her zamanki gibi nefret doluydu. Ne garip kadındı bu. Gözlerinde saklıydı sanki tüm kâbuslar. Onlara her rast gelişim yüreğime karşı konulmaz bir korku düşüyor, bütün vücudumu bir titreme sarıp sarmalıyordu. Cesaretimi toplayıp tekrar sordum:

“Eğer yapabileceğim bir şey varsa...”

“Yok!”

Bir anda sarsıldığımı hissettim. O, gözlerini sımsıkı kapadı bir müddet bekledikten sonra hızlıca geçip gitti yanımdan. Tahta merdivenleri sert bir hışımla çıkarken arkasından bakakaldım. İçimde ona karşı duyduğum öfke birden alevlendi. Hakikaten ne garip kadındı bu. Bir şey mi demiştim sanki. Ben, sadece yardım etmek istemiştim. Ne var bunda? Vicdanlı olmak da mı suç? Hiç mi duyguları yok bu kadının? Hep bir öfke, bir hiddet, büyük bir ciddiyet. Ne bu böyle? İnsan hiç mi gülümsemezdi, hiç mi ısınmazdı kalbi birine? Sahi, bu kadın çocuk da mı olmamıştı? Hiç mi oyunlar oynamamış, sevinç çığlıkları atmamıştı? Bu kadını hiç mi sarmamıştı gençlik heyecanları, bahar hülyaları?

Söylenerek odama girdim. Yatağıma uzanıp düşünmeye başladım. Peki, ben ne diye yaşardım? Aldığım nefesin anlamı neydi? Aylak aylak gezinmek miydi bana vazife olan? Yalnız bir ömre hapsolmek miydi yoksa? Beni bu hayata bağlayan kim vardı? Etrafımda, gönlümdede, ruhumda kimsecikler yoktu. Yıllar önce nine diye bildiğim bir yaşlı kadın vardı. O da çoktan göçmüştü sonsuzluğa. Onunlayken hayat ne güzeldi; her gece dizlerinde dinlediğim ninniler, türküler; yorgun ellerinden yediğim meyveler ne güzeldi. Ninemin anlattığına göre aralık sonunda bir zemheri günü, henüz çok küçükken büyük bir cami avlusunda bulmuş beni. Ne annem ne babam ne de ismim biliniyormuş. Zavallı ninem bitmek bilmez

yalnızlığında benimle teselli aramış, bu hayat yorgunluğunu bir kenara atıp sadece benim için yaşamış.

Derin bir nefes aldım, bu hatıralar âleminden kopmak oldukça zordu. Mazi bir türlü bırakmazdı yakamızı. Ondan kalan bir iz hep vardı. Elimini hafifçe yukarı kaldırdım avucumun içindeki solmaya yüz tutmuş yara izine uzun uzun baktım. Oydu benim geçmişim, ta ben doğduğumdan beri oradaymış ve beni hiçbir zaman bırakmamış. Oydu benim mazim, annemi ve babamı -belki kardeşlerimi- hiç bilmem. Yalnız bu yara vardır bana onlardan kalan. Daha doğduğumdan beri bana yoldaş olan sadece avucumun ortasında belli belirsiz yer eden bu yara.

Bu düşünceler eşliğinde dalmışım uykuya. Uyandığımda vakit öğleye yanaşmıştı. Fırtınadan arda kalan grilik tüm göğü kaplamıştı. Hava oldukça soğuktu. Ne yapsam vakit geçiremiyordum. Ne kitaplar ne dergiler ne de taş plaktaki nağmeler dindirebiliyordu içimdeki bunaltıyı. Durup sokağa baktım etrafta kimse de yoktu. Bir çare, belki bir şey bulurum diye odadan çıktım. Merdiven başına gelince durakladım. Bilmem belki can sıkıntısından, yukarı çıkmak için şiddetli bir arzu duydum. Bir müddet bekledim, içimde derin münakaşadır dönüyordu. Nihayet engel olamadım içimdeki bu isteğe. Hem ne olurdu ki sanki? Nasıl olsa Madam çoktan çıkmıştır. Yavaş yavaş çıktım gıcırdayan basamaklardan.

Yukarıda beni bir koridor karşıladı. Daha önce defalarca bu koridoru görmeme rağmen şimdi ilk defa görüyor gibiydim. Aklım o zamanlar Madam'ın çatık kaşlarındaydı belki de. Yoksa normalde hiçbir inceliği kaçırمام. Mesela eğer o vakitler Madam'dan korkmasaydım duvarda asılı duran o tabloyu, tablodaki martıyı, dalga dalga olmuş denizi görürdüm. Dantelli masa örtüsü dikkatimi çekerdı. Masanın üzerindeki ufak gemi maketi mutlaka çarpardı gözüme. Ben eğer kaçabilseydim Madam'ın çatık kaşlarının gölgesinden bu büyük pencereyi aydınlık koridoru hiç unutmaz-

dım. Masada duran gemiyi elime aldım. Beyazına tozlar hücum etmişti. Solgun ve ihtiyar bir bakışla seyrediyordu olup biteni. Kenarında ufak bir yazı da vardı. “Eftelya” yazıyordu soluk bir yazı ile. Madam’ın adını böyle duymak bir garip gelmişti. Bu isim hiç uyuşmuyordu onunla. Ona Eftelya diye seslenen kimsecikler de yoktu.

Karşımda iki oda vardı. Biri oldukça rutubetli, tozlu bir odaydı. Burada yaşam izi olduğu söylenemezdi. İkinci oda daha temizdi. Tam ortasında büyükçe, desenli bir halı vardı. Halının bittiği yerde ise bir karyola. Üstünde bir yıpranmış örtü seriliydi. Yeni açan güneşin ışınları kendini nazlı bir edayla tel tel bırakmıştı örtüye. Gidip pencereyi açtım. Serin bir bahar havası doldurdu odayı, pencerenin iki yanına salınmış renkli, ihtiyar perdeler yüzüme saldırmaya başladılar. Sıkıca kapattım pencere pervazını. Pencerenin tam önünde meşe bir masa ve sandalye duruyordu. Sandalyeye iyice yerleştim, masanın kenarındaki küçük çekmeceyi açtım. İçinde -kimisi zarf içinde kimi katlanmış kimi tamamıyla açık- sayısız mektup vardı. İnce güzel bir yazıyla yazılmıştı hepsi. Elime geçen ilk kâğıdın defalarca okunduğu kayıp zarfından ve yıpranmış kenarlarından anlaşılıyordu. Şöyle yazıyordu:

Denizler Kızı Eftelya,

Siz, güzel gözlerinde baharı bulduğum kadın. Yıllarca süründüğün bu yalnızlıkta benim sessiz, rubani dostum. Kalp ağrım, yürek sızım. İnanın bana siz her an düşünüyor, sizin hülyanızla yaşıyorum. Gözleriniz o iri, masum gözleriniz bana engin denizleri anımsatıyor. Size her baktığımda, gözlerinize her dalışımda ıssız yüreğim alabora oluyor. İnce, güzel sesinizi her duyuşumda lodosa tutulmuş ağır gemiler gibi afallıyor biçare yüreğim. Kirpikleriniz, nahif gülüşleriniz rubuma saplanıyor. Her daim çocuksu bir tebessümle düşünüyorsunuz dudaklarıma. Bitkin gözlerim bitmek bilmez karanlıklarda sizin aydınlık yüzünüzü arıyor. Mehtaplı gecelerde göğü kaplayan efsunlu sesiniz rubumu eziliyor. Işıklı yıldızların altında anımsıyorum yaldızlı bakışlarınızı,

yeniden doğuyorum. Ben gece gündüz, alacakaranlıklarda, ızıklı sabahlarda, yorgun bir teknede, güriültülü bir kahvehanede her daim sizinle yaşıyorum.

Sevgili Eftelya, size her rastlayışında bir karanfil kokusu büriyor etrafı, çiçek çiçek kuşatıyorsunuz dört bir yanı hülyadan ve düşten askerleriyle. Askerleriniz rubuma doğru bir taarruza geçiyor, yeniliyorum Eftelya. Ben sert denizlerin, bitmez, tükenmez fırtınaların tayfunların büyüüttüğü o çocuk; bir denizkızına, bir narin sevdaya yeniliyorum.

Bunları yüzünüze söyleyecek cesaretim yok. Bilmeyiz boş cümleleri, tatlı sohbetleri. Yazarız, sadece yazarız. Issızlığımızı ve suskunluğumuzu dökeriz bece bece yorgun sayfalara. Ben bir son vermek istiyorum bu sonsuz yalnızlığa. Uçsuz bucaksız sulara her dalışında ardında beni umutla- ve biraz da endişeyle- bekleyen bir çift gözün hasretiyle yanıyorum. Hayata bu hülya ile tutunuyorum. Peki, siz bu rüyalı gözlerin sahibi olmak ister miydiniz?

Ben yoksul bir denizciyim. Size verecek değerli mücevherlerim, pahalı hediyelerim yok. Sadece bir küçük maket gemi bırakıyorum mektubumun yanına. Sizin yokluğunuzu hep onunla giderdim, artık sadece sizinle dalmak istiyorum mutlu sohbetlere. Eğer az evvel sorduğum soruya cevabınız, “Evet” ise lütfen bu gemiyi kabul edin fakat “Hayır” ise bunu o güzel dudaklarınızdan duymaya dayanamam. Lütfen sadece Küçük Eftelya’yı iade edin bana.

Sevdalı Denizci Tayfun

Mektubu bitirdiğimde tüm ruhumu baştan aşağı baharlı sevdalar kapladı. Kalbim çiçek açmıştı. Yüreğim bu masum aşka karşı büyük bir hayranlık duymaya başladı. Böylesine güzel, böylesine zarif, şiir kokan bir sevdanın öznesi olan Madam nasıl olabiliyordu da tüm duygulardan, hislerden, her türlü sevgiden uzak bir yaşam sürebiliyordu? Nasıl olabiliyordu da maziyi içinde ustalıkla saklayabiliyordu ya da neden saklama gereği duyuordu? Tüm bu sorularla savaş veriyordu beynim. Diğer mektupları tek tek okumaya başladım.

“Pek kıymetli Eftelya’m...”

“Sevgili eşim, biricik Eftelya’m...”

“Deniz’imin annesi, canım Eftelya’m...”

Hepsini tekrar tekrar okudum, bazı cümleleri ezberledim. Ne de destansı bir sevgiydi bu. Fakat hâlâ bizim Madam’a yabancıydı bu mektuplar. Onu bulmaya çalışıyordum bu harflerin içinde. Her kelimesi ince ince nakışlanmış olan bu mektuplarıilmekilmek açıyordum; içinde bizim çatık kaşlı, huysuz Madam’ı arıyordum.

Çekmeceyi biraz daha araştırdım. En köşede bir kâğıt çarptı elime. Yıpranmış -belki gözyaşlarıyla- ıslanıp kurumuş dalga dalga olmuş bir mektup daha vardı. İyice katlanmış olan bu mektubu çevik bir hareketle açtım. Bu sefer Eftelya’dandı mektup:

Issız Deryaların Tayfun’u,

Benim hayat yoldaşım, sevgili eşim, sonsuzluk dostum! Neredesin şimdi? Tam iki ay oldu. Sensizliği hiçbir şeyle dolduramıyorum. Mektuplar yazıyorum sana gece gündüz. Çok canım yanıyor Tayfun. Yokluğun çok ağır. Evi-miz ıssız, sensiz ve sessiz. Deniz’in bile keyfi yok şu sıralar, hissetmiş olmalı eksikliğimi. Neredesin şimdi? Sürüklendiğin sessiz dalgaların neresindesin? Söyle, söyle ki bileyim. Yanına varıp rubumu senin için bir sandal yapayım. Gözlerine, derin ıssız gözlerine yelken açayım ya da senin boğulduğun bu sonsuzlukta ben de solayım. Fırtınaların delip geçtiği yüreğini ben sarayım. Hapsoldüğün o mavi, engin koğuştan seni çıkarıp alayım. Bir umut, bir ışık, bir haber ver bana. Seslen uzağtan, dıyarım. Eftelya’m de yine bana, deniz-ler kızı Eftelya’m. Yine gel limandan gülümse bana, ben de koşayım yanına özlemlerle. Sevginle sar Deniz’i, kanayan hasret yaralarımızla.

Günlerdir limanda sabahlıyorum, acıyla soruyorum seni dört bir yana. Kim-seler cevap veremiyor bana. Mektuplarımı veriyorum onlara sana götürsünler diye, götürmüyorlar. Denizlerde adres olmazmış. Issızlığa gömülen bir gemi-ciği kimse bulamazmış. Tayfun, senin adresin de yolun da pusulan da benim.

Kalbimde taşıyorum sana varan baritaları. Fakat sen yoksun, pusulam şaştı. Denizçiler artık ümidi yasakladılar bana. Dönmez diyorlar senin için. Çoktan savrulmuştur bir rüzgârla sonsuz dalgalara.

Ben yine de bekliyorum. Gelip beni bulacağın günü özlemle, acıyla, umutla, biricik oğlumuzla birlikte düşünüyorum. Ne olur çık artık tutsak olduğunda dalgalardan. Hasretle...

Denizler Tutsağı Eftelya

İçimi garip duygular, gözlerimi masum yaşlar doldurdu. Bir zamanlar Eftelya şen, mutlu biriyken, fedakâr bir âşıkken acı fırtınaların hiddetiyle savrulup ıssız dalgalarda çatık kaşlı Madam'a dönüşen o kadın canlandı gözlerimde. Demek buydu onu duygusuz, hissiz kılan. Demek bu kederdi onun alabora olmasına sebep olan. Demek denizlerin ondan aldığı sevdasıydı onu bu denli sevgisiz yapan. Yüzümü bir utanç kapladı, onun hakkında düşündüğüm onca şeyden dolayı pişmanlık hissettim. Anlamıştım o değildi duygusuz, kalpsiz olan. Bendim. Bir kez olsun sormamıştım ona bu hâlinin, ıssız kederinin sebebini. Bir kez olsun inmemiştim hayatının derin sularına. İnseydim görecektmişim o derin sulara gömülüp yaşamını yitiren aşkını. Bilsedydim duyacakmışım o ıssız denizden gelen boğuk haykırışını.

Olduğum yerde donakaldım. Elimden yere düşen bir kâğıt parçasının sesi ile kendime geldim. Bir mektup daha vardı elimdeki kâğıdın ardına saklanan.

Yorgun suların kayıp Tayfun'u,

25 Aralık

Gidişin çok ağır geldi. Elimde avucumda, kalbimde, rubumda hiçbir şey kalmadı. Deniz günlerce ağladı açlıktan. Dayanamaz oldum onun bu hâline belki benden daha iyi bakarlar diye bir cami avlusuna bıraktım onu.

İçim nasıl yandı bir bilsen, yüreğim nasıl acıdı. Deniz'in ağlayan sesi hâlâ kulaklarımda. Çok acı çekiyorum. Onu oraya bırakıp ayrılırken küçük elleriyle sınıksız yapıştı mantomun fermuarına. Masum, ufak avcundan kanlar akmaya başladı. Ruhum nasıl kanadı bir bilsen. Korktum eğer avucunu sararsam onu bırakamam diye. Biricik oğlumu kanayan yarasıyla baş başa bırakıp uzaklaştım. Sonra pişman oldum, çok pişman oldum. Geri gittim fakat yoktu. Ne yaptysam bulamadım onu. Nerede kim bilir şimdi?

Dehşetle buz kesildim. Hayret içinde tekrar tekrar okudum bu yıpranmış sayfayı. Mektubun tarihine bakıp bakıp durdum. Avucuma, avucumdaki soluk yaraya baktım, çok acıyordu. Bu suskun iz yıllardan beri ilk defa sızlıyordu. Ağlamaya, haykırmaya başladım. Ev sesimle inledi. Koşarak gidip Madam'ın yanına varmak, ona olan biteni anlatmak istiyordum. Fakat bacaklarım kıpırdamıyordu bile. Birden kapı çaldı. Bu gelen Madam olmalıydı. Güçlülükle toparlandım, hızla indim merdivenlerden, sevinçle açtım kapıyı. Bir genç kadın belirdi önümde. Benim bu hâlimi görünce oldukça şaşırıldı. Bir müddet bekledikten sonra söze girdi.

“Merhabalar Efendim, rahatsızlık verdiğim için özür dilerim fakat Madam rahatsızlandı. Hastaneye kaldırdılar. Başka bildiğimiz hiçbir yakını yok. Biz de size haber vermek istedik.”

Koşarak çıktım sokağa, etraftakiler hayretle bakıyordular bana. Kafamın içinde derin ordular beynime saldıırıyordu. O bana çok yakındı, onu yıllar sonra bulmuştum. Şimdi yine terk edemezdi beni. Buna hakkı yoktu.

Yanına vardığımda nefes nefese kalmıştım. O uyuyordu, sonsuzluğa dalmış uyuyordu. Yanına geldim. Yorgun ellerini uzun uzun sardım. Yüzüne baktım. Madam değildi orada yatan Eftelya'ydı. Şen, mutlu, güler yüzlü, güzel Eftelya. Yüzü aydınlıktı. Saçlarını okşadım. Kokusunu sıkıca çektim içime. Kederle baktım kapalı gözlerine. O uyuyordu, sonsuzluğa dalmış uyuyordu.

UNUTULMAZ ANI

Sudenaz BALCI

Yıl 2019, Sonbahar:

Turuncu yaprakların yere döküldüğü soğuk bir sonbahar sabahıydı. Bulutların arkasında bir görünüp bir kaybolan güneşin altında koşuşturan çocuklar... “Nereye koşturuyorlar ki böyle soğuk havada?” diye içinden geçirdi Mayda. “Doğru ya, okul...”

Biraz daha dışarıyı inceledi tavan arası pencereden. Okula giden, çantası sırtında gençleri gördükçe kendi okul anıları geldi aklına. Sinirle yumruğunu sıktı: “Bana ne ki?” Öfkeyle yüzünü buruşturdu. Okul aslında büyük heyecanlarla, eğlencelerle dolu bir yer. Tabii sonu kötü bitmezse.

Evin sarı, kırık duvarına baktı. Ne kadar da eski bir evdi burası. Kırık duvar, içeri soğuk havayı getiriyordu. Belki de ısınmak için sobayı kullanmalıydı. Sıcak ateşin içine sadece biraz odun atması ısınmak için yeterli olabilirdi. Fakat kalbini ısıtmak için hiçbir şey yeterli olmayacaktı.

İnsan her zaman içini ısıtacak, kalbini sevgiyle dolduracak birine ihtiyaç duyar. Soğuk bir evde üşüme hissini unutturacak birine. Böyle biri olmadığında içini boş hisseder. Hayatını devam ettirmek istemez. Yalnızlık, insanların en büyük acılarından biridir. Mayda

da öyleydi. Yapayalnızdı. Bunca insanın yaşadığı dünyada yalnız olmasının bir sebebi vardı elbet.

Önce kırık duvarın üstündeki takvime baktı. Takvim yaprakları rüzgârla birlikte ileri geri sallanıyordu. Bugün 5 Nisan. O gün, onun asla unutamayacağı bir gündü. Geçmişte yani yetmiş sene önce yaşadığı bir anı olsa da o anıyı dün gibi hatırlıyordu.

Yıl 1950, İlkbahar:

On altı yaşlarındaydım. Oldukça uzun yaşadığım hayatımın en iyi yıllarından birisiydi. Bir doğum günü partisindeydim. Radyoda müzik çalarken insanlar etrafta dans ediyordu. Kulağımın dibinde düdüğünü çalıp duran şakacı arkadaşlarımdan birini başımdan savuşturmaya çalışıyordum.

“Yeter ama Baver!”

Kafasındaki püsküllü, kırmızı doğum günü şapkasını düzeltti. Şapkasının altındaki kumral saçları alnına düştü. Güldü.

“Yetmez. Biraz neşeli olmaya çalışır mısın sen de?”

Koltukta oturup ağrıyan başımı tutuyordum. Siyah saçımı kulağımın arkasına alıyordum ki yine şu saçma düdüğü yüzüme doğru üfledi. Ona kızmak üzereyken biri öne çıkıp bağırdı, dikkatleri üzerine çekti.

“Millet! Doğum günü çocuğu geliyor!”

Baver ve ben aynı anda kafamızı kaldırıp üst katın merdiveninden inen kıza baktık. O kız, benim en yakın arkadaşım Asena’ydı. Topuklu ayakkabıları merdivenden inerken ses çıkarıyordu. Dalgalı saçları rüzgârla uçuşuyordu. Utangaç bir gülümsemeyle toz pembe, tüllü elbisesinin kenarlarını düzeltmeye çalıştı.

Hızlıca ayağa kalkıp alkışlamaya başladım. Benim başlattığım alkışla beraber herkes koca bir alkış kopardı. Bu onu daha çok utan-

dırmıştı. Asena, kocaman bir tebessümle bana baktı. Çekik gözleri gülümsemekten iyice küçülmüştü.

Asena aşağı indiğinde herkes yeniden işine dönmüştü. Asena, zengin bir kızdı. Bu yüzden oldukça geniş villasına okulun neredeyse yarısını doldurmuştu.

Baver ve ben, elimizde tuttuğumuz içeceklerle beraber onun yanına koştuk. Kocaman bir gülümsemeye karşısına dikildim. Şimdi onu biraz daha net görüyordum. Bembeyaz yüzü üzerine sade bir makyaj yapmıştı.

“Çok güzelsin Asena. Şu hâline bak.” diyerek yavaş bir hareketle omzunu dürttüm. Asena, beyaz dişlerini göstererek kocaman güldü.

“Utandırma beni artık.” dedi. Baver’le gülüştük.

O gün çabucak geçti. Üç arkadaş, doğum günü akşamı gün batımını izlemek için sahile gittik. Denizin kıyıya vurduğu dalga seslerinden başka bir şeyin duyulmadığı bir yerde kumların üzerinde oturuyor, denize ayaklarımızı uzatıyorduk. Serin deniz dalgaları arada bir çıplak ayaklarımızı gıdıklıyordu. Baver yine neşeli espriler yapıyor, bizi güldürüyordu. Dizlerimi kendime çekip sarıldım, güldük. Asena, güneşi işaret etti sevinçle. “Bakın, çok güzel değil mi ama?” Hepimiz bir anda güneşe baktık büyülenmiş gözlerle. “Vay be!” dedik. Güneşin turuncu ışıkları denize vuruyor, gökyüzüne yansıyor.

“Durun.” dedim. Heyecanla ayağa kalktım. Babamın çalıştığı yerden getirdiği fotoğraf makinesini elime aldım. “Hadi bu anı ölümsüzleştirelim.”

Baver ve Asena dönüp birbirlerine baktılar. Başıyla bu durumu onaylayan Baver ve Asena fotoğraf için saçlarını düzeltirlerken fotoğraf makinesini hazırladım. Arkamıza koca güneşi aldık. Asena

ve ben gülümseyerek poz verirken Baver dilini çıkardı. Bir anda isyanla yüzümü ekşitip Baver'e baktım. Fotoğraf makinesi bizi bu hâlde yakalamıştı. Asena fotoğraftaki hâlimize bakarak bir kahkaha attı. "Ne gündü ama değil mi?"

Yıl 2019, Sonbahar:

Mayda, o gün çektikleri fotoğrafla bakışıyordu. İstemsizce gülümsedi. Ölümsüz biri olmak bu anlama geliyordu. Herkesi sırasıyla kaybetmek... Bu çok ağır bir yükü. Her insan bununla yaşayamazdı.

Mayda ayağı kalktı, aynadaki yansımasına baktı. Hâlâ tıpkı o fotoğraftaki gibiydi. Yaşlanmıyordu işte, yetmiş yıl geçse de. Gözünün altı mor değildi. Alnında bir kırışıklık yoktu. Fakat o fotoğraftaki hâli ile şimdiki hâli arasında bir fark vardı: İri gözleri artık umutla bakmıyordu hayata. Elinin tersiyle gözünden akan bir damla yaş sildi. Yine de sanki arkadaşları buradaydı. Onun arkasından gelip Mayda'yı kucaklıyordu. Mayda, onları hissediyor gibiydi. Sadece bunu hayal edip kendini avutuyordu. En azından böylece kendini daha iyi hissediyordu.

İSLİ CEKET

Süeda DUR

Mehmet, soğuktan titreyen parmaklarıyla elindeki gazeteyi sallıyordu.

“Yazıyor, yazıyor!”

Gözünü yanımızdan geçenlerin üzerindeki ceketlerden alamıyordu.

Elimizde büyüdü Mehmet. Kara saçları ve kömür gözleri bembeyaz yüzünü gece karanlığında görünen ay gibi ortaya çıkarıyordu. Yaşlılarından daha küçük görünüyordu. Çelimsiz, zayıf bir çocuktü. O güçsüz bedeniyle erken yaşta matbaada çalışmaya başladı.

Babası Fahri, daha Mehmet kundaktayken bu hayattan göçüp gitmişti. Mehmet’in bu dünyada ailesinden bir tek annesi Havva kalmıştı. İlkokulda tanışmıştık Fahri’yle. En yakın, daha doğrusu tek arkadaşımdu. Köylülerden çok farklıydı. Çalışkandı, azimliydi, kendini küçük çerçevelerle sınırlamazdı. Birlikte okuduk, birlikte çalıştık, birlikte hayallere kanat çırttık. On beşimizde birlikte şehre çalışmaya gittik. Hayallerimizi gerçekleştiremeden Fahri; beni, küçücük yavrusunu, karısını yalnız bırakıp gitti. Babasız kalan Mehmet’i, sevdiceğim Ayşe’yle evlat bildik. Çocuğumuza kardeş ettik. Mehmet çalışmaya başladıktan sonra doğan Nevzat’ımın abisi oldu. Fahri gibi zeki ve farklı bir çocuktü Mehmet. Gücümüz yoktu, okuyamadı garibim. Mehmet’in sırtındaki yük-

leri unutup gittim. Ne yaptım ulan ben o gece, ne yaptım? Azimli çocuk, bir an şikâyetçi olmadı hâlinden. Yırtık kıyafetlerini, okuyamadığı okulunu, oynayamadığı oyuncaklarını hiç dile getirmedim. Çalıştı da çalıştı. E, ne yapacak? Sofraya ekmek gerek, anneye ilaç. Tembelliğe mahal vermedi hiç. Büyüdü de ne efendi adam oldu öyle. Engel olunur mu hiç böyle bir adamın güzel işlerine? Ben değil mahalleli... Onlar dedi de ben gittim. Onlar çağırdı beni o gece.

Mehmet, matbaada ilk işe başladığında şehir sokaklarında gazete satıyordu. Köydeki her işin hakkından geldiğini görünce onu şehirdeki bu işe ben getirdim. Gazetede başlıkları daha oturmaz tiz sesiyle bağırarak okuyuşu kazancını sağlayacağı meslekteki ilk adımını olmuştum. Okula gidemediyse de okuma yazmayı matbaadaki ustasından öğrenmişti. Hafta içi çalıştığı şehirden hafta sonu alır köye getirirdim Mehmet'i. Yol boyu sohbet ederdik. Her sohbette Fahri'yi anımsatırdı bana. Benim de ikinci evladım Nevzat, o dönemlerde dünyaya gelmişti. Mehmet işlerini ilerletti. Nasıl çalıştı ben şahidim. Sabahın ilk ışıklarında uyanır, karanlığın çöktüğü sokaklarda bir Mehmet'in mumu yanardı. Adımlarını aydınlatan ışığın kardeşi, uçuruma bağladı tüm yollarını. Büyüdü, büyüdü... O yavru, göremeden büyüdü ışık. Harlanan mumuna bir kibrit de ben mi çaktım?

Her noktasını emeğiyle donattığı rızkını layığıyla kazandı. Onu zorlayan maddi yetersizliğin yerini şimdi akıp giden zaman almıştı. Çalıştığı vakitlerden arta kalan zamanını annesiyle, bizimle ve en çok da kardeşi gördüğü Nevzat'la geçirdi. Maddi sıkıntı çekmemesi, onu çok rahatlatmıştı. Bu imkânların ardından Mehmet'in şehre yerleşip tamamen işine odaklanması için uğraştım. Bu köyde ya tembellikle yokluğa boyun eğersin ya da kazandığın mala köylüyü ortak edersin. Ne yaptıysam ikna edemedim Mehmet'i. Hem babasıyla anılarının olduğu tek yer hem de hasta annesinin ve can yoldaşı Nevzat'ın yuvasının olduğu bu köy Mehmet'in kazıyamadı-

ğı ve sıkı sıkıya bağlı kökleriyle doluydu. Tüm hayatının ilmeklerini attığı evini terk etme niyeti yoktu. Aksine babasının hatırası olan bu evi, en iyi şekilde bakmak için yenileme kararı almıştı.

Damlaların sohbete geldiği damlarını, çalı çırpının ısıtamadığı sobalarını, onlara hep sadık olan gömlekten sedir yüzlerini... Hepsini değiştirdi Mehmet. Bu yaştan sonra anam rahat etsin, derdi. Kendine de bir ceket almıştı. Küçük çocuğun üzerindeki ceket, malı mülkü dert oldu köylüye. Kimse susmadı. Farklılığın en çok rahatsızlık verdiği bu köy Mehmet'e mezar oldu. Köylünün her biri toprağa sırayla çakılmış çubuklar gibiydi: aynı renk, aynı cins, aynı sıra... Mehmet'se yıkımı durduran o domino taşı gibiydi. Yıkımı devam ettirmek için Mehmet'in gitmesi gerekti.

Mehmet'in işinin peşinden koştuğu ve şehir dışına çıktığı bir dönemde köy kahvehanesinde kulağıma sözler ilişti. Köyde bir süredir hırsızlık baş göstermiş. Giderek konuşmalar artıyordu, kahvehanede hırsızlık olayları yaşanıyordu. Konuşmaların geldiği nokta şaşırılmama neden oldu. Ardından gelen tehditlerse susmama... Kulağıma ilişen cümleler, gece yarısı karanlık gökyüzünü aydınlatacak kızıl ışıkların habercisiydi. Neymiş efendim, günden güne hırsızlık artıyormuş, Mehmet de evini yaptırmıyormuş. Hızla gelen maldan korkulur, dediler. Yıllarla işlenmiş her ilmeğe şahit olan ben sustum, sustum. Sonra da unuttum. Onlar unutturdu, ben değil. Onlar konuştu. Onlar sürttü tüm çakmak taşlarını birbirine. O gece beni de götürdüler. Yok diyemedim. Bir laftır dolaşmaya başlamıştı işte. Mehmet mahallelinin mallarını çalarak tırmanmış merdivenleri. Birinin ekmediği biçmediği tarlasını, ötekinin ineğine akşamdan koyduğu samanını, bilmem kimin korunaksız tavuklarını... Hepsini çalmış da gelmiş buralara. Mehmet'im herkesin mirasyedisi, aç ineği, kurnaz tilkisi olmuş. Mehmet yapmaz öyle şey diyemedim, içimden bile diyemedim bunu. Benim de evime ateş düşürürler dedim, cesaret edemedim. Geri kalan evladımı korumak için sustum. İplerine bir ilmek de ben attım böylece. O

gece ben de gittim. Ruhumu evdeki çocuğumun başında bıraktım da öyle gittim.

Güzelim ev, yepyeni. Ev hallolur da peki, ya Mehmet'in kendisi? Belki de annesiyle çay koymuş, meyve dilimlemiş oturuyorlardı. Koca ışık onları içine almadan önce. Belki de uyumuşlardı çoktan. Mehmet o saatte uyur muydu ki? Belki annesini uyutmuş kendi çalışıyordu. Ama uyanık olsa yanan mumunu göürdüm değil mi? Fark eder miydim? Uyanık olduğunu bilsem yapmazdım. Canlı canlı yapılır mı hiç? Hani, görmeyince insan daha kolay hallerde ya işini. Belki de elimizdeki iri mumlardan göremedim onunkini. Görmek istemedim. Kızıl kiremit taşları karalara büründü. Pencerenin ardından görünen işlemeli perdeler uçup gitti. Yerini isli kumaşlara bıraktı.

Elinde gazete kupürleri ile sırtında Mehmet'in ceketini giymiş bir çocuk koşup geldi. Elindeki gazete sayfalarının her birini ateşlere savurdu. Biz olsak ateşi harlamak için kullanırdık kâğıdı. O haykırarak dev ateşleri söndürmek için savurdu. Koşarken ceketin savrulduğu omzun ve evden çıkan dev ateşlerin yansıdığı yüzün sahibi, Nevzat'tı. Uğruna öteki evladımı, kardeşimin emanetini feda ettiğim Nevzat. Düşen cekete aldırış etmedi. Kendini, ağabeyi için feda etti. Benim yetiştirdiğim evlat, benden daha cesaretliydi. Bir çelme de benim taktığım o evden üç cansız beden çıktı sabaha. Birini yaşama bağlamak için tutuşturduğum alev iki evladı da aldı benden. Bir ceket dillere düşürdü, savurdu, cayır cayır yaktı. Kefen oldu onlara.

Yüzlerindeki nuru, ateşin isisi bile karartmamıştı.

YANIP SÖNEN IŞIKLAR

Tuğra Metin ÖNAL

Tavana düzgün bağlanmamış olan ampul, en küçük kıvılcımıyla onu bitirebilecekmiş gibi yanıp sönererek karanlıkla alay ediyordu. Sağ dizindeki acının verdiği sızıyla gözlerini açan adam, loş ışığın altındaki masaya bağlı olan ellerine baktı. Ellerini birkaç saniye zorladı ama hiçbir şey olmayınca pes etti. Çok geçmedi ki birisi kapının kulpunu aşağı indirip kapıyı araladı. İçeri giren kişinin üstünde lacivert bir ceket, altında siyah bir pantolon vardı. Adam kapının yanındaki bir sandalyeyi çekip masanın karşı tarafına oturdu. Lacivert ceketli adamın agresif olmasını bekleyen adam, sakinliği karşısında şaştı kaldı.

Lacivert ceketli adam, ceketinin fermuarını yarıya kadar indirip ceketinin içinden eskimiş, kahverengi bir dosya çıkarttı. Dosyayı açıp adamın önüne koydu. Dosyanın içinde bir fotoğraf vardı. Fotoğrafta bir kıraathanenin yanındaki sokakta, sarı şeritlerle çevrelenmiş bir alan, alanın içindeki numaralandırılmış mermi kovanlarının arasında kimliği belirlenemeyen bir erkek cesedi yatıyordu. Tecrübeli bir doktoru bile iğrendirecek bu fotoğraf, şüpheliyi ne korkuttu ne de iğrendirdi. Bunu fark eden lacivert ceketli adam, sakin bir şekilde konuşmaya başladı. “Bu adam kim biliyor musun?” diye sordu işaret parmağını fotoğrafın üzerine vurarak. Şüphelinin cevap vermesine izin vermeden “Bu herifin adı Hasan Avcı” diye devam etti sakinliğini koruyarak. Şüpheli-

nin gözleri kısıldı. Lacivert ceketli adam konunun üstüne gitmeye devam etti.

“Ne biliyorsun Hasan hakkında?” diye sordu, ritmik bir şekilde sağ postalinin ucunu yere vururken. Ortamın korkutucu sessizliğinden şüphelinin sakinliği sarsılmaya başlamıştı.

“Avukatım olmadan konuşmak istemiyorum.” diye cevap verdi.

İnsanların özünde vardır bu içgüdü. Kovalanır, avlanacaklarını hissettiklerinde ise kolay yolu ararlar. Doğuştan avcılar ise pes etmezler.

“Seviyordun ha Sude’yi? İletişimi kesmemişsin hiç, öyle diyor.” diye üstüne gitti komiser, sesindeki şüpheliyi belirginleştirerek.

Yıllardır şüpheli sorgulamaktan ne söyleyeceğini, nasıl söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Şüphelinin gözleri Sude ismini duyunca aralandı ve kaşları rahatladı. Doğru baskı noktasının bu olduğunu anlayınca, şüpheli bir şey diyemeden “Belli ki gözü yokmuş sende.” diye üstüne gitti komiser. Bunun üzerine şüpheli, iyice duygularına boşluğuna girip masaya bakarken daldı. Ta ki masanın altından dizine vurulana kadar. “Seninle konuşuyorum! Yaptıysan yaptım de, herkesin senin gibi evli bir kızın peşinde koşacak zamanı yok!” Komiserin bu sözleri şüpheliyi sarstı ve onu sıçrattı. Sıçrama sonrasında masaya bağlı elleri acıdı. Şüpheli, birkaç saniye kendini toparladıktan sonra bir iç çekti ve adamın gözlerine odaklandı. “Ben yaptım komiserim.” dedi.

Komiser sağındaki tek taraflı camın arkasındaki meslektaşlarının olduğu tarafa bir bakış attı, sonra adama dönüp dosyayı alarak odadan ayrıldı. Ceketini düzelttikten sonra büronun, parfüm ve kahve kokusunun harmanlanıp duvarlarına sindiği duvarları sararmış hole yöneldi. Kapılardan birini açıp içeri girdiğinde bordo siyah renkli, kare desenli battaniyeyi üzerine çekmiş, ağlamaktan

rimelleri akıp allıklarına bulaşmış oturan kadınla karşılaştı. Kadının karşısına otururken: “Sude Avcı sen misin? diye sordu.

Tanımadığı bu adamı görünce kadın ilk başta şaşırdı fakat yine de cevap verdi: “Evet, benim.” diyebildi çekingin bir tavırla.

Kadının battaniyeyi tutan, bir nevi sarılan kollarının üzerini gizlediğini görünce komiser şaşırıp kafasını hafifçe sağa çevirdi. İzleri göstererek “Hasan mı yaptı bunları?” diye sordu.

Kadın, utançtan gözlerini kaçırdı. Komiser kaşlarını çatarak üstelendi. Tam bir şey daha soracaktı ki kadını kapının dışına bakarken gördü.

İki polis tarafından arkadan elleri kelepçelenmiş olarak götürülen suçluyla göz teması kurduğu belliydi. Sude'nin gözleri suçluyu uzun zaman sonra tekrar görmekten olacak ki şaşkınlıktan büyüdü. Hasan'ı öldürenin o olduğunu bildiğinden kalbine saplanan hüznün duygusuyla arkasından seslenmek için ağzını açtı fakat ağzından hiçbir söz çıkmadı.

Ne kadar içini dökmek, özür dilemek bağırıp çağırmak istese de içindeki bir his onu durduruyordu. Ağlamaktan yüzündeki rimellerden eser kalmamıştı artık.

MENEMEN KOKAR

Ülfiye MEŞE

Babasının horultulu nefesinin kesilme ihtimalini düşünmekten kaçamıyordu artık. Annesinin güzelliği, genç kızlardan biri olan torununun güzelliği ile yarışiyordu. Annesinin sırtındaki kambur, güzel bedeniyle birleşmişti çoktan. Ne tesadüftür ki torunu da anesine benziyordu. Babası onu Ankara'ya gelin vereli kırk dört yıl olmuştu. Annesi onu koynundaki pınar sütüyle emzirdiğini ve bu yüzden iki kardeşiyle onun da iyilikten, merhametten, doğrudan başka hiçbir şeye sahip olamayacaklarını söylerdi. Ankara, bu geçen kırk dört yılda onu eskittiği kadar kimseyi eskitemedi. O ise iyiliği eksilmesin diye daima Ankara'yı hoş gördü.

Ankara onu ilk koynuna aldığında beş defa doğum yapmamış genç bir kızdı. Evliliğinin ilk yıllarında kızı olsun diye aylarca dua etmişti. Duası kabul olmuştu olmasına da üç ay içinde kızlarını geri toprağa vermişti. Yirmi beş yaşına geldiğinde üç oğlu vardı. Sürekli “Keşke bir kızım da olsaydı.” diyordu. Yıllar sonra çocuklarının ölümüyle bu isteği yüzünden tanıştığını düşündü. Allah'ın gücüne mi gitmişti ne? Henüz kırk yaşındayken küçük oğlunu kaybetti. On yıl boyunca ölüme alışmayı denedi. Ancak on yıl sonra oğlunun kıyafetlerini dolabından çıkarabildi. Kara kızdı o. Rahmetli oğlu, kömür karası saçlarından ve koyu badem rengi gözlerinden dolayı öyle diyordu kendisine.

Annesini öne çıkaran sadece gözleri değildi. Oklava kadorcık boyunun altındaki marifetleri... Çok hızlı hamur açardı. Köyde en güzel çörekleri o yapardı. Onlarca hayvanı vardı, sabah akşam demeden otlatırdı. Ne zaman babasının konağına arabası yaklaşırsa annesi onları kapıda karşılardı. “Aman, kurban olurum, hoş geldiniz.” derdi. Herkese öyle bir sarılırdı ki kimse kollarından ayrılmak istemezdi. Fadime de bu yüzden ömrü boyunca annesinin kollarına sığınabileceğini düşündü.

Evet Fadime. Bizim kara kız. Gözleri doğuştan sürmeli diye bu isim adeta üzerine yapışmıştı. Çile çekmesi için doğurmamıştı onu anası. Fakat babası çile çeksin diye evlendirmişti onu. Şimdi annesinin bal rengi gözlerinin altında iri iri “demans çizgileri” vardı. Babasının “Alzheimer damarları” ise ellerinin üzerinde görünüyordu.

Önce babası hastalanmıştı. Ne kızını on üç yaşında evlendirdiğini hatırladı ne de üç torununun öldüğünü. Parası o kadar kıymetliydi ki arabasının anahtarını küçük oğlundan başka kimseye vermezdi. Şimdi kapının önündeki arabasının kime ait olduğunu soruyordu. Babasının unutmadığı tek şey türkü söylemekti.

Annesinin önce elleri tutmadı. Aradan geçen iki yılda sözcükleri de unuttu. Bu sabah annesi konuşmaya çalıştı. “Her...” bu kelimenin yamacı boş kalmasın diye iki dakika bekledi. Annesi cümleyi toparlayamayınca ellerinden öptü Fadime’nin. Fadime’nin gözleri dolmuş ama göz tansiyonundan yaş gelmiyordu gözlerinden. “Her şey için teşekkür mü ediyorsun anne?” Anne dese de bakmıyor kadın. Üç çocuğu olduğunu, onları sütüyle emzirdiğini çoktan unutmuş. Fadime’nin limanı olan annesine artık gemiler demir atmıyor. İnsanın kaçıp sığınacağı sığınağı gitti miydi okyanusun ortasında kaybolan Titanik’ten pek bir farkı kalmıyordu. Bu yüzden düşünüyordu babasının horultulu nefesinin kesilme ihtimalini. Annesinin neredeyse hiç oynatamadığı omzunun kilitlenme ihtimalini.

Ana babası onu bir tıkırtıya saptırmıştı. Hayat bir tıkırtıydı. Annesi ölse ne olacak tık, babası annesinden önce mi ölmeli tık, eğer babası annesinden önce ölürse annesine evinde bakabilir mi tık, bu duruma on yedi yıldır birlikte yaşadığı gelini ne der tık, hem annesi hem babası her şeyi unutmuş o da mı Alzheimer olacak tık, ölüm geleceksen bir gece hiç kimse evde yokken gelsin tık, el ele olsunlar tık, el ele, el ele...

Dünyamızı onaran annelerdendi annesi. Köyleri Ankara'dan iki yüz km uzakta olduğu için bu iki yetmişini devirmiş çocuğu aslında Hollanda'da yaşayan kardeşinin Ankara'daki evine getirmişlerdi. Kardeşinin evi "Ah!" kokuyordu artık. Torunları yanlarına belki bu yüzden girmek istemiyordu. Ah kokusu dokunuyordur belki onlara. Çünkü başka türlü kendilerini büyüten insanları koklamaktan çekinemezler.

Torunları... Fadime'nin iki oğlu hayattaydı. Küçük oğlu Ali, otuz yıldır Hollanda'daydı. İki yılda bir gelen üç torunu da oradaydı. Babası onlara hiçbir zaman iyi davranmadı. Bir yaz Ali'nin kızı dedesinden dondurma istedi. Dede beş lira bile vermedi. O yaz çocuk dondurma yiyemedi. O zamanlar unutkanlığı bile yoktu dedenin. Dede ne yaptıysa küçük oğlunun çocukları için yaptı. Köydeki hayvanlarını satıp yirmi üç yıl önce hanımını Ankara'ya yollamıştı. Çünkü küçük oğlunun eşi çalışıyordu. Üç torununa da yirmi yıl boyunca baktı kadın. Dedeleri köyde evini beklemeyi tercih etti. Belki bu yalnızlık ona tüm yaşadıklarını unutturmuştu.

Fadime sabah ezanıyla aralıyor yorulmuş gözlerini yine. Hani sabah ezanlarında edilen dualar kabul olurmuş ya. "Kuru dallara can veren Rabb'im, sen annemin babamın bu sabah aklını yeniden geri ver, âmin!"

Her gün üç defa gözüne ilaç damlatması gerekiyordu ama her sabah unutuyordu. Sonra her öğlen af diliyordu gözlerinden. Aslında akşama kadar o bir çift gözün onu tamamen terk etme ihtimalini

düşünmemiş olsa asla af dilemezdi. Kendinden de asla af dilemezdi o. Çünkü çoğu zaman kendisi aklına dahi gelmezdi. Gün kısal-sın, güneş çok durmasın havada, erkenden batsın istiyordu gönlü.

Namazını kıldıktan sonra iki saat daha yatıp öyle kalktı ve yola çıktı. Dimdik bir yokuştan sonra gariban ana babasının yanında olacaktı. Anahtarı, anahtar deliğine zar zor denk getirirdi. Bir defa çevirdi anahtarı. Bu iki yetmişini devirmiş çocuğun kapısı bir defa kilitlense yeterdi. Kapıyı açar açmaz insansızlıktan bıkmış, bir türkü söylüyordu babası.

“Amanın dünya bir hâl oldu,
Dağlar duman oldu,
Hoş geldin hanım kızım, hey!”

İncelmiş dudakları gülümsüyordu babasının bu hâline. Annesine çevirdi gözlerini. Hani limanıydı o, yaklaştırdığı gemisini görsün istiyordu işte. O da bağırsın bir kere. Kafasını dağıtmak için etrafa bakındı. Kocaman çöp poşetlerinden koridordaki dolabın aynasına örtü yapacaktı. Annesinin oradaki yansımasıyla konuşması kalbine batıyordu. Her bir kesik dışardan menemen sanılıyordu. Poşetleri hızlı hızlı bantladı aynaya. Sonra üşüdüğünü fark etti. Kendi bedenini yokladı, bu doksan kiloluk kadın üşüdüyse dedi, annesi daha çok üşümüş olmalıydı. Hemen peteği yaktı. Menemen yapacaktı bu sabah kahvaltısında onlara. Köylü, annesini menemenleriyle tanırdı. Annesi bir anda ayağa kalkmış, camlı menemen dolabının önünde kalakalmıştı. Aynada bir boşluk aradı, aradı, sonra eğildi. “Fadime, buradan ayaklarını görüyom.”

Fadime sabırlı gözükken edasıyla aldı onu, masaya oturttu. Annesi oturmayı da unutuyordu. Bacaklarını o yüzden Fadime elleriyle büktü. Yanına oturunca annesinin ellerine baktı. Damarların dışarı taşıyormuş gibi mor duran ellerine. Gözlerine baktı. Gözlerinde mandalina kokan çocukları yoktu. Boş, ah kokulu bir ev vardı.

Ellerini yüzüne değdirdi. Bir ıslak mendil aldı, yüzünü silecekti. Islak mendile annesinin “bunu yemeden büyümesinler” kokusu bulaştı. Cebine attı onu, annesi koksundu cepleri. “Ah anneciğim türkülerin bitti mi? diyordu kalbi. Yeşil ördek söyleyen yeşil gözlü anası beliriverdi gözünde. “Yeşil ördek gibi daldım göllere.” diyerek annesinin türküye eşlik etmesini bekledi. Tabii ki babası eşlik etti bu sese.

“Sen düşürdün beni dilden dillere / Ne sen beni unut ne de ben seni.”

Vakit tamamı.

YIL 2169

Yiğithan KALFA

Zamanda yolculuk yapılan dönemlerin birinde Çağ adında bir çocuk dünyaya geldi. Çağ'ın özel güçleri vardı. Yedi yaşına geldiğinde gücünün farkına vardı, hemen gücünü ailesine anlattı. Ailesi özel gücünü her zaman, her yerde kullanmamasını ve kimseye söylememesini tembihledi.

Çağ, gizli gizli gücünü test ediyordu. Zamanda yolculuk yapmayı çok istiyordu ama bazı yetkililer yolculuk hakkına sahipti. Özel güçlerle doğan çocuklar arasından milyonda bir ihtimal bile olsa zaman yolculuğu yapma yeteneğine sahip olanlar çıkıyordu. Gücünün farkında olan Çağ, zaman yolculuğu yapmayı kafasına koydu.

Bir gün okuldan çıkıp markete girdi. Markette bir zaman yolcusu vardı. Çağ; birkaç tablet vitamin aldı, parasını ödedi. Zamanı geriye ayarlayıp oradan ayrıldı. Zaman yolcusunun kendisi zaman ayarı yapmadan ileri ya da geri gidemezdi. Çağ eve gitti, ortalıkta kimse olmadığından zamanın geriye gittiğini anlayamadı.

Zaman yolcusu ise olanları fark edip Çağ'ı evine kadar takip etti. Evin kapısını çaldı, kapı açılınca Çağ'ın kolundan tuttu. Sonra Çağ'ın ailesi zaman yolcusunu evlerine buyur ettiler. Zaman yolcusu, çocuklarının yeteneğinden bahsetti ve bunu halk dışında hizmette kullanmak yasak olduğundan onlara iki seçenek sundu. Bunlardan birisi çocuklarını hapsedmek ikincisi ise çocuklarını özel

bir eğitimden geçirip onu devlete hizmet için görevlendirmektir. Çağ'ın ailesi elbette ikinci seçeneği seçti. Çağ da bu teklifi kabul etmek zorunda kaldı.

Zamanla Çağ, yeteneklerini geliştirdikçe ve eğitim programını başarıyla tamamladıkça devletin çeşitli zaman projelerinde görevlendirilmeye hazır hâle geldi. Artık onun için yeni bir yaşam başlıyordu; dünyayı farklı zaman dilimlerinde dolaşacak ve tarih boyunca aksayan çeşitli olayları düzeltecekti. Bir gün zamanda kırılma olduğu görüldü. Çağın geçmişte yaptığı bir hata büyük bir hata, sonuçlarını şimdi ortaya çıkmaya başladı. Çağ, nerede hata yaptığını unutmamıştı. Hemen yetkililerden olayı incelemek için izin istedi fakat yetkililer buna izin vermedi.

Çağ, geçmişte yaptığı hatanın sonuçlarını düzeltmek için çabalar-ken içinde tarif edilemez bir huzursuzluk vardı. İzin alamamasına rağmen kendi başına hareket etmeye karar verdi. Zaman yolculuğu yeteneğiyle geçmişteki olayları incelemeye ve hatasını bulmaya kararlıydı. Ancak bu görevini gizlice yapmalıydı çünkü devletin izni olmadan zaman yolculuğu yapmak yasaktı. Bir plan yaparak geçmişe gitti. Zaman içinde yolculuk yaparken dikkatli davranı-yordu. Geçmişe ulaştığında hızla olayları incelemeye başladı. Ancak hatasını bulmak hiç de kolay olmadı. Zamanın akışı içinde kaybolmuştu ve yaptığı yanlış hatırlaması da kolay olmayacaktı. Zamanla geçmişteki olayları tekrar tekrar gözden geçirerek ufak ipuçları bulmaya çalıştı. Anılarını yeniden canlandırmak için derin meditasyon ve odaklanma tekniklerini kullandı. Sonunda hatasının izlerini buldu ve içi rahatladı.

Geçmişte bir karar verirken farkında olmadan çok önemli bir bilgiyi göz ardı etmişti. Bu da zincirleme bir reaksiyona neden olmuştu. Hatasını düzeltmek için zamanın içinde geriye doğru ilerledi ve o kritik karar anına geri döndü. Bu sefer, bilgi eksikliğini fark etti ve daha dikkatli bir şekilde hareket etti. Kararını değiştirdi ve zincirleme hataların oluşmasını engelledi. Geleceğe döndüğünde,

zamanın yeniden düzene girmeye başladığını hissetti. Ancak bu müdahale sonrası zaman akışında bazı değişiklikler olmuştu. Bazı olaylar, öngörülemeyen şekillerde etkilenmişti.

Çağ, hatasını düzeltmek için mücadele etse de zamanın karmaşık dokusunda bir iz bırakmıştı. Devlet yetkilileri, zamanın karmaşıklığını dengelemek için harekete geçti ve Çağ'ın müdahalesini izlemeye aldılar. Onun, zamanın dokusunu değiştirebilecek bir güce sahip olması, onu hem bir tehlike hem de değerli bir kaynak hâline getiriyordu. Gelecekte, onun bu yeteneği, dünyanın kaderini şekillendirecek önemli bir rol oynayacaktı. Çağ, yaşadığı deneyimlerden ders çıkardı ve artık zaman yolculuğunu daha dikkatli bir şekilde kullanmaya başladı. Gelecekte karşılaşacağı zorluklara hazırlıklı olmalı ve gücünü doğru şekilde kullanarak dünyaya hizmet etmeye devam etmeliydi. Artık geçmişteki hatalarını düzeltmenin ve geleceği şekillendirmenin sorumluluğunu taşıyordu.

Yirmi yaşına geldiğinde gücünün kendi elinde heba olduğunu düşündü. Dünya küresel ısınmadan dolayı yok olmak üzereydi ve bu güç ile tüm dünya kurtulabilirdi. Hemen bir plan yaptı. Önce bulabildiği kadar hava filtreleme cihazı aldı. Otomatik çöp toplayan modern bir çöp kutusu yaptı. Çalıştığı yerde sadece zaman yolculuğu değil aynı zamanda klonlama ve ışınlanma ile ilgili makineler de vardı. Gizlice klonlama makinesinden birini alıp iki tane klonlama makinesi klonladı ve bunlardan birini evine getirdi. Hemen makineyle filtreleri ve çöp kutularını çoğalttı. Sonra özel gücünü kullanarak zamanda geri gitti. Çöp kutularını ve filtreleri icat ettiğini ve her fabrikanın bu filtrelere ihtiyacı olduğunu duyurdu. Tüm filtreleri ve çöp kutularını klonlayabildiği için hepsini insanlara dağıttı. Bu sayede tüm fabrikalarda filtreler ve çöp kutuları yenileriyle değiştirildi.

Zamanın karmaşıklığına rağmen Çağ'ın eylemleri dikkat çekmedi. Dünya, yeniden nefes almaya başladı. Temiz hava ve düzenli çevre yönetimi, küresel ısınmanın etkilerini azaltmaya yardımcı oldu.

Çağ, zaman yolculuğunu kullanarak insanlığın yaşadığı krizlerle mücadele etmek için daha fazla fırsat buldu. Artık geleceği daha umutlu bir şekilde görebiliyordu.

Zaman yolculuğunun getirdiği sorumlulukları kavramıştı ve bu gücü doğru şekilde kullanarak insanlığa hizmet etmeye devam etti. Gelecekte insanlık için daha büyük zorluklar ve tehlikeler olabileceğinin farkına varmış, bu zorlukların üstesinden gelmek için hazır olduğunu anlamıştı.

Onun hikâyesi, sadece kendi geçmiş hatalarını düzeltmekle kalmayıp aynı zamanda dünyanın geleceğini şekillendirmek için kullanacağı gücünü anlamasıyla değişti. Çağ, gelecek nesillere iyi bir miras bırakmak için hazırды.

TAM İSABET!

Zeynep BOZKAYA

Hafifçe yutkundu genç kız. Çaresizce aynaya bakarak süzdü kendini. Üzerindeki elbise onu fazlasıyla rahatsız ediyordu. Mutsuz bir şekilde dudaklarını büzerken oda kapısının çalınmasıyla geriye doğru baktı.

“Sahra!”

Kapı aralandı ve genç kız, annesinin sert çehresini görünce yüzüne yalancı bir tebessüm yerleştirdi ve saygılı bir ifadeyle annesine “Efendim anneciğim.” dedi.

Sahra ellerini önünde birleştirmiş, kendisine yöneltilen soğuk bakışlar altında ezilmemek için olanca gayretiyle mücadele ediyordu. İçeri giren annesi bir süre Sahra’yı süzdü. Genç kız kollarını iki yana sarkıtarak stresle tırnaklarını avuç içine bastırırken derin soluklar aldı. Annesi kaşlarını çattı ve bakışlarını kızının yüzüne yöneltti. “Dedenler geldi. Aşağıda bekliyorlar. Derhal in aşağıya!” Ardından odadan çıkmaya yeltendi. Ancak bir adım atmıştı ki durdu: “Uzun kollu bir elbisen yok mu senin? Kolların hiç hoş durmuyor. İnsanların ağzına laf vermeye mi çalışıyorsun sen?”

Sahra, annesinin bu paylaşması üzerine omuzlarını düşürdü ve kollarını bedenine sardı. Odadan çıkan annesinin ardından somurtup aynaya döndü. Bakışları bir süre kollarında gezindi. Ne vardı ki kıyafetinde?

Sahra ailesinin, özellikle de annesinin tüm itirazlarına rağmen tutkusundan vazgeçmemiş ve merak sardığı okçuluğa ilk adımını atmıştı. Hâlâ da aynı hevesle devam ediyordu. Ama annesine göre genç bir kız süslü elbiseler giymeli, tüm gün evi derleyip toparlamalıydı. İçindeki okçuluk arzusunun isyan bayrakları dalgalandı. Ailesini dinleyip bu hayatı kendine zehir etmek gibi bir niyeti yoktu. Kollarını iki yana kaldırıp hafifçe şişmiş kaslarına baktı. Yüzünden silinen zoraki tebessümün yerine samimi bir sırıtma gelmişti. “Ben ve kaslarım mutluyuz anne. Teşekkürler.”

Annesinin alt kattan tekrar yükselen “Sahra” nidalarını duyduğunda onu daha fazla kızdırmamak için hızlı hareketlerle aynanın önünden ayrılp alt kata indi. Salona girdiğinde koltukta oturan dedesine ve çatak kaşlarla kendisini süzen babaannesine baktı.

“Hoş geldiniz dede.” diye öne atıldı Sahra, dedesinin elini tutarken.

“Hoş bulduk güzel kızım.”

Dedesi tebessümle izledi torununu. Sahra, babaannesinin de elini öpüp geri çekildi, karşısındaki koltuğa oturdu. Babaannesi; onu kınayıcı bakışlarla incelemeye devam ederken Sahra, bu gergin ortamın havasına alışmaya çalıştı. Stresten terleyen ellerini dizlerinin üzerine koydu.

“Sahra?”

Babaannesinin sert sesiyle tüm bakışları yaşlı kadını buldu. Sahra tırnaklarını dizine batırarak kadına baktı. Acaba babaannesi yine neler söyleyecek, genç kızın tutkulu kalbini nasıl incitecekti? Hangi iğneli kelimelerle moralini bozacaktı zavallı Sahra’nın?

“Buyur babaanne?”

“Nasılın kızım?”

“İyiyim babaanne. Sizler nasılsınız?”

“İyiyiz biz çok şükür de sen şu ok zımbırtısına devam mı ediyorsun hâlâ?”

Sahra dişlerini sıkarak derin bir nefes aldı. Babaanesi bu işlere annesinden daha fazla karşıydı. Her geldiklerinde konuştukları tek şey Sahra'nın ne kadar aykırı ve uslanmaz bir kız olduğuydu. Oysa yaptığı tek şey kadim bir spor dalına ilgi duymasıydı.

“Okçuluk, babaanne! Evet, devam ediyorum. Hocam kendimi epey geliştirdiğimi söylüyor. Bir aksilik çıkmazsa kısa süre içerisinde müsabakalara da çıkacağım.”

Yaşlı kadın duyduğundan hiç de memnun olmamıştı. “Bak, Sahracığım.” diye başladı konuşmasına. Sahra gözlerini yavaşça yumdu. Yine başlıyordu işte uzun ve sıkıcı öğütlerine. Her seferinde de dinlemek zorunda kalıyordu. “Genç kız dediğin giyimine özen gösterir. Görmemiş gibi takıp takıştırmaz ama bir ağırlığı olur kız kısmının. Bir hanımefendiliği olur. Evini çekip çevirmesini, iki eliyle beş yapmasını bilir. Hem nasıl bakacaksın çoluk çocuğuna? Kocan demez mi sana ‘Ne yapıyorsun tüm gün evde?’ diye. Almaz kimse seni sonra. Kalırsın otuzunda da evde. Ayıp, kaç yaşına gelmiş de hâlâ bir talibi yok, diye. El âlemin ağzına sakız mı olalım? Bir dikiş öğrenmen şart kızım. Ufak bir sökükle baş edemezsen ne olacak? Bırak sen şu spor işini. Kızsın sen. Ne o öyle, hoplamak zıplamak falan. Yakışıyor mu sana? Biraz usturuplu ol.”

Sahra, derin nefesler alıp vermeye başladı. Ağzından yanlış bir kelime kaçtırmamak, saygısını bozmamak için kendini zor tutuyordu. İşte bundan nefret ediyordu. Genç kızın gözleri babaannesinin yaşlanmış yüzünde çivilendi.

“Evet, Sahracığım, ne yapıyormuşuz?”

Sahra o kadar dalmıştı ki babaannesinin kendisine yönelttiği soruyu duymadı. Annesinin kolunu sarsmasıyla irkildi. Gördüğü ilk şey

annesinin onu uyaran sert bakışlarıydı. Bu bakışların tek bir anlamı vardı: “Seninle sonra görüşeceğiz!”.

“Babaannen sana bir soru sordu Sahra.”

Annesinin buz gibi sesiyle yaptığı açıklamanın üzerine Sahra, babaannesine döndü.

“Sen beni dinlemiyor musun evladım?”

“Hayır, babaanne dinliyorum.”

“Pekâlâ. Şimdi gerçekten dinle beni küçük hanım. Dediğim gibi artık genç kız gibi davranmaya başlaman gerekiyor. Ne o öyle spormuş, kas yapacaktımsın falan? Hiç yakışıyor mu senin gibi kıza? Ayıplamazlar mı seni?”

Sahra artık dayanamıyordu. Bu zamana kadar hep susmuştu ancak artık sözlerini yutmak istemiyordu. Ortada bir ayıbı varmış gibi konuşuyorlardı. Annesinden bile destek göremiyor oluşu... Sahra, hepsinden daha çok bu duruma üzülmüdü.

“Ayıplamazlar!”

Annesi büyük bir hayal kırıklığıyla açılan gözleriyle Sahra’ya dönerken babaannesi aldığı cevapla afallamıştı. Her zamanki gibi to-rununun sessiz kalacağını ve onu onaylayacağını sanmıştı.

“Anlamadı...”

“Ayıplamazlar babaanne. Hiç kimse beni bir sporla uğraşıyorum, bir konu da başarıya adım adım yaklaşıyorum diye ayıplamaz. Hatta onlar; siziz yaptığınızın aksine beni destekler ve arzumu, tutkumu devam ettirmem için ellerinden gelen her şeyi yaparlar.”

“Sahra!” diye fısıldadı annesi dişlerini sıkarak. Kızının kolunu çekiştiriyor, susturmaya çalışıyordu ancak Sahra, içini dökmeden bu salondan çıkmayacaktı. Onları sessizce izleyen dedesine bir bakış attı ve konuşmaya devam etti.

“Ortada bir ayıbım varmış gibi konuşuyorsun ancak karşında tek derdi kendi ayakları üzerinde durabilmek olan bir kızın olduğunu unutuyorsun babaanne. Ben genç bir kız gibi davranıyorum ve tüm engellere rağmen kendim için çabalıyorum. Bütün bu yersiz çabanıza rağmen pes etmiyorum. Ayrıca kendime yetecek kadar da hayatta kalma tecrübem var. İleride evde kalmayı da sizin kadar dert edinmiyorum. Kariyer yapmak ve kendi geleceğimi inşa etmek daha cazip geliyor bana.

“Sahra! Düzgün konuş. Saygını yitirme!”

Annesinin ikazı üzerine annesine döndü Sahra. “Senin de beni desteklediğin yok zaten. Evladın mıyım değil miyim belli değil.” Sahra öfkeden ve hızlı konuşmasından dolayı nefes nefese kalmıştı. Farkında olmadan ayağa kalkmış salonun ortasında dikiliyordu. Göğsü aldığı her nefeste inip kalkıyordu.

“İzninizle.” diye mırıldandı ve annesinin arkasından seslenmesini umursamadan odasına çıktı. Üzerindeki elbisesini çıkardığı gibi yere fırlattı. Halıyla buluşan kıyafetini ezerek gardırobuna ilerledi ve üzerine rahat bir takım geçirdi.

Sinirden eli ayağı titriyordu. Hızla evden çıktı. Bahçede duvara yaslanmış bisikletine ilerledi. Eve geri döndüğünde annesinden yiyeceği azar ve edilecek kavga aklına gelince başını iki yana salladı. Bunları sonra düşünürdü. Şimdi sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Yola koyulduğunda esen hafif rüzgâr saçlarının arasından esip geçiyor, tenini okşuyordu. Sahra, derin bir nefes alıp temiz havayı içine çekti.

Derin bir nefes alıp ikinci oka uzandı. Geldiğinden beri antrenman yapıyordu ve çok yorulmuştu. Sabah olanlar ise biraz olsun aklıdan uzaklaşmıştı. Antrenörü, Sahra’nın gelmesine şaşırılmıştı ancak moralinin bozuk olduğunu görünce soru sormamış ve kendi hâline bırakmıştı. Sahra yayı gerdi ve gözlerini hedef tahtasına dikti.

“Oo, Sahra?”

Sahra, sesi duyunca okla yayı indirmiş ve arkasına bakmıştı. Kendisine doğru gelen arkadaşını görünce yorgun bir tebessümle karşılık verdi.

“İşıl! Senin antrenmanın bitmedi mi daha?”

İşıl, başını iki yana sallarken elindeki yayı omzuna astı. Tepeden topladığı saçları iki yana sallanıyordu. “Benim antrenman saatleri değişti. Sen niye buradasın? Bugün antrenmanın yok diye biliyordum.”

“Aslında yoktu ama... Biraz kafa dağıtmaya ihtiyacım vardı.” diye kestirip attı. Sabahki tartışma aklına gelince yine morali bozuldu. İşıl ise olayı anlamıştı.

“Yine babaannen, değil mi?”

Sahra yüzünü buruşturup başını salladı. İşıl yüzüne anlayışlı bir gülümseme yerleştirip arkadaşına sıkıca sarılırken mırıldandı. “Ben her zaman senin arkadayım. Asla pes etme. Ailene vereceğin tek cevap başarın olsun, canım arkadaşım.”

Sahra, içine yayılan sıcaklıkla dudaklarını birbirine bastırdı. Ayrıldıkları zaman yayını tekrar gerdi. Gözlerini yavaşça kapattı. Arkadaşının da dediği gibi pes etmeyecekti. Vazgeçmeye niyeti yoktu. Derin bir nefes aldı ve oku serbest bıraktı.

Tam isabet!

Okun hedefin tam ortasına isabet etmesiyle keyfi yerine gelmişti. Arzuları, tutkuları ve okçuluk sevdası bir volkan patlaması gibi yeneden alevlenivermişti.

BİR BAYRAM GÜNÜ

Zeynep ŞAHİN

Bayram sabahı, bayramlıklarını giyme heyecanıyla erkenden uyanmıştı. Babasının da uyanık ve evden çıkmak üzere olduğunu görünce ona nereye gideceğini sordu.

“Camiye gidiyorum oğlum, istersen sen de benimle gelebilirsin. Önce namaz kılarız sonra da camiye gelenlerle bayramlaşırız.” diye cevap verdi babası.

Kafası karışmıştı. Bazı sabahlar erken uyandığında babasının namaz kıldığını görürdü ama daha güneş doğmamış olurdu.

“Baba, sabah namazı için biraz geç kalmadın mı?” diye sordu.

Babası güldü. “Oğlum sabah namazını kıldım zaten, bu bayram namazı. Bu namaz normal namazlar gibi kılınmaz, gidince görürsün.” dedi.

Çok heyecanlanmıştı. İlk defa kılacağı bu namaz için bir an evvel camiye gitmek istiyordu ama önce babasının abdest almasını beklemeliydi. Babasının yardımıyla kendisi de abdest alınca hızla camiye doğru ilerlediler. Camiye vardıklarında daha önce hiç görmediği kadar çok insanın bir araya geldiğini gördü. Biraz daha dikkatli bakınca aralarından tanıdık yüzler bulabiliyordu. İçeriye geçip oturdular. Babası hızlıca ona bu namazın nasıl kılındığını an-

lattı. İmam gelince de bayram namazının nasıl kılındığı tekrar tarif edildi. Ardından bayram namazını kılmaya başladılar. Namaz çabuk bitmişti. Tam çıkacakları sırada kapıda bir sıranın oluştuğunu görünce şaşırıldı.

“Baba, bu kuyruk da ne?”

“Oğlum, demiştin ya namaza gelenlerle bayramlaşacağız.” diye.

Onlar da hemen kuyruğa girdiler. Bazı yaşlı amcaların yanlarında şeker getirmiş olması onu mutlu etmişti. Bayramlaşma bittikten sonra eve geçtiler. Annesinin sofrayı çoktan hazırladığını gördü. İçinde mutluluk rüzgârları esti. Kurt gibi acıkmıştı. Kahvaltısını yaptıktan sonra eline bir poşet alıp sokağa indi. Yolda ilerlerken arkadaşları da ona katılmışlardı. Kapı kapı gezip herkesle bayramlaşmış, bir yandan da poşetlerini doldurmuşlardı.

Sokakta yavaş yavaş ilerlerken yıllardır kimsenin uğramadığı o binaya geldiler. Hiç kimsenin o binaya girmeye cesareti olmamasına karşın herkesin aklında tek bir soru vardı: Bu binada ne var? Bazı söylentilere göre bu bina yıllar önce lanetlenmiş, içeriye giren hiç kimse bir daha dışarı çıkamamıştı. Hatta öyle ki bu binayı yıkmaya gelenler görevlerinde asla başarılı olamamış, ne kadar denerlerse denesinler onu yıkamamışlardı.

Şimdi arkadaşları da bina hakkında konuşmaya başlamıştı. Her ne kadar bu bina hakkında konuşmayı sevmese de arkadaşlarına ayak uydurmak için konuşmak zorunda kalmıştı. Arkadaşlarının arasında yaşlı büyük olanlar da vardı, onlar bu binadan korkmadıklarını söylüyor hatta binaya girip girmeme konusunda iddialaşıyorlardı. Zamanla olay ciddileşti. İçlerinden bazıları gerçekten bu binaya girmeyi kafasına koymuştu. Ardından yakın arkadaşları da onlara uymaya başlamıştı. Onları vazgeçirmeye çalışsa da başaramadı. Vazgeçemedikleri takdirde bayram gezmesine tek başına da olsa devam edeceğini söyledi. Tam ilerliyordu ki arkasından sesler yükselmeye başladı: “Ne yaparsın, korkak işte!”

Başta seslere aldırmamaya çalıştı ama gittikçe daha fazla kişi söylemeye başlayınca dayanamadı. “Ben hepinizden daha cesurum bir kere!” deyip açık olan bina kapısından girdi ve hırsla kapıyı çarptı.

Kendini zifırî karanlık bir koridorda buldu. Ne yapacağını şaşırarak kapıyı açmaya çalıştı ama nafiye, kapı sıkışmıştı. Artık yapacak bir şeyi kalmamıştı, başka bir çıkış yolu bulmalıydı. Hemen aramaya başladı. Bu kadar eski bir binada lambanın olmayacağını bilmesine rağmen elini duvarlarda gezdirip bir ışık düğmesi bulmayı umdu. Bir süre sonra gözlerinin de karanlığa alışmış olması sayesinde çevresindeki eşyaları seçmeye başladı. O sırada alt kattan loş bir ışık geldiğini gördü. Korkuyordu ama başka çıkış yolu da yoktu. Işığı takip etmeliydi. Merdivenlerin eskiliğinden dolayı basıldıkça sinir bozucu sesler çıkarmasının alt kattaki kaynağı belirsiz ışığın sahibini kaçırmaktan korkuyordu. Aynı zamanda alt kattan gelen, hayvan inlemesine benzeyen sesler de onu korkutuyordu. Basamaklardan yavaşça inmeye devam etti. İşte, son dönemeç. Burayı döndükten sonra birkaç basamak daha inecek ve ışığın sahibi ile tanışacaktı. Korkuyordu hem de çok. Korkusunu biraz olsun bastırmak için gözlerini kapatıp koşmaya başladı. Her şeyin yolunda gittiğini düşünüyordu ki ayağı eşığe takılmış, düşmesine sebep olmuştu. “Kim buraya eşik koyar ki?” diye düşünürken gözlerini açmaya fırsat bulamamıştı. Kafasını kaldırıp çevresine bakacağı sırada başucunda kocaman bir gölge belirirdi. Kendisinin de beklemediği bir anda ağzından şu sözler döküldü: “Özür dilerim, çok özür dilerim. Ben buraya gelmeyi hiç düşünmüyordum zaten ama arkadaşlarım zorladı. Onlar yüzünden şu anda buradayım. Çok özür dilerim gerçekten.”

Tuhaf bir kıkırtı sözünü bitirmesini engelledi. O kocaman gölgenin sahibini görmüştü: Yaşlı bir adamdı. Yaşlı adam hâlen yaşadıklarının şokunu üzerinden atamamış bu çocuğa elini uzatarak kalkmasına yardım etti. Az önce oturduğu sandalyenin karşısına yeni bir sandalye çekerek çocuğu oturttu ve bir bardak su verdi.

Çocuk üzerindeki şaşkınlığı atarak etrafı incelemeye başladı. Koridor kedilerle doluydu. Yaşlı adamın kucagında da bir kedi vardı. Bu kadar kedinin burada ne işi olduğunu düşünürken yaşlı adamın kucagındaki kedinin ayağının yaralı olduğunu gördü. Şimdi her şey yerli yerine oturmuştu. Demek ki esrarengiz inleme sesleri bir kediye aitti ve bu yaşlı adam kediye yardım ediyordu. Diğer kedilerin de seslerinin ondan aşağı kalır bir yanı yoktu. Sanki arkadaşlarına destek oluyorlarmış gibi onunla aynı sesleri çıkarıyorlardı.

Yaşlı adam çocuğun kendine gelip biraz olsun rahatladığını görünce konuşmaya başladı. Epeyce bir süre konuştuktan sonra evine gitmesi için onu üst kata çıkardı. Çocuk kapının sıkışmış olduğunu, kapıyı görünce hatırladı. Yaşlı adama bunu söyleyecekti ki adamın kapıyı hiç zorlanmadan açması onu şaşırttı. Ama bu, bugün yaşadıklarının yanında hiçbir şeydi. Çocuk sokağa çıkıp biraz ilerledikten sonra poşetini orada unuttuğunu fark etti. Hemen geri döndü. Yaşlı adam daha erken fark etmiş poşeti elinde tutuyordu. Poşeti aldıktan sonra teşekkür etti adama. Ama bir terslik vardı. Poşeti şekerle doluydu. Kimin doldurduğunu bildiği için arkasını döndü ama boşuna. Eski binanın kapısı çoktan kapanmış sanki hiçbir şey yaşanmamış gibiydi.

Akşam oluyordu. Anne ve babasının onu merak etmemesi için hızlı yürümeye başlamıştı. Bir yandan da yaşlı adam ile konuştuklarını düşünüyordu. Ne acayip bir bayram günüydü.

Yaşlı adam yıllar önce bu binada karısı ile yaşıyormuş. Binanın bodrum katında oturup kapıcılık yapıyormuş. Yaşlı adamın karısının bir hayali varmış. Karısı, kedileri çok sevdiğinden binayı kedilerle doldurmak istermiş. Ama maalesef bu hayalini gerçekleştirilmeden vefat etmiş. Bunun üstüne yaşlı adam uzunca bir süre depresyondan çıkamamış. Yaşlı adam o kadar uzun süre dışarı çıkmamış ki zamanla insanlar onun varlığını unutmuş. Bina sakinleri de binanın eskimesi sonucu binadan çıkınca yetkililer binayı yıkmak istemişler. Bu sıralarda yavaş yavaş kendine gelen yaşlı adam, ka-

rısının hayalinin peşinde koşacağına dair söz vermiş. Binaya gelen herkesi de bunları anlattıktan sonra kimseye bir şey söylememeleri için sıkı sıkı tembihlemiş. Şimdiye kadar bu binanın sırrını öğrenen olmamış. Öğrenen de bu sırrı kendi içinde saklamış.

**DİZELERE
TOHUM EKTİK**

ŞİİR

Bahar Beren DÜZGÜNER**HATIRALAR KORKUTUR BENİ**

Hatıralar korkutur beni
En çok da seninle olanlar
Hatırlamak korkutur beni
En çok da seni hatırlamak

Gömdüm seni bir yerlere ki
Daha da fazla korkutmasın
Daha da acıtmasın diye
Bilmem ki fayda eder mi bu?

Mektuplar mı dersin, kül oldu
Resimler mi dersin, yırtıldı
Bulutlar mı dersin, karardı
Gökyüzü mü dersin, kapalı

Hatıralar korkutur beni
En çok da seninle olanlar
Hatırlamak korkutur beni
En çok da seni hatırlamak

Bana öyle vurdu ki rüzgâr
Savurdu gitti, aldı seni
Üşütür beni ara sıra
Severim soğuşu, sen isen

Sen gideli kalmadı hayat
Sen gideli gelmedi aydın
Sen varken ısıtmadı güneş
Sen varken üşütmedi rüzgâr

Hatıralar korkutur beni
En çok da seninle olanlar
Hatırlamak korkutur beni
En çok da seni hatırlamak

Bedirhan Göktağ GÜRLÜK

BABA SEVİNCİ

Bir gece ansızın doğan bebek
 İçimde onun sesini hissetme korkusu
 Artık babayım diyebilmenin sevinci
 Gözlerimden geçiyor hayatın güvenci
 Bir nevi uykudan uyanabilmenin hayreti
 İlk akla gelen babasızlık özlemi

Yaşamın sahnelerinde saklı kalan tecrübeler
 İnanması zor
 Ellerimde saklı bir can
 Mükemmel bir var oluşun varlığında taze bir kan

Sonbahar kokuyor gözleri
 Annesi kadar narin kendisi
 Hâlen aklımda soru işaretleri
 Bir varlık meselesi

Düşlerimden çıkamayan bir korku çevrili
 Baba olmanın verdiği telaşta saklı hisleri
 Tek bir gece düştü meşguliyetinde zihnimin
 O da kaçınılmazlığı göçüp gitmenin
 Her anında yanında olma isteği çevreliyorken ruhumu
 Ağırılığı üstümde gece düşlerinin

Nefessiz geçen gecelerin gölgesinde yıllar
Gzmde ise aynı saatler
Değişen tek şey yaşlar
Rahatsız ruhumda sanki izleri

Dönüp bakmam ardıma
Babaydım diyebildim ya şu hayatta
Bilirim ki başım dik olacak Hakk'ın huzurunda
Âlemde bir âdem
Âdemde bir evren
Kıyamda

Bilge Ahmet DEMİREL**DALGALAR**

Dalgalar!
Ürkütmeye mi çalışırsınız izleyenleri?
Niye bu kavga ezelden ebede?
Ne yaptı sana sahildeki kum taneleri?
Derdin ne onlarla bana da söyle?

Sahildeki küçük kum tanecikleri mi seni kızdıran?
Yoksa üstündeki duygusuz insanlar mı öfkeni kabartan?
Senin hayranındır bazı insanlar, dillerinde şarkılar
Ve seni kendileri gibi hatırlarlar

Ey dalgalar!
Niye bazen öfkeli bazen sessiz kalırsın?
Üstündeki insanlar gibi sen de mi kararsız yaşarsın?
Yalnız insana mı özgüdür kararsız yaşamak?
Başka varlıklarda kararsız kalmış etrafına dön bak!
Daha iyi değil midir kararsız yaşamaktansa hiç yaşamamak?

Emre Deniz YILMAZ

DENİZKESTANESİ

Ben bir denizkestanesiyim
Denizdeki yaratıkların
Şüphesiz en efsanesiyim.

Belki biraz mesafeliyim
Sana denizin dibinden bakan
Gizli bir hayranın gibiyim.

Ah, şu sivri dikenlerim
Korurlar o sert kabuğumu
Güvende kalır hislerim.

Sanki sürekli sisteyim
Etrafım bulanık ve gri
Ve yalnız seni gördüğümde
Gerçekten görmekteyim.

Ben bir denizkestanesiyim
Kaygılıyım, kavgacıyım, korkağım
Bunların daha fazlası ve hepsiyim.
Canını yakacağımı bilsem de
Yine de bana yakın ol isterim.

Eylül Gülse KANIK**LA Sİ SOL FA**

Sanki bir Œarkıya,
Melodiye ayak uydurarak ilerlemek
“La, Si, Sol, Fa”
Yavaş yavaş ya da sürünerek,
İlerlemek mi desek?

Herhangi bir notanın
Do’nun, Re’nin, Fa’nın vuruŒlarında
Ve piyanonun her tuŒunda
Tek tek bastığımda çıkan ses
Tiz bir Œekilde ahenksiz

Çıt çıkarmadan,
Çekindiğim soluğumdan
Damarıma kaçan sessiz notalar
Ellerimden tutuyor
Melodinin tam ortasında
Dans ettiriyor

Piyanonun tuŒlarına basarak yavaşça
Bu ütopya benzeri, nota diyarında
Sonra dokunuyorum bir tuŒa,
Uyumsuz ses, bülbül oluyor âdeta

Birden çok tuşa dokunuyorum
 Atlıyorum,
 Damarlarımda, kanıma karışan nota,
 Nereye isterse oraya
 Burada ki herkes piyano çalıyorum sanıyor,
 Ben damarımda akan notayı durduramıyorum
 “La, Si, Fa diyez”

Öpercesine tuşları ellerim
 Dokunduruyor parmak uçlarımı
 Soruyor parmaklarım,
 Nasıl çalacağım, değil
 Çalmayı nasıl durduracağım, diye

Ahenkle parmaklarım devam ediyor,
 Delirtiyor
 Notalar karışan kanım,
 Piyano pedallarına sert basan ayaklarım,
 Nerede hangi sesi uzatacağımı iyi biliyor.
 Benim işime bile karışıyor

Sonra tiz, meraklı bir ses çıkıyor
 Ahenkten ve zevkten bir o kadar uzak
 Buz kesti ayaklarım,
 Parmak uçlarım,
 Ardından bozuldu tüm notalar

Son kez basıyordu parmaklarım en güzel notalara,
 Re, Mi, Fa...
 Hepsi birer birer gidiyor,
 Bambaşka diyarlara
 Kötü sese dönerek, yalnızca bakıyorum
 Ve ahengi bozan şey bu, biliyorum

Sol omuzumdaki ağırlık,
O tarafa eğilmeme sebep
Bana göre saygısızlık
Damarımda ki notalara,
Ne duyar var ne edep

Yine çıkardığı kötü ses,
Kelimeler oluyor bu kez
Sonra ardı ardına gelen sorular
Ben de çalayım mı?
Ne bu siyah tuşlar?
Ayağının altında gaz pedalı mı var?
Gereksiz, samimiyetsiz
Komik sanırken bu soruları kötü ses,
Gülüyor herkes

Çekiyorum bu kötü tiz sesin
Omzuma uzattığı gereksiz eli
Şimdi notlar gitti
Sen, kötü ses memnun musun?
Gel parmaklarınla her notaya dokun,
Dene istediğın kadar,
Çıkamaz aynı ses, aynı uyum

Kötü ses biraz utan,
Melodiyi bozdun
Notlar haykırıyordu piyanodan
Öylece çıkıyorlardı parmaklarımdan
Şimdi gitti her bir nota
Do, Si, Fa...
Gel şimdi otur,
Duyabilecek misin?
Ahenksiz bir şey burada
Kötü sesinden başka

Gökçenur Yüstra CENGİ**YİNE SEN**

Bazen bir şey hissedersin göğsünün tam ortasında
Bir heyecandır belki
Bir mutluluk ya da
Belki senden kalan kırıntıdır aşkın
Çoğu zaman düşünürsün mazi karşında
İçine dolar belki en samimi hisler
Şu an olmasan yanımda hayalin yeter
Bir ateşin son külüdür sensizlikten öldüğüm her gecem
Sen ol istedim yanımdan her geçen
Her duyduğum ses, seni anımsatan
Şimdi bilmiyorum günlerim nasıl geçer
Bir seher vakti ararım seni
Aşkımı arayan bir kuş misali
Deli divane döndüm dört bir yerde
Sana ulaşmak olsa tek gayem
Aşktan bahsetsem yine sen derim yine sen

GülŖen KARACA**HER ŖEYE RAĞMEN**

YaŖanamayacak ok Ŗeyim olsa bile
En azından yaŖıyorum kendimce

Sevilmeyecek ok Ŗeyim olsa bile
Seviyorum ben delirircesine

Blln çok derdi olsa bile
Hayat buluyor gln gözlerinde

Mevsimler gelmekten bıkmıŖ olsa bile
Yıllar geçiyor tatlı bir telaŖ ile

Ŗiirlerin sonu olsa bile
Yazıyorum kalbimin sesiyle

Geceler bitmek bilmiyor olsa bile
GneŖ doğuyor büyük bir heves ile

Zaman elimden kayıyor olsa bile
Bekliyor beni baŖlanmamıŖ bir hikâye

Her gün bir yıldız kayıyor olsa bile
En parlak ıŖıklar saklanıyor karanlığın gölgesinde

Karanlığın kokusu üzerime sinmiş olsa bile
Yaşıyorum huzuru mai bir gece ile

Yorgun ruhum dayanamıyor olsa bile
Hazırlanıyor geleceğin ayak seslerine

Düşüncelerim bulanıklaşıyor olsa bile
Görüyorum gerçeği senin gözlerinde

Kederle dolmuş bulutlar yağıyor olsa bile
Gökkuşağı belirir, umut dolu bir gülümsemeyle.

Yaşamın dalgalarında hissizleşiyor olsam bile
Yelken açarım limanların en sevinçlisine

Acılarım çöllerde yankılanıyor olsa bile
Her bir kum tanesi dinler çölün enginliğinde

Şiirler duyguları belli etse bile
Güller erir bülbüllerin dizlerinde

Melike Esra KÜÇÜK**HÜZME**

Bilmezdim kafamın içindeki orkestraları
Notaların harmonilerini
Kemanın yaylarını
Dudaklarımdan yalnızca senin adının çıkacağını
Parmaklarımda kalemleri
Bir tek seni çizmek için kavrayacağını

Hiç tahmin etmezdim
Nefesimin bu kadar titreyeceğini
Yankıların bu kadar uzun süreceğini

Bil ki artık ışıklarımın sesi senin gibi çıkıyor
Ya da kulaklarıma
En tatlı tonla
En acımasız efsunlarından üfledin
Ki her parçam sana baş eğsin

Sen en görkemli gülsün
Bense hep tek başına
Başına buyruk tomurcuk
Bu yüzden beni kilidi en sağlam sırlarına gizle
İyice mühürle

Çaldığım her nota bozuk
Ses tellerimin her biri hasarlı

Kendimi tanımiyorum
Yıldızlara daha iyi bakabilmek için
Seninle ağırlaşan kafamı kaldıramıyorum
Kendimi tanımiyorum
Ama izin ver seni kirpiklerimde saklayayım
Bulutlara dokunalım
Ve çocukluğumuza dönelim
Çünkü ben güneşim doğunca fark ettim
Ne kadar karanlıkta kaldığımı

Muhammed Emin MEMİŞOĞLU**YALNIZLIK IRMAĞI**

Kaderin terzisi bađlamıŐ bizi
Dikiş tutmamış yıllar ardından
Gözlerinde esaretim keskin bir düğüm
Nefesinden sađılmıŐ yollara düştüğüm

Özendim yıldızlara yakın diye gözlerine
Hamak serdim koynuna gecenin
Uzandım umarsız kucağına ateşin
Yandım sensiz geceye uyandım

Kök saldığım sokak düŐsüz
Basamaklar pişman ömründen öte
BeslemıŐ rutubetli umutlar silsilesini
Ruhumdan dökülen yalnızlık ırmağı

Muhammed Talha RECEP

SONUN ADIMLARI

Damlalarından sızıyor gün ağusu
 Yağmur sesinden damla damla yükseliyor
 Kırlangıç yankısı
 En sahici beşiğinde zamanın
 Semaya uzanıyor ellerimiz
 Bir gerçek sanılan rüyaya eriyor
 Titrek bedenlerimiz
 Mum ışığında
 Karanlık korkusuyla
 Yoğrulurken zihinlerimiz
 Semaya uzanıyor ellerimiz
 Solgun dökülüyor yine
 Güz düşlerimiz
 Dağlıyor yaprak misali
 Sayfa sayfa
 Savruluyor hikâyemiz bilinmez yarınlara
 Uğurlanıyor veda makamında gözlerimiz
 Çiğ damlalarınca ıslanıyor tinlerimiz
 Güneşten eksik ısınan rüya ile
 Öyle kavrulurken bahçelerimiz
 Yok sayılıyor
 Örümcek ağlarına
 En eski imgelerimiz
 Silinmekle terk ediliyor

Vuslatım misali anılarımızın yangınları
Yegâne sırrı bilmekle kalmıyor nice gökyüzü
Umduğumla bir olan yürek cevheri
Parlıyor karanlık güneş ardında ay halesi
Bir son çiziyor
Varlık kevseri
Kader iğnesince yeni

Nesibe AKTAŞ

BEKLENEN SORU

Lacivertten sarıya dönerken gökyüzü,
 Kuşlar bestelerini bana şakırdarken sormuştun beni
 Ağaç bana nefes verdiğiğinde
 Ben, beni sorduğunu sandığımda sormuştun beni

Sanırdım ki almak istiyorsun onların yerini,
 Sağırdım güneşe de toprağa da kuşlara da
 Hiç düşünmedim, verdim sana hepsini.
 Sonra uçuverdin uzaklara, oysa sonbahar da değildi.
 Sarıdan laciverte dönerken gökyüzü bıraktın beni,
 Yıldızlar bana darılmış, kurtlar uğuldar.
 Ağaçlar ıssız, toprak sönmüş şimdi.
 Ama ben güldüm, sen gelirsin geri.

Bilir misin?

Her sabah doğdu güneş yeniden
 Çocukluk etmişim, anladı onlar, tohumlar filiz verdi
 Yağmur, kavrulmuş toprağa vurduğunda
 Toprak mutlu olurdu ve ben de
 Onları sana vermezdim ama bekledim seni,
 Gelmedin, bana bir daha sormadın kendini,
 Hayret, senden bunu beklemezdim!

NureŖŖan KAYA**ZERREİADEM**

Nedir bendeki bu adem?
Fıtrata aykırı
Ruh çırpınırken niçin vücut durağan?
Arzular sadece âlemihayalde yaŖanmıŖ

Huzuru arıyorum ama nerede?
DüŖler sokağının hayat sokağına çıktığı yerde,
Vuslat arıyorum peki kimde?
Bir zerrecik içinde

AŖkı hissedirim, peki kime?
Kim benim yâr diyeceğim kimse?
Ne sen ne o ne de ben
Uzaklarda bir yerde

Duygular yoğun, arzular çok
Batı'daki hüzün,
Daha karŖılaŖmamıŖ oysaki
Doğu'daki umutla

Ruhum ikisi arasında
KalmıŖ arafta
Ne yapacağımı bilemem,
Bu yüzdenden derin bir adem içindeyim.

Özden ÖZDEMİR

AKŞAMIN SESSİZ YOLCUSU SEN

Günümün son ışıkları sıcacık kumları dağıtan
Soğuk, azgın denize vurduğunda
Uzanan saçlarında rüzgârın esintisi
Gözlerinden aldığım o bal tadı
Âdeta bir tabloya dökülmüş doğanın cilvesi

Sen çizdiğim tablodaki akşam güneşisin
Gözlerin ise yıldızlar
Dokunduğun o gitarın cilveli tellerinde
Gökyüzüm şarkılarını dinler
Gecenin karanlığına teslim olmasını anlatır
Bir akşam güneşinin

Aşkla dokunduğun gecenin siyahı
Rengârenk düşlerle dolu zihnin karanlığı
Fâni bir bedensin lakin bütün evrensin
Sen çizdiğim tablodaki akşam güneşisin
Günün son ışığı olmana rağmen
Ne umutsuzsun ne çaresiz

Sude YOLCU

SEN GİBİ

Uzandım gün batımı sahile
Uzun uzun baktım denize
Sahi, gözlerine mi benziyor
Hırçın deli dalgalar?

Güneş batıyor yavaşça
Denize kızıllar düştü.
Dalgalar sahile daha sert çarptı
Kalbimin sana çarptığı gibi.

Denize bir melodi hâkim
Sesinin tınısı gibi.
Bir hiçlik çöktü gökyüzüne
Gidişin gibi.

Sümeyye KÖYLÜ

UMUT

Yaz akşamlarındaki ılık rüzgâr misali
 Ferahlık veriyor ruhun derinliklerine
 Siyahtan beyaza geçmektir umut
 Belki hayatlarda
 Belki rüyalarda
 Belki de hayallerde yaşar umut.
 Yaprakların düştükten sonra
 Dalına tekrar döneceğini
 Dalın yalnız kalmayacağını
 Bilmesidir umut

Ayrılığın ardından
 Bir güneş gibi doğan
 Gülümsemedir umut
 Kelebeğin sanki yıllarca yaşayacağını sanması
 Serçenin ağladıktan sonra
 Hâlen ölmeyeceğini düşünmesidir umut
 Belki bir hastanın ilacı
 Belki bir yaralının merhemi
 Belki de iyi olacağını inanmaktır umut
 Kim bilir belki de insanın içinin dışa vurması
 Aynanın yansımasıdır umut

Tuana Ece KAYIŞKAN

iyi ki

Ne zamandır, fecrisadık vakti?
 Tükenmek üzere zulme karşı koyanlar,
 Bu acı bitmeyecek gibi,
 İyi ki namütenahi değil hayatlar.

Biletler, kesilmek üzere
 Asımın nesli, oradasınız inŖallah
 Hakikat bildikleri yanlışları,
 Kabullendirmeye çalışanlar da var.
 BaŐhâkim Ŗahit ya,
 İyi ki namütenahi değil hayatlar.

Hakikat,
 Hakka itaate varınca var,
 İllaki kavrar, yanlışta tapanlar.
 Sura üflenince mi bilinmez,
 Mazlumun ahı elbet tutar,
 O vakit, iyi ki namütenahi değil hayatlar.

Yağmur BAŞER

MUTLULUK ARAYIŞI

Seni düşünürken
Yolculuğa çıkıyorum
Mavi, soğuk pencereden.
Adım adım yürüyorum
Geçmişin gizemli yollarında.

Hapsoldüğüm kalenin ardından
Yükseliyor devasa haykırışlarım,
Paslanmış gençliğime dair serzenişlerimle.
Ruhum çarpınıyor yine
Mutluluğu arıyor.

Seni düşünürken
Bir bahçe yeşerir içimde
Renk renk çiçeklerin olduğu
Bereketli bir bahçe.

Birlikte gezdiğimiz,
Huzur bulduğumuz
Günler canlanır aklımda.
Ansızın gidişlerin gelir sonra.

Zifirî karanlık geceler belirir
Mahrum kalan sevgiden.

Sevda iseler kalbimin
Ücra köŖelerinde.

Bir ocuk beliriyor
Yüreginde sevinçle,
Gözlerinde umutla,
Elindeki Ŗekeriyle
Mutluluğu arar içinde.

Yiğitali TATAS

MABET AĞACI

Rüzgârın fısıltısı dolaşıyor yavaş yavaş,
Serin mi serin merhaba ve elvedalarında,
Bir mabet ağacı altında.

Yekparelikten ödün veren muntazam yaprakları,
Bahar nefesiyle buklelerini yeşertiyor dallarında
Bir tutamında zehir salan açık tohumları,
Aldanıp gülüşüne taş oluyor dağlarda;
Toprağın insana yeniden güldüğü vakit,
Gövde ve budakları, ruhunun ihtişamıyla
Kum saati sakinliğiyle kopyalıyor alacanı

İlkbaharın gözyaşlarıyla doğuyor mabet ağacı,
Beşerin nefretinden ırak parkın,
Sıcak nefesimi verdiğim kuytularında,
Kargalar buduyor güzelliğine uzanan karaağaçları
Ve yeryüzü, çehrenle yeniden yaşıyor baharı
Bir tomurcuk edasıyla
Bahar çiçekleri damlıyorken kanıma,
Her adımın, zarif huzmelerle eşlikçi bana,
Tüm yeryüzü incilerinin aslı,
Topraktan nadide birer parçan mı yoksa?

Zeynep KARAKURT**EY AŞK**

Sen misin, beni çöle sürüp susuz bırakan,
Çıglıklarına karşı sağır yapan,
Yüreğime bir yumru gibi oturan
Gözlerime yağmur yağdıran?

Sen misin ey aşk
İçime bir ateş düşüren,
Bu ateşle beni yakıp kül eden
Küllerimi denize savuran?

Sen misin, beni virane eden,
Her bir zerremi kendine hapseden,
Beni bana muhtaç bırakan
Sen misin ey aşk?

